

Podręcznik
programowa
ZAGIANA
2022

Edukacja dla bezpieczeństwa

nowość
Edukacja
obrona

Najnowsze zasady
pierwszej pomocy

Podręcznik dla
branżowej szkoły I stopnia

EDUPERON
Wydawnictwo z pasją

Edukacja dla bezpieczeństwa

Podręcznik dla
branżowej szkoły I stopnia
dla
absolwentów ośmioletniej szkoły podstawowej

Barbara Boniek
Andrzej Kruczyński

 OPERON
Edukacja jest podróżą

2023

Projekt okładki: Paweł Kwacz
Redaktor prowadzący: Izabela Kulaszewicz
Redakcja językowa: Marlena Dobrowolska
Redakcja graficzna i skład: zespół
Korekta: Katarzyna Kupracz
Fotoedycja: Marta Jasińska

Podziękowanie za pomoc przy opracowaniu książki dla Dariusza Kopika, Jakuba Radec-
kiego, Andrzeja Nowaka oraz Barbary Wojtaś.

Zdjęcia i ilustracje: East News, Fabrykabroni.pl, Flickr/kevinq2000/CC BY 2.0, Michał Wal-
czak/Fotorzepa, Instytut Żywności i Żywienia, A. Kłaczany, Liga Obrony Kraju, Michał Majewski,
MON.gov.pl, OCK.gov.pl, RCB.gov.pl, Shutterstock, US Navy/ John F. Williams, www.jednost-
ki-wojskowe.pl, Wojskowe Zakłady Łączności, Związek Strzelecki „Strzelec” Organizacja Spo-
łeczno-Wychowawcza/CC BY-SA 2.5, L. Żurek, Wikipedia: Adrian Grycuk/CC BY-SA 3.0, Alan
Wilson/CC BY-SA 2.0, Aschroet/CC BY-SA 3.0, Dreamer/CC BY-SA 3.0, Dura-Ace/CC BY-SA 2.0,
FOX 52/CC BY-SA 4.0, Gerard van der Schaaf/CC BY 2.0, Hiuppo/CC BY 3.0, Hubert Śmie-
tanka/CC BY-SA 2.5, Konflikty.pl, Łukasz Golowanow/Konflikty.pl, Marcinb75/CC BY-SA 4.0,
Paweł „pbm” Szubert/CC BY-SA 3.0, Pibwl/CC BY-SA 3.0, Suradnik13/CC BY-SA 4.0, Vitaly V.
Kuzmin/CC BY-SA 4.0, Voytek S/CC BY 2.5.

OPERON Sp. z o.o. oświadcza, że z należytą starannością podjął wszelkie działania zmie-
rzające do powiadomienia podmiotów majątkowych praw autorskich do utworów słow-
nych i fotograficznych wykorzystanych w podręczniku o zamiarze ich publikacji celem
uzyskania od twórców lub ich następców prawnych wymaganej zgody za przysługującym
wynagrodzeniem w stosownej wysokości. Osoby, których prawa w sposób niezawiniony
przez wydawnictwo zostały naruszone, prosimy o bezpośredni kontakt z wydawcą.

Etap edukacyjny: III

Typ szkoły: branżowa szkoła I stopnia (dla absolwentów ośmioletniej szkoły podstawowej)

Rok dopuszczenia: 2023

Numer dopuszczenia: 1194/2023

© Copyright by OPERON Sp. z o.o. & Barbara Boniek, Andrzej Kruczyński

Gdynia 2022

Wszelkie prawa zastrzeżone. Kopiowanie w całości lub we fragmentach bez zgody wy-
dawcy zabronione.

N8115

Wydawca:

OPERON Sp. z o.o.

81-212 Gdynia, ul. Hutnicza 3

tel. centrali 58 679 00 00

e-mail: info@operon.pl

www.operon.pl

ISBN 978-83-8197-363-2

06/23/XIV/US70

Spis treści

I Bezpieczeństwo państwa

1. Polityczne i militarne uwarunkowania bezpieczeństwa państwa	8
2. Zarządzanie kryzysowe.....	14
3. Siły Zbrojne RP	22
4. Powinności obronne obywateli.....	37

II Ochrona ludności i obrona cywilna

1. Międzynarodowe Prawo Humanitarne Konfliktów Zbrojnych	46
2. Ochrona ludności	51
3. Obrona Cywilna. Alarmowanie i informowanie ludności	56
4. Ewakuacja ludności, środków materiałowych oraz zwierząt	64

III Działania ratownicze w sytuacji zagrożeń

1. Pożary	74
2. Wypadki komunikacyjne.....	82
3. Zagrożenia związane ze zjawiskami atmosferycznymi	90
4. Zagrożenia techniczne.....	101
5. Zagrożenia chemiczne i radiacyjne.....	107
6. Indywidualne środki ochrony przed skażeniami	117
7. Zagrożenie terroryzmem. Cyberprzemoc.....	122

IV Pierwsza pomoc

1. Pierwsza pomoc. Triada życia	134
2. Poszkodowany nieprzytomny. Zadławienia	143
3. Nagłe zatrzymanie krążenia u osoby dorosłej. Zastosowanie AED	153
4. Urazy. Apteczka pierwszej pomocy	160
5. Oparzenia. Postępowanie przeciwwstrząsowe.....	174
6. Zatrucia.....	179
7. Utonięcia. Wypadki nad wodą.....	183

V Edukacja obronna

1. Sposoby przetrwania	190
2. Cyberbezpieczeństwo	196
3. Strzelectwo.....	200
 Słowniczek pojęć.....	213
Stopnie polskich służb mundurowych.....	219
Rośliny jadalne	224

Wstęp

Jak jest zbudowany nasz podręcznik

Podręcznik do edukacji dla bezpieczeństwa dla szkoły branżowej I stopnia został zaprojektowany z uwzględnieniem waszych potrzeb i stylu nauki. Pomoże wam szybko przyswoić niezbędne informacje, skutecznie powtórzyć wiadomości oraz przygotować się do sprawdzianów i kartkówek.

Przed rozpoczęciem korzystania z podręcznika zapoznajcie się z jego budową i przyjrzyjcie się wszystkim jego elementom. Zostały one skonstruowane tak, by ułatwić wam naukę i pomóc w błyskawicznym znalezieniu potrzebnych zagadnień.

Podręcznik zawiera tylko niezbędne wiadomości ujęte w jasno i prosto sformułowanych tematach.

Przystępny język publikacji ułatwi wam zrozumienie treści i pozytywnie nastawi was do materiału.

Ikony na marginesach ułatwią wam odnalezienie definicji, najważniejszych treści do zapamiętania oraz zadań.

W tekście pojawiają się **wytłuszczenia**. Dzięki nim łatwiej odnajdziecie istotne zagadnienia, pojęcia i nazwy.

2. Zarządzanie kryzysowe

Osiem umiejętności: szczyt, identyfikacja zagrożeń oraz odpowiednie reagowanie sąsiadów utrzymuje na właściwym poziomie bezpieczeństwo zarówno własnego, jak i najbliższego otoczenia. Pomocą służy system zarządzania kryzysowego. Pojęcie zarządzania kryzysowego oznacza czynności, takie jak: planowanie, organizowanie, decydowanie, motywowanie, nadzór i kontrola, podejmowanie, aby uniknąć sytuacji kryzysowej lub łatwiej nad nią zaporać i zminimalizować jej skutki.

Zarządzanie kryzysowe jest elementem właściwym do kierowania bezpieczeństwem narodowym. W razie zagrożenia zarządzanie kryzysowe odbywa się na najwyższym szczeblu administracyjnym właściwym dla obszaru, na którym wystąpiło zagrożenie. Najwyższym szczeblem jest gmina, następnie powiat, potem województwo (zob. tab. 2), a na szczyście – **sąsiedztwo centralne**, na którym odpowiadają zadania wykonują właściwe urzędy, ministerstwa, Rada Ministrów oraz Prezes Rady Ministrów. Jeśli skala zagrożenia wzrośnie i zachodzi prawdopodobieństwo utraty kontroli nad nim, zarządzanie kryzysowe, czyli podejmowanie wszelkich decyzji, jest przekazywane organom z wyższych szczebli.

Tab. 2. System zarządzania kryzysowego

Szczelność administracyjna	Organ zarządzający kryzysowym	Organ wykonawczy	Centrum Zarządzania Kryzysowego
państwowy	Rada Ministrów	Rządowy Zespół Zarządzania Kryzysowego	Rządowe Centrum Bezpieczeństwa (RCB)
wojewódzki	województwo	Wojewódzki Zespół Zarządzania Kryzysowego	Wojewódzkie Centrum Zarządzania Kryzysowego
powiatowy	powiat	Powiatowy Zespół Zarządzania Kryzysowego	Powiatowe Centrum Zarządzania Kryzysowego
gminny	wójt, burmistrz, prezydent miasta	Gminny Zespół Zarządzania Kryzysowego	Gminne (miasteczko) centrum zarządzania

Obywatelski patrol podlega obowiązkowi szkolenia ludzkiej w parku prowadzonej samowolnie. Jeśli posiada on na to starość. Takie szkolenie przygotowuje do obrony przed skutkami masowego napaści oraz innymi zagrożeniami niebezpiecznymi. Uczestnicy ćwiczeń nabywają praktyczne umiejętności ochrony własnego zdrowia, życia, mienia oraz właściwie pomocy potrzebującym.

Świadczenia osobiste i rzeczowe

Świadczenia osobiste to wykonanie różnego rodzaju prac domowych niezbędnych do przygotowania obrony państwa oraz świadczenia pomocy żywnościowej i finansowej ich skutkiem. Osoby fizyczne mogą zostać zobowiązane także do świadczeń rzeczowych potrzebnych do przygotowania obrony państwa lub świadczenia pomocy żywnościowej i finansowej ich skutkiem. Przykładowo mogą udostępnić posiadane nieruchomości, takie jak mieszkania, magazyny, lub przedmioty ruchome: pojazdy, maszyny, urządzenia, takie jak pompy, agregaty. Za ich przekazanie posiadaczowi przysługują koszty.

Ryzyko – ilość pieniędzy o określonej w góry wysokości, np. za posiadanie, usługi pomocne.

W razie zagrożenia mobilizacji i w czasie wojny osoby zobowiązane do świadczeń osobistych lub rzeczowych (np. do przekazania pojazdów, maszyn, urządzeń, budynków) mogą być powołane do wykonania różnorodnych prac domowych lub świadczeń rzeczowych na rzecz Sił Zbrojnych RP, strony cywilnej lub jednostek organizacyjnych wykonujących zadania politycznej obrony państwa. Za takie świadczenia przysługują wynagrodzenia jak w czasie pokoju. Posiadaczowi do udzielenia do czasu obrony nieruchomości lub rzeczy ruchome są zezwolenia właściwością po wykorzystaniu.

Świadczenia szczególne

Do świadczeń szczególnych należą określone zajęcia, do których zobowiązane są administracja rządowa i samorządowa, instytucje państwowe oraz podmioty gospodarki. Wśród nich znajdują się:

Tabele i infografiki pomogą wam •
usystematyzować wiedzę.

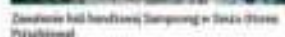
Wzrost produkcji zagrożeń pochodzących naturalnie są spowodowany przez: m.in.: (grzyby, wirusy, bakterie) i reakcje alergiczne (długoczasowe i krótkoczasowe, natychmiastowe i opóźnione, przede wszystkim zagrożenia krótkie). Wpływa na niebezpieczeństwo stwierdzenia różnego rodzaju chorób i zakażeń. Do zagrożeń naturalnych należy również niebezpieczeństwo zakażenia, np. chorób zakaźnych.

Źródłem zagrożeń jest także człowiek. Przyczyna katastrof antropogenicznych zawsze jest trudna do określania. Najczęściej występuje zbieg niekorzystnych okoliczności.

Katastrafa antropogena – zdarzenie spowodowane poprzez nieumyślnie działanie człowieka, błąd lub awarię techniczną.

Naturystry antropogeniczne mają duży związek i powiązają znaczne zniszczenia w środowisku naturalnym. Często w ich składzie gromadzą. Za względu na charakter naturystry antropogeniczne można podzielić na następujące rodzaje: ekologiczne, chemiczne, jądrowe, polityczne, powodziowe, wybuchy. Zniszczenia lokalne są z reguły przenoszone z krawędzi lub przemieszczane. Wybijają natężenie z łech (zadanie), (niepowodzenie) eksploatacji i (niezależnie) odpowiednio: nam technologicznych. Dodatkowo, (niezależnie) przez konsekwentne zniszczenia, które może doprowadzić do katastrof, są one naturalne.

Charakteristika des betrachteten Unternehmens:

Don't miss the new Samsung W Series phone. It's the new.

- katastrofy budowlane – pilną sprawą jest zwrócenie całego obiektu budowlanego lub jego części, najcięższą taką katastrofą w Polsce było zawalenie się latarni Młyndarskich w Turku Kieleckim (1970) w Katowicach, gdzie zginęło 65 osób. Na świecie najcięższymi skutki miało zawalenie się galerii handlowej Serpentine w Sankt. w Wiedniu latem 1989 roku 515 osób;

Oddziały Przygotowania Wojskowego

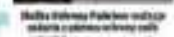
Rezerwowi adwokat obrony młodzieży ma sprzątać twarczości Oddziału Przestępstwa Władzowego w sądach porządnościowych.

Zakres programowy obejmujące szkolenie z zakresu przygotowania wykładu w formie obowiązujących najpóźniej aktualizacji. Program modyfikowany jest przez uczelnię lub jednostkę wykonującą, zwaną „planistą”, jednolitym wykładem lub na terenie innych obiektów dydaktycznych ze formą, metod i narzędzi zajęć określonych w programie kształcenia (w całości lub części). Uczestnikami z zajęć praktycznych, ze słowną reakcją odpowiednio jednolitych wykładów, obejmujących porównanie z innymi oddziałami. Podsumowanie odbywa się pod postacią 50-60 minut z udziałem uczniów, przedstawianym na przykładzie ostatniego roku nauki.

Słuszby mundurowe układu parazytarnego

Felipe
 Director de la Oficina de
 Asesoría Jurídica y
 Asesoría Técnica al
 Poder Judicial de la
 Federación

Disrupted Struggle (Breakdown) notes
 m. is. continues growth, workdays not
 just savings and expenditure
 (supplies/notes as forthcoming)

[illegible]

Staffs specialized
providing in-home counseling
services for individuals in need
of help. The

Published online 2009
 Copyright © 2009 John Wiley & Sons, Ltd.
 www.interscience.wiley.com

Shells of many Paleozoic mollusk genera in planktonic assemblages with the few large, deep-sea forms found in deep-sea cores, often appear to be

Copyright © 2006 John Wiley & Sons, Ltd.

48 *Journal of Management Inquiry* 16(1)

Definicje, prawa i zasady wyróżniono kolorową ramką. Dzięki temu od razu je zauważycie i szybko znajdziecie podczas powtórek.

Zadania do rozwiązania możecie przećwiczyć w toku lekcji lub wykorzystać do nauki w domu lub przed kartkówką czy sprawdzianem.

Uwaga: odpowiedzi do zadań wymagających
piśmennego rozwiązania zapiszcie w zeszycie.

właściwości oraz praw człowieka i obywateli na czas stanu nadzwyczajnego. Dokument ten nie podlega kontroli Sejmu, ale musi być opublikowany w Dzienniku Ustaw oraz podany do publicznej wiadomości, np. poprzez radiostanowisko.

Worcesterian star: black line

korowca, aby podjąć działania:

- prewencyjne, czyli zapobieg skutkom katastrofy lub awarii mających negatywny wpływ na środowisko;
- naprawcze, czyli usuwać skutki katastrof i awarii.

Klasya żywiliowa – katastrofa naturalna lub awaria techniczna o skutkach zagrażających życiu lub zdrowiu dużej liczby osób, mieszkań w wielkich rozmiarach albo doprowadzająca do znacznych obrażeń, wymagająca pomocy i ochrony przy zastosowaniu nadzwyczajnych środków, we współdziałaniu różnych organów i instytucji oraz specjalistycznych służb i formacji działających pod ich kierownictwem.

Stan ilości żywnościowej wyraża się w określonej dacie, tak aby zapewnić dokładność ilości żywnościowej lub jej wartości. Jednak nie ma więcej niż 20 dni. Miałby być przedmiotem tego składu poprzez rozporządzenie Rady Ministrów wydane na podstawie ustawy z dnia 1991 r.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wskaz zalety, które ma wypadek zaprzęgnięcia krypinowego.
2. Wykres i opis poszczególnych faz zaprzęgnięcia krypinowego.
3. Scharakteryzuj kateterizację zaprzęgniętej.
4. Omów rodzaje stawów nadwyrzyszących.
5. Zastaw się i uzasadnij, który ze stawów nadwyrzyszących może być wprowadzony podczas powstania.
6. Przygotuj w swojej schemat, na którym przedstawił, kto na poziomie województwa, powiatu oraz gminy odpowiada za zaprzęgnięcie krypinowe.
7. Wyjaśnij, czym jest stawka bezpieczeństwa.
8. Znajdź w internecie centrum zaprzęgnięcia krypinowego odpowiedzialne za zaprzęgnięcie na szczeblu województwa, powiatu lub powiatu. Prześlij się kilka orzeczeń sądowych stwierdzających postać centrum.

REFERENCES

BEZPIECZEŃSTWO PAŃSTWA

1. Polityczne i militarne uwarunkowania bezpieczeństwa państwa

Ludzie od zawsze szukali sposobów, aby zapewnić sobie bezpieczeństwo. Działania zabezpieczające interesy jednostki i społeczeństwa, pozwalające na bezpieczne funkcjonowanie i rozwój, a także ochronę terytorium państwa, składają się na system obronności kraju.

Bezpieczeństwo narodowe jest procesem, na który wpływają działania podejmowane w różnych sferach życia ludzkiego. Ze względu na zakres zagrożeń wyróżnia się **bezpieczeństwo zewnętrzne** oraz **wewnętrzne**. Są one silnie związane ze sobą i współcześnie nie można ich rozpatrywać osobno. Wszyscy obywatele podejmują decyzje ekonomiczne, polityczne, mogą zaangażować się militarnie lub zadbać o bezpieczeństwo ekologiczne, na przykład segregując śmieci. Działania całego społeczeństwa mają wpływ na bezpieczeństwo państwa.

Bezpieczeństwo to stan, w którym nie występuje poczucie zagrożenia. Sensem bezpieczeństwa jest zapewnienie możliwości przetrwania (egzystencji) i realizacji własnych interesów w niebezpiecznym, zmiennym otoczeniu, w szczególności poprzez wykorzystywanie szans, redukcję ryzyka oraz przeciwdziałanie zagrożeniom. O bezpieczeństwie można mówić w odniesieniu do pojedynczych osób, grup społecznych, narodów, organizacji państwowych i międzynarodowych, a także do całej ludzkości. Pod tym kątem możemy wyróżnić takie rodzaje bezpieczeństwa, jak: indywidualne (personalne), grupowe (np. rodowe, plemienne), narodowe (państwowe), międzynarodowe (regionalne, globalne).

Polska leży w **Europie Środkowej** – strategicznie ważnym miejscu kontynentu. Na przestrzeni wieków jej położenie geostrategiczne i geopolityczne wielokrotnie się zmieniało. Miało na to wpływ m.in. tworzenie się nowych państw, przesuwanie się granic istniejących krajów, a także rozszerzanie strefy wpływów naszych sąsiadów. Przez wiele lat problemem dla Polski było położenie między Niemcami i Rosją (dawniej Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich), których agresywna polityka stanowiła realne zagrożenie dla naszego państwa.

Po II wojnie światowej Polska graniczyła z trzema państwami: Niemiecką Republiką Demokratyczną (NRD), Czechosłowacją (CSRS) i Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich (ZSRR). Od pierwszej połowy lat 90. wspólne **granice**

ma z siedmioma krajami: na wschodzie i północnym wschodzie z **Rosją, Litwą, Białorusią i Ukrainą**, na południu ze **Słowacją i Czechami** oraz na zachodzie z **Niemcami**. Zmieniły się nie tylko granice Polski, lecz także powiązania gospodarcze i polityczne w Europie.

Przemiany systemowe w Polsce z przełomu lat 80. i 90. XX wieku pociągnęły za sobą ogromne przekształcenia w życiu politycznym, społecznym oraz gospodarczym. Po upadku systemu komunistycznego trzeba było podjąć współpracę z krajami Zachodu. Położenie Polski w centralnej części Europy pomiędzy blokiem byłych krajów radzieckich a wysoko rozwiniętymi demokratycznymi państwami europejskimi wymusiło konieczność wsparcia międzynarodowego (gospodarczego, wojskowego). Dlatego Polska przystąpiła do licznych organizacji międzynarodowych o zróżnicowanym profilu działań. Po 1990 r. Polska stała się członkiem **Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE – w 1995 r.)**, **Organizacji Paktu Północnoatlantyckiego (NATO – w 1999 r.)** oraz **Unii Europejskiej (w 2004 r.)**. Natomiast już od zakończenia II wojny światowej nasz kraj należy do **Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ)**.

Polska sąsiaduje z siedmioma państwami.

Bezpieczeństwo polityczne

Przez **bezpieczeństwo polityczne państwa** można rozumieć zachowanie istniejącego porządku konstytucyjnego, stabilności politycznej i społecznej, a także ochronę wartości demokratycznych i instytucji demokracji. Pojęcie bezpieczeństwa politycznego jest bardzo szerokie, ponieważ określa ono stan pewności, przetrwania i rozwoju systemu politycznego danego państwa, a zatem stabilności rządów i wewnętrznej stabilności państwa. Polega też na zapewnieniu obywatelom możliwości tworzenia instytucji, decydowania o sobie i ustroju państwa oraz prowadzeniu niezależnej polityki zewnętrznej i wewnętrznej odpowiadającej interesom jednostki i społeczeństwa.

Uznaje się, że bezpieczeństwo polityczne to wszystkie środki i metody działania mające na celu wykrycie i likwidację zjawisk, które mogą zagrozić interesom politycznym kraju, a także zapobieganie im.

Do strategicznych celów bezpieczeństwa politycznego państwa należy:

- ochrona porządku konstytucyjnego,
- odpowiednie warunki rozwoju ekonomicznego, społecznego i intelektualnego,
- poszanowanie praw konstytucyjnych obywateli,
- promocja polskiej gospodarki,
- zabezpieczenie przed skutkami klęsk żywiołowych oraz katastrof spowodowanych przez człowieka,
- troska o dobra dziedzictwa kulturowego,
- ochrona osób z obywatelstwem polskim przebywających poza granicami kraju,
- ochrona środowiska naturalnego,
- dostęp do informacji, podniesienie poziomu edukacji,
- poprawa pozycji międzynarodowej,
- realizacja zobowiązań sojuszniczych.

Polityka bezpieczeństwa stoi na straży ładu społecznego państwa, do którego władz i instytucji wszyscy obywatele powinni mieć zaufanie. Ponadto musi być zgodna z prawem międzynarodowym.

Bezpieczeństwo militarne

Aby zapewnić **bezpieczeństwo militarne**, należy przeciwdziałać zagrożeniom zewnętrznym i wewnętrznym, które mogą prowadzić do użycia siły militarnej w celu naruszenia terytorium i ograniczenia suwerenności państwa. Bezpieczeństwo militarne polega również na zdolności do przeciwstawienia się użyciu siły zbrojnej. Zagrożenia militarne należy traktować jako realne prawdopodobieństwo zastosowania przemocy zbrojnej, także wojny, przez potencjalnego przeciwnika lub niszczyciela porządku wewnętrznego, czyli groźbę użycia siły militarnej, w tym w wymiarze ekstremalnym.

W tabeli 1. zostały opisane zadania i uprawnienia poszczególnych organów władzy w dziedzinie obronności państwa.

Tab. 1. Kompetencje organów władzy RP w zakresie obronności

Rada Ministrów (RM) Gmach Kancelarii Prezesa Rady Ministrów	• Pełni funkcję ogólnego kierownictwa w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa państwa. • Jest zasadniczym ogniwem w systemie cywilnej kontroli nad Siłami Zbrojnymi zarówno w czasie pokoju, jak i kryzysu oraz wojny. • Prowadzi politykę wewnętrzną i zagraniczną Rzeczypospolitej Polskiej, m.in. zapewnia bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne państwa oraz porządek publiczny. • Sprawuje ogólne kierownictwo w dziedzinie obronności kraju. • Przygotowuje system kierowania bezpieczeństwem narodowym, w tym obroną państwa i organów władzy publicznej do funkcjonowania na stanowiskach kierowania. • Utrzymuje stałą gotowość obronną państwa, wnioskuje do Prezydenta RP o jej podwyższanie w razie zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa i w czasie wojny oraz o jej obniżanie, gdy zagrożenie się zmniejsza. • Wskazuje obiekty szczególnie ważne dla bezpieczeństwa państwa, w tym obronności, oraz opracowuje ich szczególną ochronę, przygotowuje na potrzeby obronne państwa i utrzymuje w stałej gotowości jednolite systemy obserwacji, pomiarów, analiz, prognozowania i powiadamiania. • Przygotowuje systemy stałych dyżurów na czas zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i wojny.
Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Pałac Prezydencki w Warszawie	• Ma liczne kompetencje, które mają zapewnić odpowiedni poziom obronności i bezpieczeństwa państwa. • Jest zwierzchnikiem Sił Zbrojnych RP – może zarządzić powszechną lub częściową mobilizację i użycie Sił Zbrojnych do obrony kraju. • Ma liczne uprawnienia nominacyjne, m.in. mianuje na wniosek Ministra Obrony Narodowej na pierwszy stopień oficerski (czyli podporucznika) oraz na stopnie oficerskie generałów i admirałów. • Jest zobowiązany do analizy i oceny zagrożeń oraz podejmowania zgodnych z prawem działań zapobiegających tym zagrożeniom. • Na wniosek Rady Ministrów lub Prezesa Rady Ministrów decyduje o wysłaniu Sił Zbrojnych poza granice kraju. • Na wniosek Rady Ministrów może wprowadzić stan wojenny na części albo na całym terytorium państwa; natomiast w razie zagrożenia konstytucyjnego ustroju państwa, bezpieczeństwa obywateli lub porządku publicznego – również na wniosek Rady Ministrów – może wprowadzić stan wyjątkowy. • Stoi na straży suwerenności i bezpieczeństwa państwa, nienaruszalności i niepodzielności jego terytorium.
Sejm Siedziba Sejmu i Senatu RP	• Zgodnie z Konstytucją RP Sejm decyduje w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej o stanie wojny oraz o zawarciu pokoju; oznacza to, że te istotne decyzje zależą od woli organu władzy ustawodawczej, składającego się z przedstawicieli społeczeństwa.

System obronny państwa

System obronny państwa to zbiór współdziałających ze sobą elementów kierowania działaniami obronnymi oraz wykonywania ich, a także pełnionych przez nie funkcji oraz relacji pomiędzy nimi. Tworzą go siły i środki (żołnierze wszystkich rodzajów SZ razem z wyposażeniem i sprzętem wojskowym) przeznaczone do realizacji zadań obronnych, odpowiednio do nich zorganizowane, przygotowane oraz utrzymywane.

System ten funkcjonuje zgodnie z przepisami prawa powszechnego oraz zapisami odpowiednich umów międzynarodowych.

Zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie gotowości obronnej państwa obowiązują następujące stany gotowości:

- stan stałej gotowości obronnej państwa,
- stan gotowości obronnej państwa czasu kryzysu,
- stan gotowości obronnej państwa czasu wojny.

System obronny państwa musi funkcjonować właściwie w każdym z powyższych stanów. Niezbędna jest do tego jego odpowiednia organizacja, wyposażenie, a także informowanie oraz przewidywanie zagrożeń, reagowanie na nie i usuwanie ich skutków.

Najważniejsze **przepisy dotyczące systemu bezpieczeństwa naszego państwa** są zgromadzone w:

- Konstytucji RP,
- ustawie o obronie Ojczyzny,
- Strategii Bezpieczeństwa Narodowego RP.

Strategia Bezpieczeństwa Narodowego RP to jeden z podstawowych dokumentów określających system bezpieczeństwa państwa.

System bezpieczeństwa RP

Interesy narodowe w dziedzinie bezpieczeństwa narodowego obejmują:

Bezpieczeństwo nie powinno być celem samym w sobie, ale ma służyć całemu narodowi.

PYTANIA I POLECENIA

1. Podaj definicję bezpieczeństwa politycznego i militarnego.
2. Jakie są główne czynniki bezpieczeństwa politycznego i militarnego państwa?
3. Omów system bezpieczeństwa Polski.
4. Wskaż główne czynniki wpływające na bezpieczeństwo polityczne i militarne państwa.
5. Wymień kompetencje Prezydenta RP w zakresie bezpieczeństwa Polski.
6. Omów najważniejsze zadania Rady Ministrów w zakresie bezpieczeństwa politycznego i militarnego Polski.

2. Zarządzanie kryzysowe

Od umiejętności oceny, identyfikacji zagrożeń oraz odpowiedniego reagowania zależy utrzymanie na właściwym poziomie bezpieczeństwa zarówno własnego, jak i najbliższego otoczenia. Pomocą służy system zarządzania kryzysowego. Pojęcie *zarządzanie kryzysowe* oznacza czynności, takie jak: planowanie, organizowanie, decydowanie, motywowanie, nadzór i kontrolę, podejmowane, aby uniknąć sytuacji kryzysowej lub łatwiej nad nią zapanować i zminimalizować jej skutki.

Logo Rządowego Centrum Bezpieczeństwa

Zarządzanie kryzysowe jest elementem wielowymiarowego kierowania bezpieczeństwem narodowym. W razie zagrożenia zarządzanie kryzysowe odbywa się na najniższym szczeblu administracyjnym właściwym dla obszaru, na którym wystąpiło zagrożenie. Najniższym szczeblem jest **gmina**, następnie znajduje się **powiat**, potem **województwo** (zob. tab. 2), a na szczycie – **szczebel centralny**, na którym odpowiednie zadania wykonują właściwe urzędy, ministerstwa, Rada Ministrów oraz Prezes Rady Ministrów. Jeśli skala zagrożenia wzrasta i zachodzi prawdopodobieństwo utraty kontroli nad nim, zarządzanie kryzysowe, czyli podejmowanie wszelkich decyzji, jest przekazywane organom z wyższych szczebli.

Tab. 2. System zarządzania kryzysowego

System zarządzania kryzysowego			
Szczebel administracyjny	Organ zarządzania kryzysowego	Organ opiniotawczo-doradczy	Centrum Zarządzania Kryzysowego
krajowy	Rada Ministrów	Rządowy Zespół Zarządzania Kryzysowego	Rządowe Centrum Bezpieczeństwa (RCB)
wojewódzki	wojewoda	Wojewódzki Zespół Zarządzania Kryzysowego	Wojewódzkie Centrum Zarządzania Kryzysowego
powiatowy	starosta	Powiatowy Zespół Zarządzania Kryzysowego	Powiatowe Centrum Zarządzania Kryzysowego
gminny	wójt (burmistrz, prezydent miasta)	Gminny Zespół Zarządzania Kryzysowego	gminne (miejskie) centra zarządzania kryzysowego

Rodzaje zagrożeń

Do zagrożeń spowodowanych przez człowieka należą przede wszystkim **zagrożenia z użyciem siły**. Mogą mieć zróżnicowaną formę w zależności od źródła ich powstania.

Do zagrożeń siłowych, których źródło znajduje się wewnątrz kraju, zalicza się:

- zagrożenia społeczne, takie jak: zamieszki na tle terytorialnym, narodowościowym, religijnym,
- walki pseudokibiców poszczególnych drużyn,
- polityczne przewroty, rewolucje – najczęściej spowodowane wysokim bezrobociem, niezadowolaniem ze statusu materialnego, ograniczeniem swobód obywatelskich,
- terroryzm, dywersję, celowe działania partyzanckie, zamachy bombowe, zastraszanie społeczeństwa – mające na celu zmuszenie państw lub narodów do uległości.

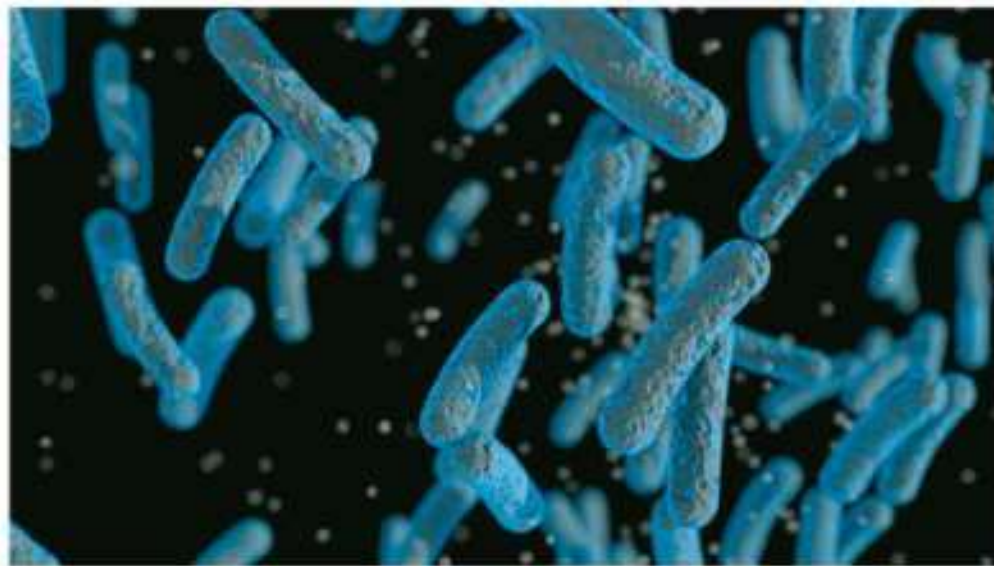

Zamieszki na stadionie piłkarskim w Poznaniu 20.05.2018 r.

Kolejną grupę stanowią **zagrożenia naturalne**. Rzadko występują one pojedynczo, najczęściej mamy do czynienia z połączeniem lub kumulacją tych żywiołów.

Zagrożenia naturalne można podzielić zgodnie z żywiołami, które występują na naszej planecie:

- **ziemia:** trzęsienia ziemi, ruchy tektoniczne, górotwórcze; w Polsce są one bardzo rzadkie;
- **woda:** powódzie, które niezależnie od przyczyny powodują dotkliwe straty materialne; wymagają zaangażowania dużych sił;
- **ogień:** pożary niszczą środowisko naturalne często na znacznym obszarze; powodują duże straty materialne;
- **powietrze:** silne wiatry zagrażają bezpieczeństwu wielu ludzi, niszczą ich mienie oraz środowisko naturalne;
- **połączenie żywiołów stwarza największe niebezpieczeństwo:** lawiny błotne, huragany, burze; gwałtowne zjawiska przyrodnicze pociągają za sobą ofiary i ogromne straty materialne.

Przykładem zagrożeń pochodzenia naturalnego jest bakteria salmonelli powodująca ostre zatrucie pokarmowe.

Innym źródłem zagrożeń pochodzenia naturalnego są **organizmy żywe**: **mikroorganizmy** (grzyby, wirusy, bakterie) i **makroorganizmy** (kręgowce i bezkręgowce, rośliny) – powodują przede wszystkim zagrożenia lokalne. Większe niebezpieczeństwo stwarzają różnego rodzaju drobnoustroje. Do zagrożeń naturalnych należą również niebezpieczeństwa kosmiczne, np. upadek meteorytu.

Źródłem zagrożeń jest także człowiek. Przyczyna **katastrof antropogenicznych** zawsze jest trudna do określenia. Najczęściej występuje zbieg niekorzystnych okoliczności.

Katastrofa antropogeniczna – zdarzenie spowodowane poprzez nieumyślne działanie człowieka, błąd lub awarię techniczną.

Katastrofy antropogeniczne mają duży zasięg i powodują znaczne zniszczenia w środowisku naturalnym. Często w ich rezultacie giną ludzie. Ze względu na charakter katastrofy antropogeniczne można podzielić na następujące rodzaje: ekologiczne, chemiczne, jądrowe, pożary, powodzie, wybuchy. Zdarzenia lokalne są związane przeważnie z komunikacją lub przemysłem. Wynikają najczęściej z błędu ludzkiego, nieprawidłowej eksploatacji i niezachowania odpowiednich norm technologicznych. Dodatkowym, nieprzewidzianym przez konstruktorów czynnikiem, który może doprowadzić do katastrofy, są siły natury.

Zdarzeniami o **charakterze antropogenicznym** są:

Zawalenie hali handlowej Sampoong w Seulu (Korea Południowa)

- **katastrofy budowlane** – polegają na zniszczeniu całego obiektu budowlanego lub jego części; największą taką katastrofą w Polsce było zawalenie się hali Międzynarodowych Targów Katowickich (MTK) w Katowicach, gdzie zginęło 65 osób. Na świecie najtragiczniejsze skutki miało zawalenie się galerii handlowej Sampoong w Seulu, w wyniku którego zginęło 501 osób;

- **katastrofy w komunikacji lądowej** – obejmują zdarzenia zarówno w ruchu kołowym, jak i szynowym; wypadki samochodowe są najczęstszymi zdarzeniami, które powodują duże straty w ludziach; inny charakter mają katastrofy kolejowe – są rzadsze, ale w pojedynczym zdarzeniu może zginąć wiele osób; dodatkową komplikacją w udzieleniu pomocy poszkodowanym w tych wypadkach jest utrudniony dojazd do miejsca zdarzenia;
- **katastrofy lotnicze** – najczęściej zdarzają się na terenie lotniska lub w jego bezpośredniej okolicy, podczas startu i lądowania statków powietrznych.

Do podstawowych zadań mających zapobiegać sytuacjom kryzysowym należą: monitorowanie, analizowanie i prognozowanie rozwoju zdarzeń pod kątem możliwości występowania zagrożeń w danym miejscu i czasie. Takie działania składają się na **pierwszą fazę zarządzania kryzysowego (zapobieganie)** i są stale realizowane na szczeblach samorządowych, wojewódzkich i centralnym. Ich zadania polegają na przewidywaniu możliwości powstania różnych zagrożeń oraz ich skutków, a także na opracowaniu scenariuszy użycia odpowiednich zasobów.

Druga faza zarządzania kryzysowego obejmuje **przygotowanie** do prowadzenia działań w sytuacji kryzysowej (reagowania). Głównym celem tej fazy jest osiągnięcie gotowości do skutecznego wykonywania zadań w sytuacji zagrożenia za pomocą posiadanych sił i środków. Do organów administracji publicznej należy obowiązek **planowania cywilnego**, czyli wykonywania zadań, dzięki którym uzyskają właściwy poziom przygotowań do działań w sytuacjach kryzysowych.

Trzecią fazą zarządzania kryzysowego jest **reagowanie** w sytuacji kryzysowej, czyli bezzwłoczne podjęcie zaplanowanych działań zgodnych z procedurami i zadaniami sił reagowania. W tej fazie zagrożenie powinno być wyeliminowane bądź ograniczone. **Reagowanie kryzysowe** dotyczy także działań w czasie pokoju, nawet z użyciem wojska. Przyjmują one wtedy charakter ewakuacyjny, ratowniczy lub humanitarny.

Usuwanie skutków sytuacji kryzysowych, a następnie odtwarzanie (**odbudowa**) zasobów i infrastruktury krytycznej, to **czwarta faza zarządzania kryzysowego**. Pierwszy etap tej fazy obejmuje pomoc poszkodowanej ludności tuż po zakończeniu działań ratowniczych. Polega na dostarczeniu żywności i ubrań, zapewnieniu lokum oraz zorganizowaniu wsparcia psychologicznego, a następnie także profesjonalnej pomocy. Na drugim etapie tej fazy przeprowadza się analizę działań podjętych w fazie reagowania, odtwarza się i uzupełnia zasoby użyte w akcji ratowniczej.

Sytuacja kryzysowa – zgodnie z ustawą o zarządzaniu kryzysowym jest to sytuacja, która:

- wpływa negatywnie na poziom bezpieczeństwa ludzi;
- wpływa negatywnie na mienie w znacznych rozmiarach lub środowisko;
- wywołuje znaczne ograniczenia w działaniu właściwych organów administracji publicznej ze względu na brak wystarczających sił i środków.

Infrastruktura krytyczna – systemy oraz wchodzące w ich skład powiązane ze sobą funkcjonalne obiekty, takie jak: obiekty budowlane, urządzenia, instalacje, usługi kluczowe dla bezpieczeństwa państwa i jego obywateli oraz służące zapewnieniu sprawnego funkcjonowania organów administracji publicznej, a także instytucji i przedsiębiorców.

Infrastruktura krytyczna obejmuje systemy:

- zaopatrzenia w energię i paliwa,
- łączności i sieci teleinformatycznych,
- finansowe,
- zaopatrzenia w żywność i wodę,
- ochrony zdrowia,
- transportowe i komunikacyjne,
- ratownicze,
- zapewniające ciągłość działania administracji publicznej,

W skład infrastruktury krytycznej wchodzi systemy ochrony zdrowia. Na zdjęciu budynek Centrum Leczenia Oparzeń w Siemianowicach Śląskich.

- produkcji, składowania, przechowywania i stosowania substancji chemicznych i promieniotwórczych, w tym rurociągi substancji niebezpiecznych.

Siatka bezpieczeństwa – zestawienie potencjalnych zagrożeń ze wskazaniem podmiotu wiodącego przy ich usuwaniu oraz podmiotów współpracujących.

Mapa zagrożenia – przedstawia obszar geograficzny objęty zasięgiem zagrożenia z uwzględnieniem różnych scenariuszy zdarzeń.

Mapa ryzyka – mapa lub opis przedstawiający potencjalnie negatywne skutki oddziaływania zagrożenia na ludzi, środowisko, mienie i infrastrukturę.

Mogą się zdarzyć takie sytuacje kryzysowe, których nie da się usunąć za pomocą narzędzi istniejących w danym państwie.

Stany nadzwyczajne

W wyjątkowych sytuacjach w naszym kraju jest możliwe wprowadzenie **stanów nadzwyczajnych**. W Konstytucji RP wskazano trzy rodzaje takich stanów: stan wojenny, stan klęski żywiołowej, stan wyjątkowy.

Wszystkie sytuacje nadzwyczajne mają pewne cechy wspólne:

- powodem ich wprowadzenia są sytuacje szczególnego zagrożenia, w których nie wystarczają obowiązujące regulacje prawne;
- obowiązują po wprowadzeniu właściwego aktu prawnego – ustawy lub rozporządzenia. Ustawa wprowadzająca stan nadzwyczajny zawiera zasady działania organów władzy publicznej oraz wytyczne, w jakim zakresie mogą zostać ograniczone prawa oraz wolności człowieka i obywatela; taki akt prawny może określać także sposoby wyrównywania strat majątkowych wynikających z ograniczenia praw i wolności;
- działania podejmowane w związku z ich wprowadzeniem muszą być proporcjonalne, czyli użyte środki muszą odpowiadać zaistniałym potrzebom, a ponadto mają zmierzać do jak najszybszego przywrócenia normalnego funkcjonowania państwa.

Aby wprowadzić **stan nadzwyczajny**, muszą być spełnione następujące warunki:

- sytuacja szczególnego zagrożenia,
- brak możliwości przeciwstawienia się temu za pomocą zwykłych środków konstytucyjnych.

Stan wojenny

Stan wojenny może być wprowadzony w przypadku:

- zewnętrznego zagrożenia państwa,
- zbrojnej napaści na terytorium RP,
- zaistnienia sytuacji, w której Polska jest zobowiązana zgodnie z umową międzynarodową do wspólnej obrony przeciwko agresji.

Sytuacja po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. w Warszawie

Prawo wprowadzenia stanu wojennego i jego zniesienia ma **prezydent**, który podejmuje tę decyzję na wniosek **Rady Ministrów**. Wniosek powinien zawierać okoliczności uzasadniające wprowadzenie stanu wojennego, określać jego zasięg terytorialny, zakres ograniczeń wolności oraz praw człowieka i obywatela. Jeśli prezydent przychylił się do wniosku RM, to wydaje rozporządzenie o wprowadzeniu stanu wojennego i przedstawia je Sejmowi RP w ciągu 48 godzin od jego podpisania. Sejm rozpatruje dokument w najkrótszym możliwym terminie. Rozporządzenie Prezydenta RP o wprowadzeniu stanu wojennego podaje się do wiadomości publicznej poprzez obwieszczenie właściwego wojewody, rozplakatowanie w miejscach publicznych, a także w sposób zwyczajowo przyjęty na danym obszarze.

Stan wojenny może objąć część lub całe terytorium państwa. Nie określono ograniczeń czasu jego obowiązywania, ponieważ okoliczności i przyczyny mu towarzyszące nie pozwalają precyzyjnie ustalić, kiedy się on zakończy.

Stan wyjątkowy

Kolejnym ze stanów nadzwyczajnych jest **stan wyjątkowy**, który można wprowadzić w przypadku:

- zagrożenia konstytucyjnego ustroju państwa spowodowanego działaniami wewnętrznymi, na przykład groźbą zamachu stanu i usunięcia siłą konstytucyjnych władz państwa,
- zagrożenia bezpieczeństwa obywateli i obywaterek – ich życia i zdrowia w wyniku na przykład zamieszek,
- zagrożenia porządku publicznego.

Stan wyjątkowy może być wprowadzony na **części** lub na **całym terytorium państwa** na czas oznaczony, jednak **nie dłuższy niż 90 dni**. Zasięg i czas tego stanu jest określany przez Prezydenta RP w rozporządzeniu. Obowiązuje po publikacji rozporządzenia w Dzienniku Ustaw. Stan wyjątkowy może zostać jednokrotnie przedłużony na czas nie dłuższy niż 60 dni, jeśli nie ustały jego przyczyny oraz nie zostało przywrócone normalne funkcjonowanie państwa.

Stan klęski żywiołowej

Przyczynami **stanu klęski żywiołowej** nie są działania człowieka, lecz tzw. siły wyższe, na przykład gwałtowne zjawiska przyrody. Stan klęski żywiołowej wprowadza się tylko wtedy, gdy klęska stwarza szczególne zagrożenie na części lub całym terytorium państwa. Decyduje o tym Rada Ministrów. Może ona wprowadzić stan klęski żywiołowej po samodzielnym przeprowadzeniu oceny sytuacji lub na wniosek właściwego wojewody. RM wydaje następnie rozporządzenie, które powinno zawierać przyczyny, datę, obszar, czas, a także rodzaje ograniczeń

wolności oraz praw człowieka i obywatela na czas stanu nadzwyczajnego. Dokument ten nie podlega kontroli Sejmu, ale musi być opublikowany w Dzienniku Ustaw oraz podany do publicznej wiadomości, np. poprzez rozplakatowanie.

Wprowadzenie stanu klęski żywiołowej jest konieczne, aby podjąć działania:

- prewencyjne, czyli zapobiec skutkom katastrofy lub awarii mających cechy klęski żywiołowej,
- ratownicze, czyli usunąć skutki katastrof i awarii.

Jedną z klęsk żywiołowych jest powódź.

Klęska żywiołowa – katastrofa naturalna lub awaria techniczna o skutkach zagrażających życiu lub zdrowiu dużej liczby osób, mieniu w wielkich rozmiarach albo środowisku na znacznych obszarach, wymagająca pomocy i ochrony przy zastosowaniu nadzwyczajnych środków, we współdziałaniu różnych organów i instytucji oraz specjalistycznych służb i formacji działających pod jednolitym kierownictwem.

Stan klęski żywiołowej wprowadza się z oznaczoną datą, tak aby zapobiec skutkom klęski żywiołowej lub je usunąć, jednak nie na więcej niż 30 dni. Możliwe jest przedłużenie tego okresu poprzez rozporządzenie Rady Ministrów wydane po wyrażeniu zgody przez Sejm RP.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wskaż zadania, które ma wypełniać zarządzanie kryzysowe.
2. Wymień i opisz poszczególne fazy zarządzania kryzysowego.
3. Scharakteryzuj kategorie zagrożeń.
4. Omów rodzaje stanów nadzwyczajnych.
5. Zastanów się i uzasadnij, który ze stanów nadzwyczajnych może być wprowadzony podczas powodzi.
6. Przygotuj w zeszycie schemat, na którym przedstawisz, kto na poziomie województwa, powiatu oraz gminy odpowiada za zarządzanie kryzysowe.
7. Wyjaśnij, czym jest siatka bezpieczeństwa.
8. Znajdź w internecie centrum zarządzania kryzysowego odpowiedzialne za zarządzanie na szczeblu twojej gminy, miasta lub powiatu. Postaraj się krótko omówić zagrożenia wymienione przez to centrum.

3. Siły Zbrojne RP

Siły Zbrojne (SZ RP) są głównym elementem systemu obronnego państwa. Każdy rodzaj wojsk w polskiej armii realizuje określone zadania. Podstawą funkcjonowania SZ RP jest spójność działań.

Siły Zbrojne strzegą pokoju i bezpieczeństwa narodu polskiego oraz suwerenności i niepodległości Polski. Ich zadania zostały opisane w ustawie o obronie Ojczyzny. Wśród nich znalazł się udział w: zwalczaniu klęsk żywiołowych i likwidacji ich skutków, działaniach antyterrorystycznych, ochronie mienia, akcjach poszukiwawczych oraz ratowania lub ochrony zdrowia i życia ludzkiego, oczyszczaniu terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych pochodzenia wojskowego oraz ich unieszkodliwianiu, a także w realizacji zadań z zakresu zarządzania kryzysowego. W razie konieczności SZ RP mogą być użyte do zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego obywateli i ochrony ich własności.

Za cele wojska można uznać:

- zapobieganie zagrożeniom i ich ograniczanie,
- zapewnienie nienaruszalności granic kraju,
- ochronę bytu narodowego i państwowego w razie niebezpieczeństwa,
- udział w misjach humanitarnych, stabilizacyjnych, koalicyjnych, operacjach pokojowych i reagowania kryzysowego prowadzonych przez NATO, UE, ONZ,
- wspieranie polityki państwa i obronę jego interesów na arenie międzynarodowej oraz wypełnianie wojskowych zobowiązań sojuszniczych.

Siły Zbrojne są wykorzystywane w przypadku poważnych zagrożeń (np. terrorystycznych), stanu wyjątkowego oraz wojennego, ale mogą też brać udział w zwalczaniu sytuacji nietypowych, które zagrażają znacznej liczbie ludności i destabilizują poczucie bezpieczeństwa, np. w przypadku klęsk żywiołowych. W razie zagrożenia, któremu nie można przeciwdziałać dostępnymi siłami i środkami, Minister Obrony Narodowej na wniosek wojewody może skierować do jego dyspozycji oddziały lub pododdziały Sił Zbrojnych RP. Zadania, jakie w tej sytuacji wykonują Siły Zbrojne, to m.in. współudział w monitorowaniu zagrożeń, czynności poszukiwawczo-ratownicze, prace zabezpieczające i ewakuacyjne, pomoc w ochronie mienia pozostawionego w obszarze występowania zagrożeń, ocena skutków zjawisk zaistniałych na danym terenie, przygotowanie warunków

do czasowego przebywania ewakuowanej ludności w miejscach do tego przeznaczonych, przeprowadzanie operacji wymagających użycia specjalistycznego sprzętu lub materiałów wybuchowych, usuwanie skażeń chemicznych, biologicznych i promieniotwórczych, udzielanie pomocy medycznej oraz podejmowanie działań określonych w wojewódzkim planie reagowania kryzysowego.

W Siłach Zbrojnych RP znajduje się pięć rodzajów wojsk:

- Wojska Lądowe,
- Siły Powietrzne,
- Marynarka Wojenna,
- Wojska Specjalne,
- Wojska Obrony Terytorialnej.

Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej służą ochronie niepodległości państwa i niepodzielności jego terytorium oraz zapewnieniu bezpieczeństwa i nienaruszalności jego granic. **Zwierzchnikiem Sił Zbrojnych RP** jest Prezydent RP. W czasie pokoju w jego imieniu zwierzchnictwo nad SZ RP sprawuje Minister Obrony Narodowej, którego działania wspiera Ministerstwo Obrony Narodowej. W skład kierownictwa MON wchodzi Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego.

Stanowisko Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego jest najwyższym rangą stanowiskiem żołnierza w służbie czynnej. Jest on kandydatem na Naczelnego Dowódcę Sił Zbrojnych (na czas wojny), reprezentuje Siły Zbrojne RP oraz realizuje zadania w zakresie planowania operacyjnego. Minister Obrony Narodowej kieruje działalnością rodzajów Sił Zbrojnych przy pomocy:

- Szefa Sztabu Generalnego WP,
- Dowódcy Wojsk Obrony Terytorialnej (do czasu osiągnięcia przez nie pełnej zdolności do działania).

Wojska Lądowe

Wojska Lądowe (WL) zapewniają obronę przed atakiem powietrzno-lądowym w każdym rejonie kraju, niezależnie od formy zagrożenia militarnego. Są gotowe do podjęcia działań wynikających z międzynarodowych zobowiązań Polski oraz likwidacji zagrożeń niemilitarnych (np. klęsk żywiołowych). Dzięki dużej sile ognia, manewrowości i odporności na atak przeciwnika stanowią one trzon Sił Zbrojnych RP. Współcześnie WL są całkowicie zmotoryzowane, wykorzystują nowoczesne techniki oraz współdziałają z Siłami Powietrznymi i Marynarką Wojenną. Dysponują własnym szkolnictwem wojskowym.

Wojska Lądowe dzielą się na:

- Wojska Pancerne i Zmechanizowane,
- Wojska Chemiczne,
- Wojska Aeromobilne,
- Wojska Łączności i Informatyki,
- Wojska Rakietowe i Artylerii,
- oddziały i pododdziały rozpoznania i walki elektronicznej oraz logistyczne.
- Wojska Obrony Przeciwlotniczej,
- Wojska Inżynieryjne,

Siły Powietrzne

Do obrony przestrzeni powietrznej naszego kraju, prowadzenia operacji w powietrzu oraz wspierania innych rodzajów wojsk w operacjach połączonych służą **Siły Powietrzne** (SP). Składają się one z trzech głównych rodzajów wojsk:

- **Wojsk Lotniczych** odpowiadających za funkcjonowanie jednostek latających,
- **Wojsk Obrony Przeciwlotniczej** służących do obrony kraju przed atakiem powietrznym oraz jako wsparcie dla pozostałych rodzajów wojsk,
- **Wojsk Radiotechnicznych** przeznaczonych do rozpoznawania radiolokacyjnego, a także zabezpieczenia działań innych wojsk wchodzących w skład Sił Powietrznych.

Marynarka Wojenna

Marynarka Wojenna (MW) chroni interesy państwa na polskich obszarach morskich, jest wykorzystywana do morskiej i lądowej obrony wybrzeża, przy czym współdziała z innymi rodzajami Sił Zbrojnych w ramach strategicznej operacji obronnej.

Do zadań MW należy:

- zapewnienie swobody transportu morskiego oraz bezpieczeństwa żeglugi na szlakach komunikacyjnych,
- ochrona ekologiczna polskich obszarów morskich,
- udział w operacjach pokojowych oraz akcjach ratunkowych,
- wykrywanie zagrożeń bezpieczeństwa państwa od strony morza,
- utrzymanie gotowości na wypadek wojny oraz obrona państwa podczas ewentualnych działań wojennych,
- utrzymanie panowania na morzu w strefie przybrzeżnej.

Wojska Specjalne

Wojska Specjalne (WS) prowadzą operacje specjalne w kraju i za granicą w czasie pokoju, kryzysu oraz wojny. Współdziałają z siłami konwencjonalnymi lub wykonują samodzielnie zadania o znaczeniu strategicznym lub operacyjnym.

Struktura WS opiera się na samodzielnych oddziałach i pododdziałach. Należą do nich żołnierze wyselekcjonowani, specjalnie wyposażeni i przeszkoleni do realizacji zadań szczególnego ryzyka, zdolni do podjęcia działań znajdujących się poza zasięgiem możliwości konwencjonalnych jednostek. Te jednostki mają charakter elitarny. Proces ich szkolenia jest długotrwały i wymaga od żołnierzy specyficznych umiejętności.

W strukturze WS funkcjonuje:

- Jednostka Wojskowa GROM (Warszawa),
- Jednostka Wojskowa Komandosów (Lubliniec),
- Jednostka Wojskowa Formoza (Gdynia),
- Jednostka Wojskowa Agat (Gliwice),
- Jednostka Wojskowa Nil (Kraków),
- Centrum Szkolenia Wojsk Specjalnych (Kraków),
- 7. Eskadra Działań Specjalnych (Powidz).

Wojska Obrony Terytorialnej

Wojska Obrony Terytorialnej (WOT) tworzą żołnierze zawodowi oraz ochotnicy, którzy od 1 stycznia 2017 r. pełnią nowy rodzaj czynnej służby wojskowej – Terytorialną Służbę Wojskową (TSW). Może się ona odbywać w miejscu zamieszkania członka tej formacji rotacyjnie, to znaczy poprzez ćwiczenia i szkolenia wojskowe, lub dyspozycyjnie – w pozostałym czasie. WOT mogą zostać wykorzystane jako wsparcie dla wojsk operacyjnych oraz do prowadzenia działań w razie zagrożenia terrorystycznego lub sytuacji kryzysowych, jak klęski żywiołowe, ataki w cyberprzestrzeni. Członkowie WOT mają ponadto szerzyć w społeczeństwie idee wychowania patriotycznego.

Żandarmeria Wojskowa

Wyodrębnioną i wyspecjalizowaną służbą wchodzącą w skład Sił Zbrojnych RP jest **Żandarmeria Wojskowa** (ŻW). Wykonuje ona zadania przewidziane dla policji. Zakres jej działania, organizacja i obowiązki zostały przedstawione **w ustawie o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych**.

Do zadań ŻW należy:

- zapewnienie przestrzegania dyscypliny wojskowej,
- ochrona porządku publicznego na terenach i obiektach jednostek wojskowych oraz w miejscach publicznych,
- ochrona życia i zdrowia ludzi oraz mienia wojskowego przed zamachami,
- wykrywanie przestępstw i wykroczeń popełnionych przez żołnierzy i pracowników zatrudnionych w jednostkach wojskowych,
- ujawnianie i ściganie sprawców oraz ujawnianie i zabezpieczanie dowodów tych przestępstw i wykroczeń,
- zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń głównie przez żołnierzy i pracowników zatrudnionych w jednostkach wojskowych oraz innym zjawiskom patologicznym, na przykład alkoholizmowi i narkomanii w siłach zbrojnych,
- współdziałanie z polskimi i zagranicznymi organami i służbami właściwymi w sprawach bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz policjami wojskowymi,
- zwalczanie klęsk żywiołowych, nadzwyczajnych zagrożeń środowiska i likwidowanie ich skutków oraz czynne uczestniczenie w akcjach poszukiwawczych, ratowniczych i humanitarnych, mających na celu ochronę życia i zdrowia oraz mienia.

Wojska Obrony Cyberprzestrzeni

Wojska Obrony Cyberprzestrzeni są nowym elementem SZ RP powołanym do realizacji działań w cyberprzestrzeni, w szczególności w zakresie ochrony oraz aktywnej obrony elementów i zasobów cyberprzestrzeni kluczowych z punktu widzenia Sił Zbrojnych.

Siły Zbrojne RP wypełniają misje:

- orężne, do których należą: obrona Polski, udział w obronie wspólnej NATO oraz w misjach pokojowych;
- nieorężne, czyli tworzenie poprzez wychowanie i szkolenie wojskowe więzi państwowych, narodowych i społecznych oraz wsparcie władz i społeczeństwa w sytuacjach szczególnych zagrożeń i potrzeb.

SZ RP koordynują także wojskowe i cywilne przygotowania i działania w obronie narodowej.

Zadania Sił Zbrojnych RP wskazano w Konstytucji RP, Strategii Bezpieczeństwa Narodowego RP i Strategii Obronności RP, a uszczegółowiono je w Polityczno-Strategicznej Dyrektywie Obronnej RP oraz narodowych i sojuszniczych planach operacyjnych. Siły Zbrojne RP są apolityczne i podlegają kontroli cywilnej oraz demokratycznej.

Tab. 3. Żołnierze należący do poszczególnych rodzajów wojsk noszą berety w określonym kolorze.

Kolor		Jednostki
	czarny	żołnierze wojsk pancernych, 11 Dywizja Kawalerii Pancernej
	bordowy	oddziały desantowo-szturmowe i kawaleria powietrzna, żołnierze wojsk aeromobilnych
	niebieski	obrona wybrzeża, Centrum Przygotowań do Misji Zagranicznych, żołnierze Wojsk Obrony Przeciwlotniczej
	szkarłatny	Żandarmeria Wojskowa
	szary	jednostka wojskowa GROM
	zielony	Wojska Lądowe
	ciemnozielony	Wojska Specjalne
	oliwkowy	Wojska Obrony Terytorialnej

Służby specjalne

Służby specjalne prowadzą niejawne działania operacyjno-rozpoznawcze na terenie kraju. Należy do nich pozyskiwanie oraz ochrona informacji niezbędnych dla zapewnienia wewnętrznego bezpieczeństwa państwa.

Służby specjalne tworzą:

- Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego (**ABW**),
- Agencja Wywiadu (**AW**),
- Centralne Biuro Antykorupcyjne (**CBA**),
- Służba Kontrwywiadu Wojskowego (**SKW**),
- Służba Wywiadu Wojskowego (**SWW**).

Uzbrojenie Sił Zbrojnych RP

Sprzęt pancerny i opancerzony

Czołgi i bojowe wozy piechoty są zasadniczymi środkami walki wojsk lądowych głównie ze względu na dużą skuteczność ogniową w każdych warunkach współczesnego pola walki oraz zdolność do szybkiego przemieszczania się.

A. Leopard 2 – czołg niemieckiej produkcji na wyposażeniu SZ RP; B. Rosomak – kołowy transporter opancerzony (KTO)

Sprzęt przeciwchemiczny

Obejmuje m.in. środki techniczne służące do obrony wojsk i ludności cywilnej przed skażeniami chemicznymi. W zależności od przeznaczenia wyróżnia się sprzęt do rozpoznania skażeń, środki indywidualnej i zbiorowej ochrony przed skażeniami oraz sprzęt do likwidacji skażeń.

A. Instalacja rozlewcza IRS-2 (IRS-266, IRS-2M) jest przeznaczona do prowadzenia: odkażania, dezaktywacji i dezynfekcji uzbrojenia, sprzętu bojowego i transportowego, odkażania i dezynfekcji terenu, dróg oraz obiektów inżynieryjno-budowlanych, dezaktywacji dróg o jednolitej utwardzonej nawierzchni;
B. Wysokowydajne urządzenie specjalne WUS-3; C. Samochód do rozpoznania skażeń BRDM-2rs

Sprzęt rakietowy ziemia-ziemia

Taktyczne zestawy rakietowe są przeznaczone głównie do niszczenia celów punktowych i o małej powierzchni, a przeciwpancerne zestawy rakietowe – samobieżne i przenośne – do zwalczania nieruchomych i ruchomych celów opancerzonych.

- A. Samobieżny przeciwpancerny zestaw rakietowy Malutka-P
B. Taktyczny zestaw rakietowy 9K79 Totska, na wyposażeniu Wojska Polskiego od 1987 r.
C. Przenośny przeciwpancerny zestaw rakietowy 9K115 Metys, w uzbrojeniu Wojska Polskiego od 1984 r.
D. Przeciwpancerny pocisk kierowany SPIKE

Sprzęt artyleryjski

Jest przeznaczony głównie do niszczenia sprzętu bojowego i umocnień, dezorganizowania systemów dowodzenia i zaopatrywania znajdujących się na dużych odległościach.

A. Moździerz LM-60
B. Armata ZU-23-2
C. Samobieżna armatohaubica AHS Krab 155 mm
D. WR-40 Langusta – samobieżna wieloprowadnicowa wyrzutnia rakietowa

Sprzęt zabezpieczenia technicznego

Wykorzystuje się go do prowadzenia rozpoznania technicznego, ewakuacji uszkodzonego i niesprawnego sprzętu z pola walki, wykonywania remontów oraz obsługiwanego sprzętu technicznego.

Wóz zabezpieczenia technicznego WZT-2

Sprzęt łączności

Zapewnia przesyłanie informacji na odległość przewodami (sprzęt łączności przewodowej) lub w postaci fal radiowych (sprzęt łączności bezprzewodowej). Do sprzętu łączności przewodowej zalicza się: urządzenia teletransmisyjne i wzmacniacze, urządzenia komutacyjne (służące do wykonywania połączeń telekomunikacyjnych), sprzęt i osprzęt liniowy (wyposażenie pomocnicze instalacji łączności, np. kable służące do zapewnienia łączności). Sprzęt łączności bezprzewodowej sta-

nowią: radiostacje, urządzenia nadawcze, wzmacniacze mocy, radiolinie, radiotelefony, urządzenia namiarowe, urządzenia przechwytu, urządzenia zakłócające, stacje radiolokacyjne, wszelkiego rodzaju urządzenia naprowadzające i inne.

A. Ruchomy węzeł łączności cyfrowej w wersji transmisyjnej RWŁC-10/T – mobilne centrum telekomunikacyjne; B. Przenośno-przewoźny Terminal Satelitarny PPRS-1.8; C. Mobilny moduł SD (MMSD) do zabezpieczenia miejsc pracy dowódczo-sztabowej w warunkach polowych; D. Węzłowy wóz kablowy WWK-10/C

Sprzęt inżynieryjny

Obejmuje środki techniczne służące do wykonywania różnego rodzaju zadań z zakresu inżynieryjnego zabezpieczenia działań bojowych. Do sprzętu inżynieryjnego zalicza się sprzęt: drogowy, przeprawowo-desantowy, do budowy mostów, do prac ziemnych, tartaczny, przeładunkowy, a także sprzęt inżynieryjnego rozpoznania, rozminowywania, budowy zapór, sprzęt do wydobywania oraz uzdatniania wody, zaopatrujący w energię elektryczną oraz sprzęt do maskowania.

A. MID – maszyna inżynieryjno-drogowa produkcji polskiej
B. MS-20 Dagleżja – polski most towarzyszący

Sprzęt strzelecki

Używa się go do zwalczania pojedynczych i grupowych celów żywych oraz lekko opancerzonego sprzętu i środków ogniowych na małych odległościach. Wyróżnia się sprzęt strzelecki indywidualny (czyli uzbrojenie pojedynczego żołnierza: pistolety maszynowe i karabinki, pistolety) oraz zespołowy (będący wyposażeniem pododdziałów, wozów bojowych, jednostek pływających i latających: karabinki i karabiny maszynowe, w tym wielkokalibrowe). Osobną grupą sprzętu strzeleckiego są środki wyspecjalizowane: karabinki-granatniki, karabiny wyborowe, granatniki ręczne oraz granaty ręczne.

A. Karabinek szturmowy wz. 96 „Beryl” to polski karabinek automatyczny produkowany przez Fabrykę Broni „Łucznik” – Radom Sp. z o.o.

B. Modułowy System Broni Strzeleckiej kalibru 5,56 mm (MSBS-5,56) Grot

A. Pistolet osobisty Glock 17 opracowany i produkowany w Austrii, magazynek ma 17 nabo-
jów.

B. Pistolet WIST-94 polskiej produkcji, magazynek ma 16 nabo-
jów.

Okręty marynarki wojennej RP

Zadaniem Marynarki Wojennej jest ochrona granic morskich RP, obrona wybrzeża, żegluga oraz polskich interesów gospodarczych na wodach terytorialnych. W skład MW wchodzi jednostki pływające, lotnictwo oraz jednostki nadbrzeżne. Wśród okrętów MW znajdują się: fregaty (duży lub średniej wielkości okręt wojenny, uzbrojony w rakiety), korwety (średniej wielkości okręt wojenny, mniejszy od fregaty, do patrolowania akwenów morskich i wybrzeża, mogący zwalczać okręty nawodne i podwodne), małe okręty rakietowe, okręty podwodne, niszczyciele min, trałowce (okręt wojenny służący do wykrywania i niszczenia min morskich), okręty transportowo-minowe, okręty ratownicze, okręty wsparcia logistycznego.

A. Okręt Konradmiral Xawery Czernicki to okręt dowodzenia siłami obrony przeciwminowej w narodowych oraz sojuszniczych zespołach okrętów. B. ORP Kormoran (601) został zwodowany w 2015 r. w Gdańsku; ten polski niszczyciel jest przeznaczony m.in. do poszukiwania i zwalczania min morskich; na wodach polskiej strefy ekonomicznej oraz w grupach taktycznych na Morzu Bałtyckim i Północnym. C. ORP General Tadeusz Kościuszko (273) – fregata rakietowa typu Oliver Hazard Perry Marynarki Wojennej. D. ORP Orzeł – okręt podwodny typu Kilo.

Śmigłowce, samoloty i bezzałogowe statki powietrzne

Śmigłowce mogą niszczyć cele pancerne, fortyfikacje polowe, skutecznie walczyć z piechotą. Służą również do rozpoznania, obserwacji oraz transportu. Współcześnie są wspomagane przez drony wojskowe.

Wojsko Polskie dysponuje głównie maszynami radzieckiej konstrukcji Mi-2, Mi-8, Mi-24 oraz polskimi PZL W-3 Sokół i PZL SW-4 Puszczyc.

Śmigłowiec Mi-24 radzieckiej konstrukcji i jego liczne modyfikacje należą do najczęściej wykorzystywanych śmigłowców szturmowych na świecie.

- A. Produkowany przez Wytwórnę Sprzętu Komunikacyjnego „PZL-Świdnik” SA śmigłowiec wielozadaniowy PZL W-3 Sokół. Produkowany jest w kilku wersjach, m.in. transportowej, uzbrojonej.
 B. Śmigłowiec wielozadaniowy S-70i BLACK HAWK. C. Śmigłowiec ratownictwa morskiego „Anakonda”.
 D. Śmigłowiec pokładowy Kaman SH-2G Super Seasprite.

Drony są nazywane bezzałogowymi statkami powietrznymi. Wykorzystuje się je do misji szpiegowskich, obserwacyjnych, a także do niszczenia wyznaczonych celów. Obecnie Wojsko Polskie korzysta z trzech modeli małych dronów rozpoznawczych.

A. Aeronautics Orbiter – izraelski taktyczny bezzałogowy aparat latający
 B. WB Electronics FlyEye (czytaj: flaj-aj) – polski bezzałogowy statek powietrzny przeznaczony do bliskiego rozpoznania

C. ScanEagle (czytaj: skan-igl) – amerykański, taktyczny, rozpoznawczy, bezzałogowy aparat latający

W Siłach Powietrznych RP wyróżniamy trzy główne typy samolotów:

- samoloty myśliwskie (wielozadaniowe): F-16C/D Block 52+, MiG-29, Su-22M4K,
- transportowe: C-130E/H Hercules, CASA C-295, PZL M28 Skytruck/Bryza,
- szkolne: Leonardo M-346 Bielik, PZL-130 Orlik.

F-16 (wielozadaniowy) na wyposażeniu od 2006 r.

A. MiG-29 (myśliwski) na wyposażeniu od 1989 r.

B. Su-22 (myśliwsko-bombowy) na wyposażeniu od 1984 r.

C. Leonardo M-346 Bielik (szkolno-myśliwski) na wyposażeniu od 2017 r.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wymień rodzaje Sił Zbrojnych RP.
2. Kto jest zwierzchnikiem Sił Zbrojnych RP?
3. Zastanów się, do jakich zadań może być wykorzystane wojsko. Na czym one polegają?
4. Podaj przykłady wsparcia, którego udziela wojsko służbom cywilnym w czasie kryzysu lub klęski żywiołowej.
5. Przedstaw zadania poszczególnych rodzajów Sił Zbrojnych RP.
6. Na czym polegają rola i zadania Żandarmerii Wojskowej?
7. Wymień jednostki wchodzące w skład służb specjalnych.
8. W dostępnych źródłach informacji znajdź dane na temat liczebności Sił Zbrojnych RP oraz poszczególnych rodzajów sił Wojska Polskiego.
9. Dowiedz się, jakie jednostki wojskowe stacjonują w pobliżu twojej miejscowości lub na terenie województwa. Wyjaśnij, do czego są przeznaczone.

4. Powinności obronne obywateli

Obywatele i obywatelki Rzeczypospolitej Polskiej są zobowiązani do obrony naszej ojczyzny. Jest ona realizowana w ramach powszechnego obowiązku obrony.

Obowiązki konstytucyjne

Większość obywateli i obywaterek zna swoje prawa, jednak nie każdy potrafi wymienić swoje zobowiązania wobec państwa. Warto zapoznać się z odpowiednimi zapisami **Konstytucji RP**, która jest najważniejszym aktem prawnym w Polsce. Określono w niej ustrój państwa, źródła prawa, zasady działania i kompetencje najwyższych organów państwowych, a także wskazano prawa oraz obowiązki człowieka i obywatela. Do konstytucyjnych obowiązków wszystkich obywateli polskich należy:

- wierność Rzeczypospolitej Polskiej oraz troska o dobro wspólne,
- dbałość o stan środowiska,
- przestrzeganie prawa,
- obrona ojczyzny,
- ponoszenie ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej

Obywatele i obywatelki są zobowiązani do umacniania obronności Rzeczypospolitej Polskiej, przygotowania siebie oraz innych, a także mienia narodowego na wypadek wojny oraz wykonywania zadań w ramach powszechnego obowiązku obrony. Szczegółowe regulacje są zawarte w ustawie o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z nią dotyczy on wszystkich obywateli i obywaterek polskich zdolnych do jego wykonywania ze względu na wiek i stan zdrowia. Wypełnianie tej powinności może przejawiać się na wielu płaszczyznach.

Pełnienie służby wojskowej

Wszyscy mężczyźni, którzy w danym roku kalendarzowym kończą 19 lat, podlegają obowiązkowi **stawienia się do kwalifikacji wojskowej** przed komisją złożoną z przedstawicieli wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, powiatowej komisji lekarskiej oraz szefa wojskowego centrum rekrutacji. Stawienie się na komisji wojskowej jest niezbędne, aby uregulować stosunek do służby wojskowej. Ustawa

o obronie Ojczyzny określa formy odbywania służby wojskowej, są to: terytorialna służba wojskowa, służba w aktywnej rezerwie w dniach tej służby oraz odbywanie ćwiczeń wojskowych w ramach pasywnej rezerwy, zawodowa służba wojskowa, służba w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny. Zasadnicza służba wojskowa została zawieszona 1 stycznia 2010 r. W związku z profesjonalizacją Sił Zbrojnych RP do wojska zgłaszają się ochotnicy.

Powszechnym obowiązkiem obrony nie są objęci obywatele Polski posiadający obywatelstwo innego państwa i zamieszkujący stale poza granicami naszego kraju.

Wykonywanie obowiązków wynikających z nadanych przydziałów kryzysowych i przydziałów mobilizacyjnych

W sytuacji kryzysowej lub w razie wojny do Sił Zbrojnych RP mogą być powołane osoby uznane za zdolne do służby wojskowej, a także te, które zgłosiły się do pełnienia służby jako ochotnicy. Po ogłoszeniu mobilizacji lub wybuchu wojny żołnierze rezerwy muszą stawić się do służby. Od tej chwili stają się żołnierzami w czynnej służbie wojskowej.

Obowiązkiem służby wojskowej objęci są wszyscy obywatele polscy zdolni do jej pełnienia, od chwili ukończenia przez nich 18. roku życia do końca roku kalendarzowego, w którym kończą 60 lat. Osoby posiadające stopień podoficerski lub oficerski podlegają obowiązkowi służby wojskowej do ukończenia 63. roku życia.

Żołnierz rezerwy – osoba, która złożyła przysięgę wojskową i została przeniesiona do rezerwy po ukończeniu czynnej służby wojskowej, jeżeli w dalszym ciągu podlega obowiązkowi służby wojskowej.

Ćwiczenia obrony cywilnej

Osoby podlegające **obowiązkowi służby w obronie cywilnej** mogą być zobowiązane do udziału w działaniach przy likwidacji klęsk żywiołowych i zagrożeń środowiska oraz usuwaniu ich skutków. Szkolenie w obronie cywilnej odbywa się w formie zajęć organizowanych w czasie wolnym od pracy lub na specjalnych obozach.

Obywatele polscy podlegają obowiązkowi **szkolenia ludności w zakresie powszechnej samoobrony**, jeśli pozwala im na to stan zdrowia. Takie szkolenie przygotowuje do obrony przed środkami masowego rażenia oraz innymi działaniami nieprzyjaciela. Uczestnicy ćwiczeń nabywają praktyczne umiejętności ochrony własnego zdrowia, życia, mienia oraz udzielania pomocy poszkodowanym.

Ćwiczenia samoobrony ludności

Świadczenia osobiste i rzeczowe

Świadczenia osobiste to wykonywanie różnego rodzaju prac doraźnych niezbędnych do przygotowania obrony państwa oraz zwalczania klęsk żywiołowych i likwidacji ich skutków. Osoby fizyczne mogą zostać zobowiązane także do **świadczeń rzeczowych** potrzebnych do przygotowania obrony państwa lub zwalczania klęsk żywiołowych i likwidacji ich skutków. Przykładowo muszą udostępnić posiadane nieruchomości, takie jak mieszkania, magazyny, lub przedmioty ruchome: pojazdy, maszyny, urządzenia, takie jak pompy, agregaty. Za ich przekazanie posiadaczowi przysługuje ryczałt.

Ryczałt – kwota pieniężna o określonej z góry wysokości, np. za przejazd, usługi pocztowe.

W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny osoby zobowiązane do **świadczeń osobistych** lub **rzeczowych** (np. do przekazania pojazdów, maszyn, urządzeń, budynków) mogą być powołane do wykonania różnych prac doraźnych lub świadczeń rzeczowych na rzecz Sił Zbrojnych RP, obrony cywilnej lub jednostek organizacyjnych wykonujących zadania na potrzeby obrony państwa. Za takie świadczenia przysługuje wynagrodzenie jak w czasie pokoju. Przekazane do używania dla celów obronnych nieruchomości lub rzeczy ruchome są zwracane właścicielowi po wykorzystaniu.

Świadczenia szczególne

Do **świadczeń szczególnych** należą odpłatne zajęcia, do których zobowiązane są administracja rządowa i samorządowa, instytucje państwowe oraz podmioty gospodarcze. Wśród tych zadań znajduje się:

Elektrociepłownia i stocznia w Gdańsku

- dostosowanie posiadanych nieruchomości i rzeczy ruchomych do potrzeb obrony państwa,
- przystosowanie obiektów będących w budowie i rzeczy ruchomych do potrzeb obrony państwa,
- gromadzenie, przechowywanie i konserwacja przedmiotów niezbędnych do wykonywania zadań obronnych,
- wykonywanie zadań mobilizacyjnych na rzecz sił zbrojnych.

Przykładowo przedsiębiorcy mogą być zobowiązani do odpłatnego szycia mundurów, wytwarzania żywności dla armii, produkcji maszyn i urządzeń.

Ważną rolę w wypełnianiu świadczeń szczególnych odgrywają podmioty wypełniające takie zadania na rzecz obronności państwa, jak:

- eksploatacja lotnisk i portów morskich,
- kolportaż i nadawanie programów radiowych i telewizyjnych,
- produkcja, transport i magazynowanie produktów naftowych,
- produkcja, remont lub modernizacja uzbrojenia i sprzętu wojskowego,
- wytwarzanie, dystrybucja i przesyłanie paliw oraz energii elektrycznej,
- transport, usługi pocztowe, usługi telekomunikacyjne.

Wszyscy obywatele powołani do wypełnienia powszechnego obowiązku obrony są zobowiązani do stawienia się w miejscu i czasie wskazanym w powołaniu oraz wykonania nałożonych na nich zadań.

Obowiązek wykonywania świadczeń jest nakładany przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta w drodze decyzji administracyjnej.

Natomiast obowiązek świadczeń osobistych jest nakładany na wniosek szefa wojskowego centrum rekrutacji, kierownika jednostki przewidzianej do militaryzacji lub kierownika jednostki organizacyjnej wykonującej zadania na potrzeby obrony państwa.

Organizacje proobronne

Organizacją proobronną nazywamy organizację pozarządową, realizującą działania z zakresu promocji aktywności problematyki obronnej. Działają one w partnerstwie z MON, na podstawie podpisanych umów. **Wykaz certyfikowanych organizacji pozarządowych o charakterze obronnym jest aktualizowany na stronie gov.pl.**

Liga Obrony Kraju (LOK)

Liga Obrony Kraju powstała 13 listopada 1962 r. To ogólnopolskie stowarzyszenie skupia obywateli, którzy chcą wzmacniać obronność Polski. Liga pielęgnuje tradycje narodowe – nawiązuje do Towarzystwa Przyjaciół Żołnierza oraz Ligi Przyjaciół Żołnierza powstałej w 1944 r. Stowarzyszenie razem z MON zajmuje się wychowaniem patriotycznym oraz kształtuje zachowania proobronne w społeczeństwie.

Do zadań i celów Ligi Obrony Kraju należy m.in.:

- dbanie o kulturę fizyczną obywateli,
- szkolenie kierowców, żeglarzy, pływaczy, łęcznościowców, modelarzy, motorowodniaków,
- propagowanie obrony cywilnej,
- działalność strzelecka,
- popularyzacja sportów obronnych.

Logo LOK

Związek Strzelecki „Strzelec”

Związek Strzelecki „Strzelec” jest patriotyczną organizacją skupiającą młodzież i dorosłych. Kontynuuje idee, którymi kierował się Związek Strzelecki założony w 1910 r. we Lwowie i działający w latach 1910–1914 oraz 1919–1939. Związek Strzelecki wykorzystano w 1914 r. w czasie I wojny światowej do budowania polskiego wojska – Legionów Polskich.

W III Rzeczypospolitej Związek Strzelecki „Strzelec” został zarejestrowany 13 czerwca 1990 r. Przygotowuje młodzież do pracy w służbach mundurowych, służbie publicznej i życia społecznego w realiach państwa obywatelskiego.

Orzełek Związku Strzelectwa

Innymi organizacjami proobronnymi są:

- Stowarzyszenie Podwodnik Szkoła Ratownictwa Sportów Wodnych i Obronnych,
- Związek Polskich Spadochroniarzy IX Oddział Płock,
- Jednostka Strzelecka 4051 Włocławek im. gen. broni Władysława Andersa,
- Jednostka Strzelecka 1006 Płońsk,
- Grupa Obrony Nadwiślańskiej,
- Legia Akademicka,
- Stowarzyszenie Proobronne „Garda”,
- Stowarzyszenie Proobronne Akademicki Klub Miłośników Strzelectwa.

Oddziały Przygotowania Wojskowego

Rozwojowi edukacji obronnej młodzieży ma sprzyjać tworzenie Oddziałów Przygotowania Wojskowego w szkołach ponadpodstawowych.

Zakres programowy obejmuje szkolenie z zakresu przygotowania wojskowego w formie obowiązkowych zajęć edukacyjnych. Program realizowany jest przez szkołę lub jednostkę wojskową zwaną „patronacką jednostką wojskową” lub na terenie innych obiektów dostosowanych do formy, metod i tematyki zajęć określonych w programie szkolenia (w części teoretycznej). Uzupełnia go część praktyczna, za której realizację odpowiada jednostka wojskowa, obejmująca patronat nad danym oddziałem. Podsumowanie obydwu części stanowi 50-godzinny obóz szkoleniowy, przeprowadzany na początku ostatniego roku nauki.

Służby mundurowe układu pozamilitarnego

Policja

dba o ochronę bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz bezpieczeństwa na drogach.

Do zadań **Straży Granicznej** należą m.in.: ochrona granic, kontrola ruchu granicznego oraz zapewnienie bezpieczeństwa w komunikacji międzynarodowej.

Służba Więzienna zapewnia porządek i bezpieczeństwo w zakładach karnych i aresztach śledczych oraz prowadzi działania penitencjarne i resocjalizacyjne wobec osób skazanych.

Służby specjalne

prowadzą niejawne działania operacyjno-rozpoznawcze na terenie kraju. To:

ABW – Agencja Bezpieczeństwa Narodowego, CBA – Centralne Biuro Antykorupcyjne.

Podmiotami służącymi ochronie bezpieczeństwa i porządku publicznego są

służby mundurowe układu pozamilitarnego,

powołane w celu ochrony ludności przed niepożądanymi działaniami naruszającymi porządek publiczny i bezpieczeństwo obywateli.

Służba Ochrony Państwa realizuje zadania z zakresu ochrony osób i obiektów oraz rozpoznawania i zapobiegania skierowanym przeciw nim przestępstwom (np. ochrona Prezydenta RP, Marszałka Sejmu i Senatu itp.).

Do zadań **Państwowej Straży Pożarnej** należą m.in. gaszenie pożarów, likwidacja zagrożeń, ratownictwo medyczne, chemiczne, techniczne, ekologiczne.

Straż Marszałkowska zapewnia ochronę mienia ruchomego i nieruchomego stanowiącego własność Kancelarii Sejmu i Senatu, współdziała w tym zakresie z wyspecjalizowanymi służbami.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wymień obowiązki obywateli Polski wskazane w Konstytucji RP.
2. Wyjaśnij, czym jest powszechny obowiązek obrony. Jakie są jego formy?
3. Postaraj się dowiedzieć, jaką produkcją zajmują się zakłady w twojej najbliższej okolicy. Jakie świadczenia specjalne mogłyby realizować w czasie mobilizacji?
4. Wyjaśnij, kim jest żołnierz rezerwy.
5. Do jakich zadań mogą być zobowiązani przedsiębiorcy w ramach świadczeń na rzecz obronności?
6. Podaj, jakimi zadaniami zajmuje się Liga Obrony Kraju.
7. Na podstawie dostępnych źródeł scharakteryzuj misję i zadania wybranej organizacji proobronnej.

OCHRONA LUDNOŚCI I OBRONA CYWILNA

1. Międzynarodowe Prawo Humanitarne

Konfliktów Zbrojnych

Szwajcar Henry Dunant – założyciel MKCK – był pierwszym laureatem Pokojowej Nagrody Nobla (1901 r.).

Konflikty zbrojne od zawsze towarzyszyły ludzkości. Działania wojenne prowadzono w różny sposób. Na przestrzeni wieków starano się wypracowywać reguły prawa wojny. Przykładowo: w starożytności przyznawano nietykalność postącom, zawierano rozejmy, nie atakowano miejsc kultu religijnego. Jednak nie udało się ustanowić wspólnych zasad, które stałyby się podstawą międzynarodowej umowy. W 1856 r. po zakończeniu wojny krymskiej wraz z traktatem paryskim została podpisana deklaracja regulująca prawa wojny morskiej. Natomiast w dziedzinie walki lądowej nadal nie obowiązywały żadne wspólne postanowienia.

W 1859 r. szwajcarski społecznik **Henry Dunant** (czytaj: ąri diună), widząc ogrom cierpienia żołnierzy w krwawej bitwie pod Solferino (1859 r.), zorganizował pomoc rannym.

Po powrocie do Genewy w książce nie tylko opisał tragiczne wydarzenia z miejsca walki, lecz także wezwał międzynarodową społeczność do zorganizowania stowarzyszeń pomocy poszkodowanym wskutek działań wojennych. W 1863 r. Dunant utworzył **Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża**

(**MKCK**, ang. *International Committee of the Red Cross*, czytaj: *internaszynal komiti of de red kros*; ICRC). Znakiem organizacji został czerwony krzyż na białym tle, co stanowiło nawiązanie do barw narodowych Szwajcarii. MKCK miał gwarantować bezpieczeństwo osobom, które pomagają rannym żołnierzom na polu bitwy.

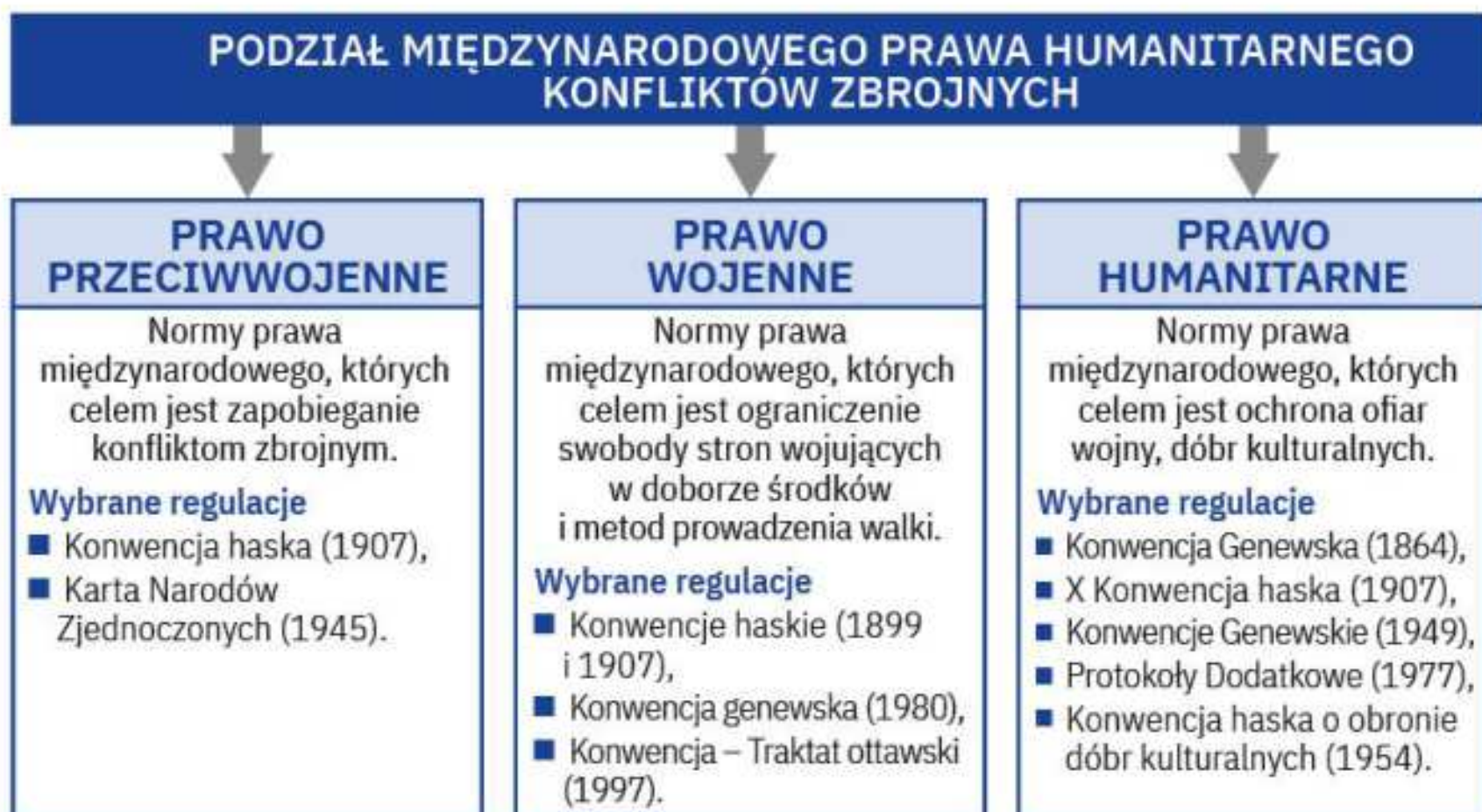
Dzięki staraniom Dunanta doszło do przełomowego wydarzenia – 22 sierpnia 1864 r. podpisano w Genewie konwencję w sprawie polepszenia losu rannych wojskowych. Zapewniała ona m.in. pomoc żołnierzom rannym na polu walki. Ponadto rozpoczęła proces kształtowania międzynarodowych zasad ochrony ofiar wojny, który doprowadził do powstania

Oryginał konwencji genewskiej z 1864 r. znajduje się w Muzeum MKCK w Genewie.

Międzynarodowego Prawa Humanitarnego Konfliktów Zbrojnych (MPHKZ). Dzięki niemu może być udzielana pomoc humanitarna ofiarom działań wojennych. To prawo jest również nazywane **prawem wojennym**.

W miarę upływu czasu zmieniają się metody walki i rodzaje broni. Prowadzi to do coraz liczniejszych ofiar w ludności cywilnej. Powstające dokumenty o charakterze międzynarodowym były i są odpowiedzią na pojawiające się nowe zagrożenia. Międzynarodowe prawo humanitarne konfliktów zbrojnych jest tak zmieniane, aby zmniejszyć okrucieństwo i niszczycielskie skutki wojny, a także w miarę możliwości wyeliminować zagrożenie użycia broni masowej zagłady.

Postanowienia konwencji genewskiej z 1864 r.:

- Personel medyczny, szpitale wojskowe oraz ambulanse podlegają ochronie i zasadzie neutralności podczas trwania konfliktów zbrojnych.
- Personel medyczny i kapelani powinni mieć zapewnioną możliwość wykonywania swoich działań wobec rannych i potrzebujących opieki.
- Ranni mają prawo do opieki niezależnie od pochodzenia.
- Ustanowiony znak rozpoznawczy czerwonego krzyża na białym tle ma być umieszczany na ambulansach, budynkach szpitalnych i pojazdach transportu oraz noszony przez personel medyczny.

Rozpoznawalny znak czerwonego krzyża na białym tle

Najważniejsze dokumenty Międzynarodowego Prawa Humanitarnego Konfliktów Zbrojnych

1. **Konwencja genewska z 1864 r.** w sprawie polepszenia losu rannych woj-
skowych w armiach w polu będących.
2. **Konwencje haskie z 1899 r.:**
 - Deklaracja o zakazie używania na wojnie kul rozszerzających się lub roz-
płaszczających (tzw. dum-dum).
 - Deklaracja o zakazie używania pocisków gazowych.
3. **Konwencje haskie z 1907 r.** dotyczące m.in. wojny morskiej i lądowej oraz
zakazu zrzucania z balonów środków wybuchowych.
4. **Protokół genewski z 1925 r.** o zakazie używania na wojnie gazów duszą-
cych, trujących lub podobnych oraz środków bakteriologicznych.
5. **Konwencja z 1949 r.** w sprawie zapobiegania zbrodniom ludobójstwa i ka-
rania ich, podpisana w Nowym Jorku.
6. **Cztery konwencje genewskie z 1949 r.:**
 - I – o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych,
 - II – o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków zbrojnych na morzu,
 - III – o traktowaniu jeńców wojennych,
 - IV – o ochronie osób cywilnych podczas wojny.
7. **Konwencja z 1972 r.** o zakazie prowadzenia badań, produkcji i gromadze-
nia zapasów broni bakteriologicznej (biologicznej) i toksycznej oraz o ich
zniszczeniu (Londyn, Moskwa, Waszyngton).
8. Dwa **protokoły dodatkowe z 1977 r.** do czterech konwencji genewskich
z 1949 r., które wzmacniają ochronę ofiar konfliktów zbrojnych o charakte-
rze międzynarodowym (protokół I) i niemiędzynarodowym (protokół II).
9. **Konwencja genewska z 1980 r.** o zakazie lub ograniczeniu używania pew-
nych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące
nadmierne cierpienia lub za posiadające niekontrolowane skutki.
10. **Konwencja z 1993 r.** o zakazie prowadzenia badań, produkcji, składowania
i użycia broni chemicznej oraz o zniszczeniu jej zapasów, podpisana w Paryżu.
11. **Konwencja z 1997 r.** o zakazie używania, składowania, produkcji i przeka-
zywania min skierowanych przeciwko ludziom oraz o ich zniszczeniu, pod-
pisana w Ottawie.
12. **Protokół genewski z 2003 r.** dotyczący wybuchowych pozostałości wojny.

Normy międzynarodowego prawa humanitarnego:

- zabronione jest zabijanie przeciwnika, który się poddaje lub nie może uczestniczyć w walce;
- ranni i chorzy, nawet wzięci do niewoli, mają prawo do ochrony i opieki;
- personel medyczny, sprzęt i środki transportu medycznego podlegają ochronie; chroni je znak Czerwonego Krzyża lub Czerwonego Półksiężyca;
- ujęci kombatanci i osoby cywilne mają być chronieni przed atakami przemocy, mogą otrzymywać korespondencję i pomoc;
- każdy może korzystać z gwarancji sądowych;
- nikt nie może być poddany torturom;
- ludność cywilna nie może być przedmiotem ataku;
- zabronione jest używanie broni i stosowanie metod powodujących cierpienia.

Mimo że większość państw ratyfikowała konwencje, nie zawsze są one przestrzegane w obliczu współczesnych konfliktów zbrojnych. Dlatego konieczna jest dalsza edukacja społeczeństw w tym zakresie.

Konwencja haska z 1954 r. o ochronie dóbr kulturalnych w razie konfliktu zbrojnego

W czasie konfliktów zbrojnych na zniszczenia są narażone również dobra kultury, często o wielkim znaczeniu dla dziedzictwa kulturowego danego narodu. Przykładem są wydarzenia II wojny światowej rozgrywające się na terenie Polski. Doprowadziły one do celowego zniszczenia przez okupantów wielu niezwykle cennych budynków. Liczne dzieła sztuki zostały przez nich wywiezione za granicę.

Konwencja z 1954 r. to podstawowy dokument, który ma pomóc w ochronie i poszanowaniu dóbr kultury. Przyjęto w niej system specjalnych oznaczeń dla obiektów chronionych.

Obiekty kulturalne objęte ochroną ogólną to obiekty o dużym znaczeniu dla dziedzictwa kulturowego narodu. Wśród nich znajdują się np. zabytki architektury i sztuki.

Obiekty kulturalne objęte ochroną specjalną to obiekty o szczególnej wartości, np. schrony do przechowywania obiektów kulturalnych i transportu dóbr kulturalnych ruchomych, a także nieruchome dobra kulturalne o dużym znaczeniu.

ZABYTEK
CHRONIONY PRAWEM

Znak ochrony ogólnej

Międzynarodowy znak obiektów objętych ochroną specjalną

Umowa międzynarodowa jest porozumieniem pomiędzy co najmniej dwoma podmiotami prawa międzynarodowego regulowanym przez prawo międzynarodowe. Może przyjmować różne nazwy, np. konwencja, porozumienie, karta, traktat.

Kombatant – zgodnie z MPHKZ – to każdy członek sił zbrojnych prowadzących konflikt, z wyłączeniem personelu medycznego i duchownych.

Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża (MKCK)

Szczególną rolę w rozwoju, ujednoliceniu i usystematyzowaniu MPH odegrał **Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża**. Czuwa on nad przestrzeganiem przyjętych konwencji, wspiera osoby ranne, poszukuje zaginionych podczas działań wojennych, pomaga w prowadzeniu mediacji w czasie konfliktów zbrojnych. Obecnie można spotkać się z różnymi symbolami oznaczającymi tę organizację. Jednocześnie funkcjonuje znak **Czerwonego Półksiężyca** (oficjalnie od 1929 r.), który powstał jako muzułmański odpowiednik znaku Czerwonego Krzyża. W Izraelu funkcję tego symbolu pełni **Czerwona Gwiazda Dawida**. Od 2007 r. nowym znakiem ochronnym stał się **Czerwony Kryształ**. Ma on być neutralnym symbolem niekojarzącym się z żadną religią. W większości krajów działają stowarzyszenia krajowe MKCK. W Polsce jest to **Polski Czerwony Krzyż**, który jest zaangażowany również w działalność społeczną, charytatywną i edukacyjną.

Tab. 1. Znaki rozpoznawcze MKCK

Znaki rozpoznawcze MKCK			
			
ICRC	Czerwony Półksiężyc	Czerwona Gwiazda Dawida	Czerwony Kryształ

Zadaniem międzynarodowego prawa humanitarnego jest ochrona ofiar wojny i ich praw niezależnie od tego, po której stronie konfliktu występują.

Ratyfikacja – zatwierdzenie umowy międzynarodowej przez uprawniony do tego organ państwowy.

PYTANIA I POLECENIA

1. Przedstaw podstawowe postulaty konwencji genewskiej z 1864 r.
2. Zapoznaj się z tekstem wybranej konwencji – genewskiej lub haskiej. Wskaż, co nowego wniósł ten dokument do międzynarodowego prawa humanitarnego konfliktów zbrojnych.
3. Jakie zadanie spełnia konwencja genewska z 1954 r. o ochronie dóbr kulturalnych w razie konfliktu zbrojnego?
4. Omów podstawowe normy Międzynarodowego Prawa Humanitarnego Konfliktów Zbrojnych.
5. Wymień zadania Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża.

2. Ochrona ludności

Obok Obrony Cywilnej ważnymi elementami ochrony ludności w Polsce są: Krajowy System Ratowniczo-Gaśniczy oraz Państwowe Ratownictwo Medyczne. Na mocy podpisanych porozumień w ramach KSRG w działaniach ratowniczych uczestniczą również GOPR, TOPR oraz WOPR.

Krajowy System Ratowniczo-Gaśniczy

W Polsce od 1995 r. funkcjonuje **Krajowy System Ratowniczo-Gaśniczy (KSRG)** zorganizowany przez **Państwową Straż Pożarną (PSP)**. Do jego najważniejszych celów należą ochrona życia, zdrowia, mienia lub środowiska. Realizuje je poprzez walkę z pożarami i innymi klęskami żywiołowymi, ratownictwo techniczne, chemiczne i od 1997 r. również poprzez ratownictwo ekologiczne i medyczne.

Krajowy System Ratowniczo-Gaśniczy stanowi ważną część organizacji bezpieczeństwa wewnętrznego państwa. Zadania systemu wypełnia Państwowa Straż Pożarna utrzymywana z budżetu państwa i inne podmioty ratownicze, przede wszystkim jednostki Ochotniczej Straży Pożarnej (OSP) finansowane przez samorządy i z dotacji państwowych.

System ten działa na trzech poziomach administracyjnych:

- **powiatowym** – jest podstawowym poziomem wykonawczym, na którym działania są prowadzone przez siły powiatu,
- **wojewódzkim** – polega na koordynacji i wspieraniu działań ratowniczych, zostaje uruchomiony, jeśli siły powiatu są niewystarczające,
- **krajowym** – zajmuje się koordynacją i wsparciem działań ratowniczych, jeśli siły województwa okazały się niewystarczające.

Wśród zadań KSRG znajduje się:

- gaszenie pożarów,
- likwidacja miejscowych zagrożeń (działania ratownicze),
- ratownictwo chemiczne i ekologiczne,
- ratownictwo techniczne,
- ratownictwo medyczne w zakresie udzielania kwalifikowanej pierwszej pomocy (KPP).

Do zadań KSRG należy ponadto współpraca z właściwymi organami w razie zagrożeń wywołanych czynnikami biologicznymi, w tym także w przypadku zdarzeń o charakterze terrorystycznym.

Gaszenie pożaru wywołanego wypalaniem traw

Ochotnicza Straż Pożarna

Zadania **Ochotniczej Straży Pożarnej** zostały przedstawione w Ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej. Należą do nich przede wszystkim: ochrona ludności, ochrona przeciwpożarowa, ratownictwo w czasie pożarów oraz innych zdarzeń niebezpiecznych, a także informowanie ludności o istniejących zagrożeniach. Jednostki OSP zajmują się ponadto edukacją – głównie młodzieży.

Jednostki OSP to organizacje pozarządowe, które stanowią ważny element KSRG. Funkcjonują na podstawie przepisów Ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach oraz wspomnianej wcześniej ustawy o ochronie przeciwpożarowej. Do OSP należą strażacy ochotnicy, inaczej niż w przypadku PSP, do której należą zawodowi strażacy.

Na podstawie zawartych porozumień KSRG otrzymuje wsparcie również od organizacji pozarządowych, takich jak: GOPR, TOPR czy WOPR.

Budynek Ochotniczej Straży Pożarnej

Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe

Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe (TOPR) zostało założone w 1909 r. we Lwowie. Zajmuje się ono ratownictwem górskim i narciarskim na obszarze polskich Tatr, udziela pomocy ofiarom katastrof oraz klęsk żywiołowych w kraju i za granicą. Do akcji ratunkowych TOPR wykorzystuje śmigłowiec. Prowadzi także działalność oświatową i ekologiczną.

Logo TOPR

Śmigłowiec ratownictwa górskiego

Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe

Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe (GOPR) powstało w 1952 r. w Zakopanem z inicjatywy TOPR. Prowadzi akcje ratownicze, szkolenia i podejmuje działania zapobiegające wypadkom w polskich górach.

Logo GOPR

Organizacja dysponuje nowoczesnymi środkami transportu i sprzętem ratowniczym. Do akcji ratunkowych i poszukiwawczych używa rozbudowanego systemu nawigacyjnego GPS. GOPR bierze udział także w likwidacji skutków klęsk żywiołowych. Współpracuje z Lotniczym Pogotowiem Ratunkowym, Państwową Strażą Pożarną i Policją.

Ratownicy GOPR i TOPR mają specjalistyczne wykształcenie. Po ukończeniu stażu kandydackiego i szkolenia muszą zdać egzaminy kwalifikacyjne. Aby zostać ratownikiem, trzeba wykazać się umiejętnością udzielania pierwszej pomocy, znajomością topografii terenu, mieć dobrą kondycję fizyczną i umieć jeździć na nartach.

Akcja ratownicza ratowników GOPR

Ratownicy górcy pełnią 24-godzinne dyżury we wszystkie dni w roku. Stacje ratownicze zazwyczaj są umieszczane przy schroniskach, większych stacjach narciarskich oraz w miejscach dużego ruchu turystycznego. Ratownicy wielokrotnie narażają swoje życie, by nieść pomoc potrzebującym.

Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe

Nad bezpieczeństwem osób przebywających nad wodą czuwają ratownicy **Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego (WOPR)**. Zostało ono założone w 1962 r. Zajmuje się przede wszystkim działalnością na rzecz bezpieczeństwa kąpieli i ratowania tonących, a także edukacją i nauką pływania.

Organizacja współpracuje m.in. z Policją, Polskim Ratownictwem Okrętowym, Polskim Czerwonym Krzyżem, Góskim Ochotniczym Pogotowiem Ratunkowym, Ratownictwem Górniczym, Ligą Obrony Kraju.

Ratowanie tonącego na basenie

Logo Państwowego Ratownictwa Medycznego

System Państwowego Ratownictwa Medycznego

W 2007 r. został powołany do życia system **Państwowego Ratownictwa Medycznego (PRM)**. Powstał, aby zapewnić pomoc każdej osobie w stanie nagłego zagrożenia zdrowia lub życia. Działa on 24 godziny na dobę, codziennie przez cały rok.

Jednostkami systemu PRM są:

- **Szpitalne Oddziały Ratunkowe (SOR)** – miejsca diagnostyki i początkowego leczenia; zajmują się pomocą ciężko chorym pacjentom znajdującym się w stanie zagrożenia życia;
- **Zespoły Ratownictwa Medycznego (ZRM)** – należą do nich zespoły, które zawarły umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia, w tym także lotnicze zespoły ratownictwa medycznego.

Ambulans „S”

Z systemem PRM współpracują centra urazowe oraz oddziały szpitalne zajmujące się leczeniem nagłych stanów zagrażających zdrowiu i życiu, takich jak zawał serca czy udar mózgu.

Poza szpitalem pomocy udzielają Zespoły Ratownictwa Medycznego. Zespoły do pacjenta wysyła dyspozytor me-

dyczny po przyjęciu zgłoszenia. W skład PRM wchodzi dwa rodzaje ZRM:

1. zespół „S”, który stanowią trzy osoby: pielęgniarka, ratownik medyczny oraz lekarz;
2. zespół „P”, w którego skład wchodzi dwie osoby: ratownik medyczny oraz ratownik medyczny – kierowca.

Z systemem PRM współdziałają również służby ratownicze, głównie PSP, Policja, GOPR, TOPR i WOPR.

Ambulans „P”

Lotnicze Pogotowie Ratunkowe

Pomoc **Lotniczego Pogotowia Ratunkowego (LPR)** jest potrzebna w przypadku konieczności prowadzenia akcji ratunkowej na obszarach niedostępnych dla naziemnych służb medycznych, np. w wypadkach na drodze, zdarzeniach z dużą liczbą osób poszkodowanych, a także gdy poszkodowany jest w ciężkim stanie i tylko szybki transport może uratować mu życie.

Śmigłowiec Lotniczego Pogotowia Ratunkowego

PYTANIA I POLECENIA

1. Omów zasady funkcjonowania Krajowego Systemu Ratowniczo-Gaśniczego.
2. Wymień zadania TOPR, GOPR i WOPR.
3. Wyjaśnij, w jakim celu został powołany system Państwowego Ratownictwa Medycznego.

3. Obrona Cywilna. Alarmowanie i informowanie ludności

Każdy z nas w codziennym życiu spotyka się z różnorodnymi zagrożeniami. Część z nich jest przewidywalna, jednak większość ciągle nas zaskakuje. Przykładem takich zdarzeń mogą być powodzie czy gwałtowne wiatry, które nawiedzają nasz kraj. Wiedza o tym, jak się zachować w określonej sytuacji, jak rozpoznać sygnały ostrzegające o niebezpieczeństwie, pomoże zrozumieć niebezpieczeństwo, a być może pozwoli uratować życie lub zmniejszyć skutki zagrożenia.

W Polsce został powołany system **Obrony Cywilnej (OC)**, który ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa ludności.

Obrona cywilna

Zasady funkcjonowania Obrony Cywilnej na świecie zostały zebrane w **protokołach dodatkowych do konwencji genewskich z 12 sierpnia 1949 r.**: dotyczącym ochrony ofiar **międzynarodowych konfliktów zbrojnych** (I protokół) oraz dotyczącym **ochrony ofiar niemiędzynarodowych konfliktów zbrojnych** (II protokół) z dnia 8 czerwca 1977 r. Polska ratyfikowała te dokumenty 19 września 1991 r.

Terenowymi organami obrony cywilnej są wojewodowie, starostowie, wójtowie, burmistrzowie lub prezydenci miast. Szefowie Obrony Cywilnej ustalają zadania i kontrolują ich realizację oraz koordynują i kierują działalnością w zakresie przygotowania i realizacji przedsięwzięć obrony cywilnej.

Do celów OC wymienionych we wspomnianej wyżej ustawie należy:

- ochrona ludności, zakładów pracy, urządzeń użyteczności publicznej i dóbr kultury,
- ratowanie i udzielanie pomocy poszkodowanym w czasie wojny,
- współdziałanie w zwalczaniu klęsk żywiołowych i zagrożeń środowiska oraz usuwaniu ich skutków.

Ćwiczenia formacji obrony cywilnej

Podstawowymi jednostkami organizacyjnymi Obrony Cywilnej są formacje obrony cywilnej utworzone przez ministrów w drodze rozporządzeń, a przez wojewodów, starostów, wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast w drodze zarządzenia. Te dokumenty muszą uwzględniać: skalę występujących zagrożeń, rodzaj formacji, ich przeznaczenie oraz stan osobowy i organizację wewnętrzną. Formacje obrony cywilnej mogą tworzyć także pracodawcy.

I protokół dodatkowy do konwencji genewskich określa zadania Obrony Cywilnej, wśród których są:

- służba ostrzegawcza,
- ewakuacja,
- przygotowanie i organizowanie schronów,
- obsługa środków zaciemnienia,
- ratownictwo,
- służby medyczne, pierwsza pomoc oraz opieka religijna,
- walka z pożarami,
- wykrywanie i oznaczanie stref niebezpiecznych,
- odkażanie i inne działania ochronne,
- dostarczanie doraźnych pomieszczeń i zaopatrzenia,
- doraźna pomoc dla przywrócenia i utrzymania porządku w strefach dotkniętych klęskami,
- doraźne przywrócenie działania niezbędnych służb użyteczności publicznej,
- doraźne grzebanie zmarłych,
- pomoc w ratowaniu dóbr niezbędnych dla przetrwania.

Międzynarodowy znak obrony cywilnej

Ogólne zasady organizacji i funkcjonowania systemów alarmowania

Ostrzeganie i alarmowanie ludności to jedno z zadań obrony cywilnej. Pozwala na zmniejszenie skutków niebezpiecznych sytuacji, takich jak gwałtowne burze, powodzie, skażenia. Na terenie Polski funkcjonuje także jednolity **Krajowy System Wykrywania Skażeń i Alarmowania (KSWSiA)**. Został zorganizowany, aby zapobiegać skutkom katastrof naturalnych, awarii technicznych, działań terrorystycznych, które mogłyby spowodować skażenia chemiczne, biologiczne lub promieniotwórcze oraz w celu prowadzenia treningów i ćwiczeń w tym zakresie.

Nadzorem nad funkcjonowaniem systemów alarmowania w terenie zajmują się wojewodowie, starostowie, prezydenci miast, burmistrzowie i wójtowie, czyli szefowie Obrony Cywilnej na podległym im terenie.

Syrena alarmowa na dachu budynku

Sygnały alarmowe i komunikaty ostrzegawcze są nadawane wyłącznie w sytuacji zagrożenia. Decyzje o ich ogłoszeniu i odwołaniu podejmuje właściwy terytorialnie organ administracji publicznej.

Do przekazywania sygnałów służą syreny alarmowe mechaniczne i elektroniczne. Sterują nimi centrale alarmowe rozmieszczone we wszystkich większych miastach. Do ogłaszania i odwoływania alarmów wykorzystuje się:

- systemy alarmowe miast,
- lokalne rozgłośnie radiowe lub telewizyjne,
- radiowęzły,
- megafony i syreny,
- zastępcze środki alarmowe: dzwony, syreny ręczne, gongi,
- urządzenia nagłaśniające w pojazdach.

Sygnały alarmowe i komunikaty ostrzegawcze wykorzystuje się również podczas treningów lub ćwiczeń. Aby zapobiec panice i chaosowi, informacja na ten temat jest ogłaszana z 24-godzinnym wyprzedzeniem w środkach masowego przekazu lub w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie.

Ogłaszanie i odwoływanie alarmu

Tab. 2. Sposoby ogłaszania alarmu

Rodzaj alarmu	Sposób ogłoszenia alarmu		
	akustyczny system alarmowy	środki masowego przekazu	wizualny sygnał alarmowy
Ogłoszenie alarmu 	Modulowany dźwięk syreny w okresie trzech minut 	Powtarzana trzykrotnie zapowiedź słowna UWAGA! UWAGA! UWAGA! Ogłaszam alarm <i>(przyczyna alarmu) dla (nazwa obszaru)</i> 	Znak żółty w kształcie trójkąta
Odwołanie alarmu 	Ciągły dźwięk syreny w okresie trzech minut 	Powtarzana trzykrotnie zapowiedź słowna UWAGA! UWAGA! UWAGA! Odwołuję alarm <i>(przyczyna alarmu) dla (nazwa obszaru)</i> 	

Działania po usłyszeniu sygnału alarmu

Po usłyszeniu sygnału alarmowego należy działać szybko, ale rozważnie i bez paniki.

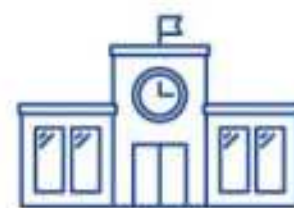
Osoby znajdujące się w domu powinny:

- włączyć odbiornik radiowy lub telewizyjny na jedno z pasm lokalnych, zastosować się do przekazywanych komunikatów i poleceń;
- wyłączyć wszystkie urządzenia elektryczne i gazowe oraz wygasić paleniska (np. w piecach, kominkach);
- zamknąć okna i zabezpieczyć mieszkanie;
- zabrać dokumenty osobiste, zapas żywności, środki opatrunkowe oraz w miarę potrzeb i możliwości: latarkę elektryczną, koc, itp.;
- zawiadomić o alarmie sąsiadów (mogli nie usłyszeć sygnału alarmowego);
- pospiesznie udać się do najbliższego schronu lub ukrycia.

Osoby znajdujące się w zakładzie pracy, szkole lub miejscu publicznym powinny:

- przerwać pracę (wyłączyć maszyny i urządzenia), naukę, udział w imprezie, podróży;
- udać się do najbliższego schronu lub ukrycia;
- podporządkować się ściśle poleceniom służb porządkowych, kierownictwa lub administratora budynku;
- pomagać słabszym, chorym i niepełnosprawnym.

Prowadzący pojazdy mechaniczne powinni je zatrzymać. Pojazdy należy ustawić tak, aby nie blokowały ciągów komunikacyjnych i wejść do ukryć. Obsługa pojazdów i pasażerowie powinni udać się do najbliższego ukrycia.

Jeżeli nie będziesz mieć możliwości ukrycia się w budowli ochronnej, ukryj się w zagłębieniu terenu lub za inną trwałą osłoną.

Zbiorowe środki ochrony ludności

Budowlami ochronnymi są **schrony**, **ukrycia** oraz **zastępcze budowle ochronne** (budowle komunikacyjne). Ich przeznaczeniem jest zbiorowa ochrona ludności przed szkodliwym działaniem środków masowego rażenia, toksycznych środków przemysłowych, a także skutkami ataku bronią konwencjonalną. Służą również do zabezpieczenia dóbr kultury, cennej aparatury, ważnych dokumentów, zapasów leków oraz żywności.

Schrony

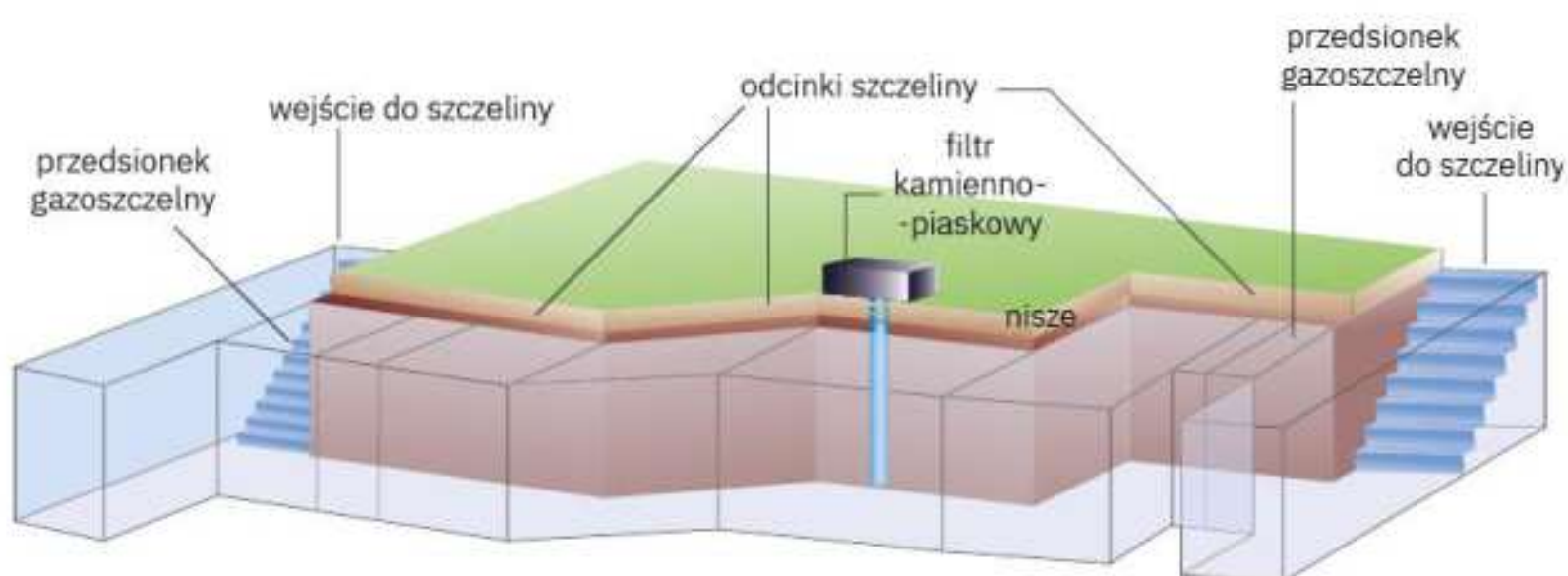
Schrony są rodzajem budowli ochronnych o zwiększonej wytrzymałości konstrukcji. Zapewniają ochronę oraz umożliwiają zgromadzonej w nich ludności zaspokajanie podstawowych potrzeb bytowych przez długi czas. Wykorzystuje się je również jako zapasowe stanowiska kierowania dla organów władzy państwowej, organów administracji publicznej oraz kierowników służb, straży i inspekcji.

Ukrycia

Ukrycia są specjalnie przystosowanymi pomieszczeniami, przeznaczonymi do krótkotrwałej ochrony ludności (maksymalnie kilka dni) przed skażeniem promieniotwórczym lub bronią konwencjonalną, umiejscowionymi zazwyczaj w piwnicach lub podpiwniczeniach budynków mieszkalnych, użyteczności publicznej oraz w zakładach pracy.

Szczeliny przeciwlotnicze

Szczeliny przeciwlotnicze budowane są zazwyczaj tuż przed rozpoczęciem lub w momencie prowadzenia działań wojennych. Najczęściej przybierają one postać wąskich, łamanych i długich tuneli wykopanych w ziemi, przykrytych belami drewnianymi lub płytami żelbetowymi i przysypanych ziemią. Szczeliny przeciwlotnicze zapewniają schronienie na wypadek ataku powietrznego.

Szczelina przeciwlotnicza

Zastępcze budowle ochronne

Doraźnymi środkami zbiorowej ochrony ludności są także przejścia podziemne dla pieszych, metro, tunele drogowe i kolejowe oraz parkingi podziemne. W niektórych państwach tego typu budowle pełnią również funkcję wysoce przystosowanych ukryć. W Polsce obiektem, który posiada pewne rozwiązania zwiększające jego własności ochronne, jest centralny odcinek warszawskiego metra.

Warszawskie metro

Podziemny parking

Tunel drogowy

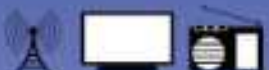
Zachowanie w budowlach ochronnych

Podczas przebywania w budowlach ochronnych należy bezwzględnie podporządkować się poleceniom wydanym przez służby ratownicze. Zabronione jest samowolne opuszczanie obiektów, stwarzanie niebezpieczeństwa dla siebie i innych, posługiwanie się otwartym ogniem, niebezpiecznymi przedmiotami, środkami palnymi lub trującymi.

Jednostką analizującą informacje o zagrożeniach w czasie pokoju oraz uruchamiającą system alarmowy i koordynującą przebieg akcji ratunkowych jest **Centrum Zarządzania Kryzysowego (CZK)**. Pracuje ono całodobowo. Każdy z obywateli ma obowiązek informowania centrum o potencjalnych zagrożeniach, np. dzwoniąc pod specjalny numer telefonu. Jednocześnie po zalogowaniu w serwisie CZK można na bieżąco otrzymywać informacje o potencjalnych zagrożeniach na danym terenie.

Do uzyskiwania informacji o zagrożeniach można używać też aplikacji na urządzenia mobilne. Jednym z takich nowoczesnych narzędzi jest wyspecjalizowany system teleinformatyczny – Samorządowy Informator SMS (SISMS). Służy on do bezpośredniego ostrzegania i informowania mieszkańców poprzez wysyłanie wiadomości na telefony komórkowe.

Tab. 3. Ogłaszanie komunikatów ostrzegawczych

KOMUNIKATY OSTRZEGAWCZE				
Rodzaj komunikatu	Sposób ogłoszenia komunikatu		Sposób odwołania komunikatu	
	akustyczny system alarmowy 	środki masowego przekazu 	akustyczny system alarmowy 	środki masowego przekazu
Uprzedzenie o zagrożeniu skażeniami		Powtarzana trzykrotnie zapowiedź słowna UWAGA! UWAGA! Osoby znajdujące się na terenie około godz. min może nastąpić skażenie (rodzaj) w kierunku (kierunek)		Powtarzana trzykrotnie zapowiedź słowna UWAGA! UWAGA! Odwołuję uprzedzenie o zagrożeniu (rodzaj) dla
Uprzedzenie o zagrożeniu zakażeniami		Formę i treść komunikatu o zagrożeniu zakażeniami ustalają organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej		Powtarzana trzykrotnie zapowiedź słowna UWAGA! UWAGA! Odwołuję uprzedzenie o zagrożeniu (rodzaj) dla
Uprzedzenie o klęskach żywiołowych i skażeniu środowiska		Powtarzana trzykrotnie zapowiedź słowna Informacja o zagrożeniu i sposobie postępowania mieszkańców (rodzaj zagrożenia, czas wystąpienia i skutki dla mieszkańców)		Powtarzana trzykrotnie zapowiedź słowna UWAGA! UWAGA! Odwołuję uprzedzenie o zagrożeniu (rodzaj skażenia) dla

Po usłyszeniu uprzedzenia o zagrożeniu skażeniami lub zakażeniami należy:

- sprawdzić zabezpieczenie posiadanych zapasów żywności, wody, paszy;
- ocenić szczelność przygotowanych pomieszczeń dla ludzi i zwierząt;
- udać się do pomieszczeń ochronnych (ukryć – bezpiecznych miejsc) – jeśli nie ma innych zaleceń;
- przestrzegać ogłaszanych zarządzeń oraz wykonywać polecenia organów i służb obrony cywilnej.

Uprzedzenie o klęskach żywiołowych i zagrożeniu środowiska

Po usłyszeniu komunikatu ostrzegawczego „uprzedzenie o klęskach żywiołowych i zagrożeniu środowiska” należy:

- zachowywać się spokojnie, przeciwdziałać panice i lękowi;

- ściśle wykonywać zarządzenia służb porządkowych;
- stosować się do zaleceń i informacji przekazywanych w komunikatach;
- opuścić zagrożony rejon, jeśli przebywamy na terenie otwartym, oraz stosować się do poleceń zawartych w komunikatach przekazywanych przez ruchome środki nagłaśniające;
- włączyć odbiornik radiowy na jedno z pasm lokalnych oraz zastosować się do przekazywanych komunikatów i poleceń – jeśli przebywamy w pomieszczeniach lub samochodach.

Po usłyszeniu sygnału odwołania alarmu należy opuścić schron lub ukrycie, a w przypadku wystąpienia skażeń poddać się zabiegom sanitarnym.

Zabiegi sanitarne – zespół czynności polegających na usunięciu środków skażających, zakażających i promieniotwórczych z powierzchni ciała człowieka.

PRZYDATNE APLIKACJE I STRONY INTERNETOWE

- Samorządy często dają dostęp swoim mieszkańcom do Samorządowego Informatora SMS. Służy on do błyskawicznego przekazywania informacji na telefony komórkowe.
- GeoSMoRP to aplikacja z informacjami udostępnianymi przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej. Wersję na urządzenia mobilne z systemem Android można pobrać za darmo ze sklepu play.google.com.
- Krajowa mapa zagrożeń:
<https://mapy.geoportal.gov.pl/iMapLite/KMZBPublic.html>.
- Służbę meteorologiczną i hydrologiczną na terytorium Polski pełni Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej: www.imgw.pl.

PYTANIA I POLECENIA

1. Przedstaw sposób postępowania po ogłoszeniu alarmu, jeśli jesteś w budynku mieszkalnym.
2. Wymień urządzenia, które wykorzystuje się do ogłaszania i odwoływania alarmów.
3. Sprawdź, jaki jest numer czynnego całą dobę telefonu do Centrum Zarządzania Kryzysowego w twojej miejscowości.
4. Wypróbuj aplikacje telefoniczne przydatne w pozyskaniu informacji o potencjalnych zagrożeniach.

5. Scharakteryzuj zadania Obrony Cywilnej.
6. Podaj, w których dokumentach opisano zasady Obrony Cywilnej obowiązujące na świecie.
7. Poćwicz formułowanie przykładowych komunikatów uprzedzających o różnorodnych zagrożeniach. Możesz wykonać zadanie z koleżanką lub kolegą z ławki lub zgodnie ze wskazówkami nauczyciela.

4. Ewakuacja ludności, środków materiałowych oraz zwierząt

Chociaż potrafimy przewidywać różne zagrożenia, nie zawsze wiemy, jakie będą ich rozmiary i skutki. Zdarzają się sytuacje, kiedy opuszczenie miejsca zagrożenia i przemieszczenie się na bezpieczny teren, czyli ewakuacja, może być jedyną szansą na uratowanie życia.

Ewakuacja ma na celu ochronę życia i zdrowia ludzi, zwierząt oraz ratowanie mienia, w tym zabytków oraz ważnej aparatury i dokumentów. Zarządza się ją w przypadku niebezpieczeństwa lub wysokiego prawdopodobieństwa jego wystąpienia. Ewakuację najczęściej przeprowadza się w razie pożaru, awarii technicznej lub katastrofy budowlanej, wybuchu, powodzi, zagrożenia chemicznego, biologicznego lub promieniotwórczego, a także na wypadek konfliktu zbrojnego.

Wybuch butli z gazem w budynku mieszkalnym

Znajomość procedur ewakuacyjnych oraz zasad zachowania się ludności jest istotna, ponieważ dostępne w Polsce budowle ochronne mogą zapewnić bezpieczeństwo jedynie niewielkiej części społeczeństwa. Tym samym ewakuacja ludności, czyli przemieszczenie z rejonów zagrażających jej życiu lub zdrowiu do miejsc bezpiecznych, stanowi podstawowe narzędzie zbiorowej ochrony na wypadek masowego zagrożenia. Znajomość zasad ewakuacji ułatwia rozważne działanie, nieuleganie panice, udzielanie pomocy osobom potrzebującym, a także zapobieganie chaosowi.

Ewakuacji o charakterze powszechnym podlegają wszystkie osoby znajdujące się na terenach zagrożonych. Pierwszeństwo dotyczy:

- dzieci,
- kobiet ciężarnych,
- osób niepełnosprawnych,
- przebywających w zakładach opiekuńczych, domach dziecka, szpitalach dla przewlekle i nieuleczalnie chorych,
- podopiecznych opieki społecznej itp.

Ewakuacja – przemieszczenie ludności, zwierząt i mienia z rejonów, w których występują zagrożenia, do miejsc bezpiecznych.

Zgodnie z instrukcją w sprawie **zasad ewakuacji ludności, zwierząt i mienia** na wypadek masowego zagrożenia wydaną przez Szefa Obrony Cywilnej Kraju wyróżnia się trzy stopnie ewakuacji.

Tab. 4. Rodzaje ewakuacji

Rodzaje ewakuacji		
I stopnia natychmiastowa	II stopnia planowana	III stopnia planowana na wypadek działań wojennych

Ewakuacja ludności z terenów powodziowych

miasta. Powodem ewakuacji może być pożar, powódź, wybuch butli z gazem. Ten rodzaj ewakuacji jest nazywany również ewakuacją doraźną.

Ewakuacja II stopnia jest planowanym, przygotowanym wcześniej przemieszczeniem ludności, zwierząt i mienia z rejonów potencjalnie niebezpiecznych. Przeprowadza się ją w sytuacji wystąpienia symptomów zagrożenia (np. zagrożenia powodziowego).

Ewakuacja III stopnia polega na przemieszczeniu w sposób zaplanowany ludności, zwierząt, mienia podczas podwyższenia stanu gotowości obronnej państwa. Jest przeprowadzana w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa kraju oraz wojny.

Do ewakuacji wykorzystuje się głównie środki transportu zbiorowego – drogowego (autokary, samochody ciężarowe, busy), kolejowego – lub ewakuację pieszą.

Ewakuacja I stopnia polega na natychmiastowym przemieszczeniu ludności, zwierząt i mienia poza strefę nagłego, nieprzewidzianego zagrożenia. Przeprowadza się ją niezwłocznie po zaistnieniu sytuacji niebezpiecznej dla życia, zdrowia i mienia. Polecenie o jej organizowaniu wydaje wójt, burmistrz lub prezydent

Samoewakuacja

W ramach ewakuacji I, II i III stopnia należy przewidzieć zarówno ewakuację zorganizowaną, jak i samoewakuację.

Samoewakuacja – przemieszczenie się ludności z rejonów, w których może wystąpić lub wystąpiło bezpośrednie zagrożenie dla życia i zdrowia, poza strefę zagrożenia. Prowadzona jest przede wszystkim z wykorzystaniem własnych środków transportu.

Samoewakuacja ma też złe strony. Należy do nich: niewystarczająca organizacja, brak kontroli nad przemieszczaniem się ludności oraz odpowiedniej dokumentacji. Zwiększa ona również ryzyko wystąpienia paniki, nad którą bardzo trudno zapanować.

Do zadań władz lokalnych oraz odpowiednich służb podczas samoewakuacji należy:

- wyznaczenie dróg ewakuacji i kierowanie ruchem,
- zaopatrzenie w paliwa oraz zapewnienie pomocy technicznej,
- zapewnienie dostępu do wody, żywności oraz udzielanie pomocy medycznej,
- pomoc osobom niezdolnym do samodzielnej ewakuacji (matkom z dziećmi, osobom starszym, chorym i niepełnosprawnym),
- zapewnienie warunków niezbędnych do przetrwania ewakuowanej i poszkodowanej ludności.

Powiadamianie ludności o ewakuacji powinno nastąpić w formie komunikatów.

Zasady zachowania się ludności po ogłoszeniu ewakuacji

Po ogłoszeniu ewakuacji należy:

- stosować się do poleceń organów zarządzających ewakuację,
- zabezpieczyć dom (wyłączyć dopływ prądu, gazu i wody, wygasić ogień, zamknąć okna i drzwi),
- zabrać ze sobą najważniejsze dokumenty.

W przypadku planowanej ewakuacji:

- należy zabrać żywność na 3 dni, niezbędne dokumenty, posiadane środki ochrony przed skażeniami, rzeczy osobiste oraz podręczną apteczkę;
- bagaż nie powinien przekraczać 20 kg na osobę;

- wskazane jest pozostawienie osobom zabezpieczającym domy i mieszkania adresów pobytu w planowanych rejonach rozmieszczenia po ewakuacji;
- rodzice (opiekunowie) powinni zaopatrzyć dzieci w kartkę z imieniem i nazwiskiem dziecka, rodziców, adresem zamieszkania, numerem telefonu kontaktowego, a także informacją o grupie krwi i ewentualnych chorobach;
- osoby opuszczające rejony zagrożone własnymi środkami transportu powinny udać się bezpośrednio do miejsc zakwaterowania.

Po wykonaniu wymienionych czynności należy udać się do wyznaczonych miejsc zbiórek. Znajdują się tam punkty ewidencyjno-załadowcze, w których rejestruje się ludzi i wydaje karty ewakuacji osobom, którym nie wydano ich przed zarządzeniem ewakuacji. Karta ewakuacji jest ważna tylko z dowodem tożsamości.

W czasie samoewakuacji należy słuchać lokalnej stacji radiowej.

Do kwaterowania ewakuowanej ludności wykorzystuje się: ośrodki wczasowe, domy wypoczynkowe, hotele, internaty, świetlice i inne tego typu pomieszczenia. W razie potrzeby osoby ewakuowane dokwaterowuje się do ludności miejscowej. Jako normę przyjmuje się **2–3 m² powierzchni mieszkalnej na osobę** (powinna być zachowana zasada nierozdzielania członków rodziny, którzy powinni otrzymać oddzielne pomieszczenie). Ewakuację uznaje się za zakończoną, gdy cała ewakuowana ludność została zakwaterowana.

W tymczasowym miejscu pobytu należy zapewnić ludności podstawowe warunki i środki niezbędne do przetrwania. Przyjmuje się, że dla jednej osoby potrzeba **15 litrów wody dziennie** (woda pitna, do celów spożywczych i higienicznych). Najczęściej woda jest dostarczana na miejsce w specjalnych beczkowozach. W planach zaopatrzenia ewakuowanej ludności trzeba uwzględnić, że każda osoba musi zabrać **zapas jedzenia na 3 dni**. Jeśli jednak zaistnieje taka konieczność, terenowa administracja samorządowa wydaje ewakuowanym talony żywnościowe na podstawie odcinków C kart ewakuacji.

Na miejscu zakwaterowania musi być również zapewniona pomoc medyczna. Wsparcie psychologiczne będzie szczególnie potrzebne osobom, które utraciły najbliższych lub cały dobytek.

Zdarza się, że niektórzy mieszkańcy nie chcą opuścić miejsca zagrożenia, np. powodziowego. Wówczas powinni pamiętać, żeby do kontaktu z ratownikami wykorzystać flagę lub kawałek materiału o określonym kolorze.

Kolor biały – potrzeba ewakuacji, oznacza, że chcesz opuścić miejsce, w którym jesteś.

Kolor czerwony – potrzebna jest pomoc medyczna.

Kolor niebieski – potrzebna jest żywność i woda.

Ewakuacja mienia

Mienie ewakuuje się wtedy, gdy to zadanie nie naraża życia i zdrowia ratowników. Celem tych działań jest zabezpieczenie wartościowych przedmiotów, bezcennej aparatury technologicznej, maszyn i urządzeń, dzieł sztuki, dóbr o dużej wartości kulturowej, ważnych dokumentów itp. Te działania muszą być prowadzone w sposób skoordynowany i przemyślany, najlepiej z pomocą pracowników ewakuowanych instytucji, którzy wiedzą, jak zabezpieczyć wartościowe przedmioty i które z nich są najcenniejsze. Ewakuację rozpoczyna się od mienia najwyższej wartości, pamiętając jednocześnie o zabezpieczeniu ważnych dokumentów – ich utrata może zakłócić pracę wielu instytucji.

Ewakuacja jest zawsze dużym przedsięwzięciem logistycznym i wymaga sporego nakładu sił oraz środków.

Ewakuacja zwierząt

Ewakuacja zwierząt w czasie powodzi

Szczególnie narażone na atak przeciwnika z użyciem broni masowego rażenia są zwierzęta z gospodarstw zlokalizowanych w pobliżu ośrodków miejskich, obiektów wojskowych oraz innych jednostek o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa. Zagrożone są również hodowle znajdujące się w sąsiedztwie zakładów wykorzystujących toksyczne środki przemysłowe, elektrowni, wałów przeciwpowodziowych oraz na terenach zalewowych.

W razie pojawienia się zagrożenia najskuteczniejszym sposobem ochrony zwierząt jest ich szybkie rozproszenie na odległość 25–50 km. Organizacja ewakuacji zwierząt odpowiada procedurom stosowanym podczas ewakuacji ludności. Także w tym przypadku wyróżnia się ewakuację I, II i III stopnia.

Podczas ewakuacji zwierząt najważniejsze jest wcześniejsze ustalenie kolejności ich wyprowadzania oraz wyznaczenie miejsca tymczasowego ulokowania. Przyjmuje się zasadę, że zwierzęta hodowlane mają pierwszeństwo przed użytkowymi. Priorytetem jest również ochrona zwierząt młodych oraz rozplodowych.

Zwierzęta ewakuuje się z dala od:

- rejonów leżących w bliskiej odległości wielkich ośrodków przemysłowych, komunikacyjnych oraz ważnych obiektów wojskowych,
- rejonów przewidzianych do prowadzenia działań wojennych oraz takich, na których te działania są już prowadzone,
- rejonów potencjalnie zagrożonych (np. zatopieniami, pożarami).

Ewakuowanym zwierzętom należy zapewnić odpowiednie **warunki transportowe oraz bytowe**, a także należytą opiekę weterynaryjną. Dla każdego gatunku trzeba przygotować porcję wody odpowiadającą 10% masy żywca. Minimalne zapasy karmy i wody dla zwierząt na okres 24 godzin podano w tabeli 5.

Tab. 5. Warunki bytowe dla ewakuowanych zwierząt

Zapasy karmy i wody dla zwierząt na 24 godziny			
Kategoria	Karma (w % żywej masy zwierząt)		Świeża woda (litry na zwierzę)
	pasza	pasze treściwe	
bydło i nieparzystokopytne	2	1,6	46
owce	2	1,8	4
świnie	–	3	10

Za planowanie ewakuacji (przyjęcie) zwierząt na obszarze województwa odpowiada wojewódzki lekarz weterynarii, a na obszarze powiatu – powiatowy lekarz weterynarii. Zapewnienie ewakuowanym zwierzętom warunków niezbędnych do przetrwania należy do obowiązków wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

Ewakuacja bydła wymaga zaplecza logistycznego i specjalistycznego sprzętu, np. transporterów pływających (amfibie). Często zwierzęta są wystraszone, co dodatkowo utrudnia wprowadzanie ich na pojazdy do ewakuacji. W razie ewakuacji, jeśli nie można przewieźć wszystkich zwierząt, należy je oswobodzić, aby w ten sposób zwiększyć ich szanse na przeżycie.

Ewakuację zwierząt przeprowadza się wyłącznie wtedy, gdy nie stanowi ona zagrożenia dla osób biorących w niej udział.

Ryc. 1. Karta ewakuacji

Karta ewakuacji Nr _____ Nazwisko Imię, imię ojca PESEL Adres stałego zamieszkania Telefon kontaktowy Organ wydający kartę: pieczęć, podpis, data Pouczenie 1. Kartę należy utrzymywać w ciągłej aktualności. Zmian i wpisów mogą dokonywać tylko uprawnione organy. 2. Karta jest ważna tylko o z dokumentem tożsamości. 3. Karta stanowi podstawę otrzymania przysługujących świadczeń.	Karta ewakuacji Nr _____ Nazwisko Imię, imię ojca PESEL Adres stałego zamieszkania Telefon kontaktowy Karta ewakuacji Nr _____ Nazwisko Imię, imię ojca PESEL Adres stałego zamieszkania Telefon kontaktowy
---	---

Strona 1

Adres miejsca zakwaterowania Adres miejsca zakwaterowania Adnotacje: Ja, niżej podpisany (a) a dniu odmawiam poddania się procesowi ewakuacji*. (podpis)	Adres miejsca zakwaterowania Adnotacje: Ja, niżej podpisany (a) a dniu odmawiam poddania się procesowi ewakuacji. (podpis) * nie dotyczy w przypadku obowiązków nałożonych na obywateli zapisami w ustawie o klęsce żywiołowej (Dz.U. z 2002, nr 62, poz. 558 z późn. zm.), stan wyjątkowy (Dz.U. z 2002 Nr 113, poz. 985 z późn. zm.) oraz stanie wojennym (Dz.U. z 2002, Nr 156, poz. 1301 z późn. zm.)
---	--

Strona 2

PYTANIA I POLECENIA

1. Wyjaśnij, w jakich sytuacjach przeprowadza się ewakuację.
2. Wymień zadania władz lokalnych związane z samoewakuacją ludności.
3. Jakie czynności należy wykonać po ogłoszeniu ewakuacji?
4. Przedstaw rodzaje ewakuacji.
5. Na czym polegają zasady obowiązujące podczas ewakuacji zwierząt?
6. Określ warunki bytowe, jakie należy zapewnić ewakuowanym zwierzętom.
7. Sprawdź na stronie Centrum Zarządzania Kryzysowego właściwego dla twojego miejsca zamieszkania plan ewakuacji zwierząt z okolicy.

DZIAŁANIA RATOWNICZE W SYTUACJI ZAGROŻEŃ

1. Pożary

Działalność człowieka, zwłaszcza nieprzemyślana, może być przyczyną wielu zagrożeń. Nie zawsze jest on w stanie przewidzieć skutki wszystkich niebezpieczeństw. Jednym z takich zagrożeń są pożary. Mogą one powstawać w wyniku działań człowieka, jak również niezależnie od niego, np. w czasie suszy może dojść do tzw. samozapłonu lasu. Pożar może w bardzo krótkim czasie spowodować olbrzymie straty materialne oraz stanowi duże zagrożenie dla życia. Może także wywołać kolejne zagrożenia, jak powstanie trujących gazów i oparów, wybuch zbiorników z materiałami łatwopalnymi, zawalenie budynku.

Pożar budynku

Ważne, aby zminimalizować ryzyko wystąpienia pożaru poprzez regularne sprawdzanie instalacji elektrycznych i gazowych oraz urządzeń elektrycznych. Niestety w okresie zimowym często dochodzi do pożarów w budynkach mieszkalnych, ponieważ niewłaściwie korzystano z urządzeń cieplnych lub doszło do przeciążenia instalacji elektrycznej.

Pożar to niekontrolowany proces spalania w miejscu do tego nieprzeznaczonym.

Proces spalania następuje, gdy na ciało palne w warunkach sprzyjających paleniu się (np. tlen z powietrza) zadziała źródło ciepła o odpowiednio wysokiej temperaturze. Tlen, ciało palne i wysoka temperatura to trzy czynniki, które nazywa się **trójkątem spalania (pożaru)**.

Trójkąt spalania

Najczęstsze przyczyny pożarów

Ryc. 1. Przyczyny pożarów

Zapalenie sadzy w kominie

Zwarcia instalacji elektrycznej

Samozapłon podczas suszy

Zapalenie się tłuszczu na patelni

Pozostawienie ognia bez nadzoru

Pozostawienie urządzeń elektrycznych bez nadzoru

Porzucone niedopałki papierosów

Nieostrożne używanie petard i środków piroteczniczych

Palenie ognisk w niedozwolonych miejscach

Pozostawienie otwartego ognia, np. w kominku, zapalonych świeczek

Pozostawienie dzieci bez opieki

Uderzenie pioruna

Wypalanie traw

Wybuchy butli z gazem

Celowe podpalenia

Zasady zapobiegania pożarom

- Nie używaj kuchenek gazowych do ogrzewania mieszkania.
- Sprawdź, gdzie znajdują się zawory instalacji gazowej, wyłączniki energii elektrycznej, bezpieczniki oraz zawory wody.
- Nie używaj niesprawnych urządzeń elektrycznych.
- Nie podłączaj do jednego gniazdka kilku urządzeń o dużej mocy.
- Regularnie kontroluj stan przewodów wentylacyjnych i kominowych.
- Nie zastaniaj kratki wentylacyjnych.

- Zainstaluj w mieszkaniu czujkę dymową (zwiększa ona dwukrotnie szansę przeżycia), która głośnym sygnałem powiadamia, że w mieszkaniu pojawił się dym.
- Nie używaj otwartego ognia (zapalek, świec, papierosów) w pobliżu łatwopalnych materiałów.
- Ostrożnie używaj zastępczych źródeł grzewczych (np. przenośnych grzejników elektrycznych, gazowych) i nie pozostawiaj ich włączonych bez dozoru.
- Nie zastawiaj swoim samochodem dojazdu do klatek schodowych w blokach mieszkalnych, ponieważ utrudni i opóźni to dotarcie straży pożarnej i służb ratowniczych, jeśli wybuchnie pożar.

W razie pożaru należy natychmiast poinformować osoby przebywające w strefie zagrożenia o niebezpieczeństwie. Niezwłocznie po zaalarmowaniu zagrożonych osób należy wezwać straż pożarną, dzwoniąc pod numer 998 lub 112.

Osoba alarmująca straż pożarną powinna podać:

- dokładny adres miejsca, w którym się pali,
- co się pali,
- czy zagrożone jest życie ludzi,
- jakie pomieszczenia są bezpośrednio zagrożone pożarem,
- swoje nazwisko i numer telefonu, z którego dzwoni.

Rozmowę można zakończyć, gdy dyspozytor straży pożarnej potwierdzi, że przyjął zgłoszenie. Dyspozytor może zadzwonić do zgłaszającego, aby sprawdzić prawdziwość zgłoszenia.

Zasady reagowania w przypadku pożaru:

- Rozpocznij ewakuację.
- Jeżeli możesz, pomóż poszkodowanym (w pierwszej kolejności osobom niepełnosprawnym, chorym i dzieciom), ale tylko wtedy, gdy nie stanowi to dla ciebie zagrożenia.
- Nie panikuj.
- Wyłącz dopływ gazu i zasilanie prądem.
- Nie otwieraj bez potrzeby drzwi i okien, ponieważ może to spowodować zwiększenie pożaru.

- W czasie istniejącego zagrożenia wspieraj psychicznie osoby znajdujące się w zasięgu niebezpieczeństwa.
- Spróbuj ugasić ogień (zarzewie ognia) za pomocą odpowiedniego środka gaśniczego (wody, gaśnicy, koca gaśniczego).
- Jeśli nie potrafisz opanować ognia, szybko opuść pomieszczenie.
- Jeśli w budynku objętym pożarem znajduje się winda, nie wolno z niej korzystać.
- Nie dotykaj klamek, metalowych elementów, ponieważ mocno się nagrzewają i mogą spowodować oparzenia.
- Ostoń twarz zwilżoną chustką, okryj się czymś trudnopalnym, przemieszczaj się jak najbliżej podłogi (np. kucając), gdyż gazy pożarowe ze względu na ich wysoką temperaturę unoszą się wyżej.
- Jeżeli nie możesz opuścić pomieszczenia przez drzwi, spróbuj oknem.
- Kiedy nie możesz uciec, wzywaj pomocy głosem lub – jeśli to możliwe – machając białą tkaniną przez okno.
- Jeśli pali się ubranie na człowieku, połóż go na ziemi i przykryj niepalnym materiałem (np. kocem).

Nigdy nie gaś urządzeń elektrycznych wodą. Zanim przystąpisz do działania, odetnij dopływ prądu.

Jeśli podczas gotowania zapali się tłuszcz na patelni lub w garnku, nakryj naczynie pokrywką, aby odciąć dopływ powietrza. Nie gaś palącego się tłuszczu wodą. Może to spowodować gwałtowne rozprzestrzenianie się ognia, a rozpryskujący się tłuszcz – groźne oparzenia.

Niezależnie od rodzaju zagrożenia należy pamiętać o zachowaniu bezpieczeństwa. Na miejscu zdarzenia pierwsze czynności wykonuje ratownik (jest nim każda osoba podejmująca czynności ratownicze). Powinien on zapewnić bezpieczne warunki udzielania pomocy osobom poszkodowanym, świadkom, sobie, a także zabezpieczyć miejsce zdarzenia. Ważne jest, by nie narażał bezpieczeństwa własnego i innych oraz nie podejmował zbędnego ryzyka. Brak zapewnienia bezpieczeństwa może skutkować zwiększeniem liczby osób poszkodowanych, a także stopnia obrażeń.

Ratownik nie może narażać swojego życia, by nie stać się kolejnym poszkodowanym. Jeżeli nie można wykluczyć niebezpieczeństwa, nie należy podejmować próby gaszenia pożaru, ale niezwłocznie wezwać pomoc, dzwoniąc pod numer alarmowy.

W tabeli 1. znajdują się wybrane znaki przeciwpożarowe. Zapamiętaj je, ponieważ mogą okazać się przydatne, gdy znajdziesz się w nowym miejscu lub budynku.

Tab. 1. Oznaczenia przeciwpożarowe

Wybrane znaki przeciwpożarowe		
		
Drabina pożarowa	Drzwi przeciwpożarowe	Gaśnica
		
Hydrant zewnętrzny	Hydrant wewnętrzny	Nie zastawiać
		
Sprzęt przeciwpożarowy	Przycisk alarmowy	Przeciwpożarowy wyłącznik prądu
		
Zakaz gaszenia wodą	Telefon bezpieczeństwa	Uruchamianie ręczne

Urządzenia przeciwpożarowe

W budynkach instaluje się sprzęt przeciwpożarowy, który służy do wczesnego wykrycia pożarów. Do zlokalizowania źródeł ognia stosuje się systemy sygnalizacji pożaru, które składają się z dużej liczby czujek (wykrywających dym, wzrost temperatury, płomień).

Detektory aktywują alarm i przykładowo mogą włączyć zraszacze już w początkowej fazie zagrożenia, dzięki temu zapobiegają rozprzestrzenieniu się ognia i chronią mienie oraz życie.

Czujka przeciwpożarowa (wykrywająca dym)

Zraszacz przeciwpożarowy

Zwalczanie pożarów

Do gaszenia niewielkich pożarów stosuje się podręczny sprzęt gaśniczy. Należy pamiętać, aby strumień środka gaśniczego z gaśnic i hydronetek kierować na palące się przedmioty lub obiekty od skraju ognia w kierunku środka. W przypadku gaszenia przedmiotów ustawionych pionowo należy skierować strumień środka gaśniczego od góry w dół.

Hydrant wewnętrzny

Sprzęt gaśniczy powinien być umieszczany w miejscach widocznych i dostępnych.

Grupy pożarów

W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (z późniejszymi zmianami) wyróżniono grupy pożarów ze względu na rodzaj palącego się materiału.

Tab. 2. Podział pożarów

Oznaczenie	Grupa pożaru
A	pożary materiałów stałych , zwykle pochodzenia organicznego, których normalne spalanie zachodzi z tworzeniem żarzących się węgli, np. drewna, papieru, tkanin
B	pożary cieczy i materiałów stałych topiących się , np. tworzyw sztucznych, paliw
C	pożary gazów , np. metanu, propanu, acetylenu, gazu ziemnego
D	pożary metali , np. magnezu, sodu, potasu oraz ich związków lub stopów: karbidu, elektronu
F	pożary tłuszczów i olejów kuchennych w urządzeniach kuchennych

Na każdej gaśnicy znajduje się **oznaczenie literowe grupy pożaru**, który można ugasić za jej pomocą. Do gaszenia pożaru należy używać tylko przeznaczonego do tego sprzętu. Podręczny sprzęt gaśniczy mający oznaczenia A, B, C nadaje się również do gaszenia urządzeń elektronicznych.

Podręczny sprzęt gaśniczy

Tab. 3. Sprzęt gaśniczy

HYDRONETKA Hydronetka składa się ze zbiornika z wbudowaną pompką tłokową zaopatrzoną w wężyk zakończony prądowniczką. Może podawać strumień wody lub piany gaśniczej.	
GAŚNICE PROSZKOWE To urządzenia o różnej wielkości zawierające w butlach proszek gaśniczy. Z uwagi na różne rozwiązania techniczne stosowane w gaśnicach proszkowych warto zapoznać się z instrukcją obsługi. Proszek gaśniczy jest środkiem uniwersalnym – służy do gaszenia wszystkich rodzajów pożarów.	
GAŚNICE PIANOWE Gaśnice pianowe używane są do gaszenia pożarów ciał stałych i cieczy palnych. Ze względu na zawartość wody w pianie nie wolno używać ich do gaszenia urządzeń elektrycznych pod napięciem.	
GAŚNICE ŚNIEGOWE Środkiem gaśniczym stosowanym w urządzeniu jest dwutlenek węgla (CO_2) sprężony pod dużym ciśnieniem. Uruchomienie gaśnicy polega na otwarciu zaworu za pomocą pokrętła lub, w nowszych typach, dźwigni.	
MAŁE AGREGATY GAŚNICZE To urządzenia większe od gaśnic. Z uwagi na ich wielkość są umieszczane zazwyczaj na wózkach dwukołowych. Stosowanie i obsługa agregatów zazwyczaj nie różni się od obsługi gaśnic.	
KOCE GAŚNICZE Służą do odcinania dopływu powietrza do płonących materiałów. Wykonane są z tkaniny niepalnej, najczęściej z włókna szklanego. Użycie koca polega na szczelnym przykryciu przedmiotu lub człowieka. Gaszący powinien przykrywać zarzewie ognia od swojej strony, aby uniknąć poparzenia ogniem.	
TŁUMICA Tłumica służy do gaszenia palących się traw.	

Miejsca, w których znajdują się środki gaśnicze, powinny być odpowiednio oznaczone.

Środek gaśniczy ma bardzo niską temperaturę (może spowodować odmrożenia), dlatego **nie wolno używać** gaśnic śniegowych do gaszenia palącej się na człowieku odzieży.

Używając gaśnic śniegowych i proszkowych, należy:

- trzymać je za uchwyty,
- zachować odpowiednią odległość od ognia (nie podchodzić zbyt blisko),
- stosować się do instrukcji obsługi zamieszczonej na gaśnicy.

W celu uruchomienia hydrantu wewnętrznego należy:

- otworzyć szafkę,
- rozwinąć wąż (**sprawdzić, czy nie ma załamania, zagięcia**),
- otworzyć (odkręcić) zawór hydrantowy,
- skierować strumień wody na źródło ognia.

Najlepiej jest, gdy hydrant obsługują dwie osoby – jedna trzyma wąż, a druga odkręca zawór.

Pożar w budynku lub pomieszczeniu można ugasić za pomocą podręcznego sprzętu i środków gaśniczych, jeśli do gaszenia przystąpi się natychmiast, a wykonywane czynności szybko zmniejszają jego zasięg aż do całkowitej likwidacji.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wymień elementy trójkąta spalania.
2. Przedstaw najczęstsze przyczyny pożarów.
3. Omów algorytm postępowania w czasie pożaru.
4. Podaj, jakie grupy pożarów się wyróżnia, oraz dopasuj do nich odpowiednie środki gaśnicze.
5. Sporządź w zeszycie plan rozmieszczenia podręcznych środków gaśniczych w twojej szkole.
6. Dowiedz się, jak przebiegają drogi ewakuacyjne w twojej szkole.
7. Wyjaśnij, w jaki sposób można zapobiegać pożarom.

2. Wypadki komunikacyjne

Liczba pojazdów stale rośnie – dla wielu osób to podstawowy środek lokomocji. Niestety wiąże się z tym też większa liczba wypadków komunikacyjnych, których skutkiem jest utrata zdrowia lub życia wielu osób, a także zniszczenie mienia. Do wypadków przyczynia się między innymi zły stan dróg, pośpiech kierowców czy niewystarczająca koncentracja w czasie jazdy.

W Europie w wypadkach drogowych ginie średnio 49 osób na milion mieszkańców. W porównaniu z sytuacją na świecie na naszym kontynencie jest bezpiecznie. Jednak Polska jest jednym z krajów o najwyższym zagrożeniu życia i zdrowia w ruchu drogowym.

Wypadki drogowe

Wypadki drogowe są jedną z głównych przyczyn wszystkich urazów, a jednocześnie trzecią przyczyną zgonów na świecie. Każdego roku na drogach ginie około miliona osób (dorosłych i dzieci), a kilkanaście milionów zostaje rannych. Polska zajmuje czwarte miejsce na liście państw Unii Europejskiej pod względem liczby zgonów spowodowanych wypadkami drogowymi.

Wypadek – zdarzenie w ruchu drogowym, w wyniku którego jego uczestnicy zostają ranni lub tracą życie.

Kolizja – zdarzenie na drodze, w którym nie ma osób poszkodowanych, są wyłącznie straty materialne (kierowcy mają wówczas obowiązek usunięcia pojazdów z miejsca kolizji).

Katastrofa drogowa – zdarzenie w ruchu, które spowodowało znaczne zniszczenia, dużą liczbę poszkodowanych i ofiar (np. wypadek autokaru).

Obsługa telefonu komórkowego w czasie prowadzenia pojazdu jest jedną z częstych przyczyn wypadków komunikacyjnych.

Najczęstsze przyczyny wypadków drogowych

1. Zachowanie człowieka:

- brawura: prędkość, alkohol, narkotyki, substancje odurzające,
- świadome łamanie przepisów ruchu drogowego,
- niedostateczne umiejętności prowadzenia pojazdu,
- przemęczenie, brak koncentracji, nieuwaga, obsługa telefonu komórkowego,

- nieustąpienie pierwszeństwa pieszemu na przejściu dla pieszych,
- nieprawidłowe wykonanie manewru wyprzedzania,
- nieprzestrzeganie pierwszeństwa przejazdu,
- niezachowanie odpowiedniej odległości pomiędzy pojazdami,
- niedostosowanie prędkości do warunków panujących na drodze,
- niewłaściwe zachowanie pieszego.

2. Infrastruktura i warunki atmosferyczne:

- oznakowanie,
- nawierzchnia,
- niekorzystne warunki atmosferyczne: deszcz, śnieg, oblodzenie, mgła, huragany, ekstremalne temperatury.

3. Pojazd:

- zły stan techniczny samochodu.

Jedną z przyczyn wypadków komunikacyjnych jest ośnieżona nawierzchnia.

Przyczyną wypadków komunikacyjnych może być zły stan techniczny samochodu.

Pojazdy uprzywilejowane

Pojazdami uprzywilejowanymi są m.in. auta ŻW, SW, CBA, SKW, SZRP, ABW, straży pożarnej, policji, zespołu ratownictwa medycznego*, które wysyłają odpowiednie sygnały. **Należą do nich sygnały świetlne w postaci niebieskich świateł błyskowych i jednocześnie sygnały dźwiękowe o zmiennym tonie, a także włączone światła mijania lub drogowe.**

Do pojazdów uprzywilejowanych zalicza się także auta jadące w kolumnie, w której na początku i na końcu znajdują się pojazdy wysyłające dodatkowo sygnały świetlne w postaci światła barwy czerwonej. W ten sposób mogą poruszać się m.in. jednostki ratownictwa chemicznego, Straży Granicznej itp.

Osoba kierująca pojazdem uprzywilejowanym przy zachowaniu szczególnej ostrożności może nie stosować się do przepisów ruchu drogowego, jeśli uczestniczy w akcji związanej z ratowaniem życia, zdrowia ludzkiego, mienia albo ko-

* Pełny wykaz pojazdów uprzywilejowanych znajduje się w Ustawie Prawo o ruchu drogowym – art. 53 – Pojazdy uprzywilejowane.

niecznością zapewnienia bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Obowiązuje to też kierujących autami uczestniczącymi w przejeździe kolumny pojazdów uprzywilejowanych oraz wykonywaniu zadań związanych bezpośrednio z zapewnieniem bezpieczeństwa osobom zajmującym wysokie stanowiska państwowe, którym na mocy przepisów przysługuje ochrona.

Kierujący pojazdami uprzywilejowanymi nie są zobowiązani do przestrzegania przepisów dotyczących ograniczenia prędkości, nakazu i zakazu skrętu, zakazu jazdy. Mogą ponadto jechać pod prąd, wyprzedzać i omijać w miejscach, gdzie jest to zabronione, nie stosować się do sygnalizacji świetlnej itp.

Zachowanie wobec pojazdu uprzywilejowanego

Tunel ratunkowy

Zgodnie z Kodeksem drogowym: „Uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani ułatwić przejazd pojazdu uprzywilejowanego, w szczególności przez niezwłoczne usunięcie się z jego drogi, a w razie potrzeby zatrzymanie się”. Jeśli sytuacja tego wymaga, należy zjechać w miejscu, które umożliwi bezpieczny i sprawny przejazd pojazdu uprzywilejowanego. Powinno się również obserwować zachowanie innych kierowców, zwracać uwagę, gdzie zjeżdżają, czy nie tworzy się zator itp. Stojąc w korku, należy zjechać na skraj drogi – na pas zieleni, pobocze lub chodnik.

Należy pamiętać, że **obowiązek ustąpienia pierwszeństwa** dotyczy nie tylko kierowców, lecz także pozostałych uczestników ruchu – **pieszyc i rowerzystów**.

Najtrudniejsze jest ustąpienie pierwszeństwa w korku, zarówno w centrum miasta, jak i poza nim. W takiej sytuacji należy tak ustawić auto, aby powstał tunel ratunkowy, czyli pas ruchu dla pojazdów uprzywilejowanych. Nie jest on wyznaczony znakami, ale tworzą go sami kierowcy, kiedy zauważą sygnały wysyłane przez uprawnione pojazdy.

Postępowanie po wypadku drogowym

1. Zabezpieczenie miejsca zdarzenia

Osoba udzielająca pierwszej pomocy musi zadbać o **własne bezpieczeństwo**. Zagroženiem dla niej mogą być pojazdy w ruchu, wyciek z samochodu, płonące auto. Do czynności ratunkowych nie można przystąpić, jeśli na miejscu zdarzenia nie uda się zapewnić bezpiecznych warunków.

Kontakt z krwią poszkodowanego może być niebezpieczny, dlatego jeśli masz rękawiczki – załóż je przed przystąpieniem do czynności ratowniczych.

Świadkowie wypadku drogowego powinni:

- zatrzymać pojazd, którym się poruszają, w bezpiecznym miejscu – najlepiej w „linii zdarzenia drogowego”, aby nie zwężać wolnego pasa ruchu i nie utrudniać dojazdu służbom ratowniczym, albo na poboczu i w tę stronę skierować koła;
- włączyć światła awaryjne, zaciągnąć hamulec postojowy (ręczny), oświetlić miejsce wypadku, jeśli potrzeba;
- założyć kamizelkę odblaskową;
- **zabrać ze swojego samochodu:**
 - trójkąt ostrzegawczy,
 - apteczkę pierwszej pomocy,
 - ewentualnie gaśnicę i narzędzia do rozcięcia pasów,
 - telefon komórkowy w celu wezwania służb ratunkowych.

Zaparkuj pojazd tak, aby nie blokować dojazdu służbom ratowniczym.

Na miejscu zdarzenia:

- Ustaw trójkąt ostrzegawczy w odpowiedniej odległości za miejscem zdarzenia (w zależności od drogi, na jakiej doszło do zdarzenia) zgodnie z przepisami ustawy o ruchu drogowym. Trójkąt należy zawsze umieszczać przed zakrętem, a w terenie pagórkowatym – przed wzniesieniem.
- Wyznacz osobę, która, ubrana w kamizelkę odblaskową, pokieruje ruchem (zatrzyma pojazdy) na miejscu zdarzenia, aby można było bezpiecznie kontynuować czynności ratunkowe.
- Poproś o pomoc inne osoby i zadбай, by one były również widoczne oraz miały podstawową ochronę osobistą, np. rękawiczki lateksowe.

Tab. 4. Trójkąt ostrzegawczy w miejscu wypadku

Miejsce ustawienia trójkąta ostrzegawczego	
	na obszarze zabudowanym tuż za pojazdem lub na nim, na wysokości nie większej niż 1 m
	poza obszarem zabudowanym 30–50 m za pojazdem
	na autostradzie i drodze ekspresowej przynajmniej 100 m za pojazdem

2. Zabezpieczenie pojazdu

Jeśli nie widzisz żadnych zagrożeń, przystąp do dalszych czynności:

- Podejdź do samochodu poszkodowanego.
- Wyłącz stacyjkę samochodu, wyjmij z niej kluczyki i połóż je na kokpicie sterowniczym (pomiędzy kierownicą a przednią szybą).

Oznaczenie świateł awaryjnych samochodu

- Włącz światła awaryjne pojazdu (przycisk z namalowanym trójkątem na desce rozdzielczej pojazdu).
- Zaciągnij hamulec ręczny w samochodzie biorącym udział w wypadku, zgaś ewentualne niedopałki papierosów.
- Sprawdź, czy z pojazdu nie wycieka lub nie ulatnia się paliwo.

3. Powiadomienie służb ratowniczych

Wskaż konkretną osobę i poproś ją, aby zadzwoniła pod numer 999 lub 112 albo zadzwoń sam/sama.

Podaj:

- dokładną lokalizację miejsca wypadku,
- liczbę pojazdów uczestniczących w zdarzeniu, rodzaj zdarzenia,
- liczbę poszkodowanych,
- swoje nazwisko i numer telefonu, z którego dzwonicz.

Jednolity numer alarmowy w Unii Europejskiej

Pozwoli to służbom ratowniczym na skierowanie na miejsce wypadku odpowiedniej liczby karetek i ewentualnie innych służb.

4. Ocena stanu poszkodowanych

Należy ocenić, ilu jest poszkodowanych, w jakim są stanie – czy są zdolni do opuszczenia pojazdu.

Można podejrzewać **uraz kręgosłupa**, a zwłaszcza jego odcinka szyjnego, w przypadku każdego:

- potrącenia,
- wypadku motocyklisty,
- zderzenia pojazdów,
- poszkodowanego, który jest nieprzytomny albo skarży się na ból głowy lub szyi.

Zasady zachowania na miejscu zdarzenia drogowego

Postępowanie w czasie kolizji i wypadku jest różne.

Tab. 5. Zachowanie podczas wypadku i podczas kolizji

Wypadek	Kolizja
Zabezpiecz miejsce zdarzenia. Nie usuwaj żadnego pojazdu z miejsca zdarzenia, nie przemieszczaj ich.	Zabezpiecz miejsce zdarzenia. Usuń pojazdy z miejsca zdarzenia, jeśli mogą zagrażać bezpieczeństwu w ruchu lub ten ruch utrudniać. Nieusunięcie pojazdów może skutkować mandatem karnym za tamowanie lub utrudnianie ruchu na drodze publicznej lub w strefie zamieszkania.
Oceń liczbę rannych i ich obrażenia oraz środki techniczne niezbędne do udzielenia pomocy poszkodowanym.	Jeżeli nie ma wątpliwości co do sprawcy, nie trzeba wzywać policji. Natomiast należy ją powiadomić, gdy zachodzi podejrzenie, że jeden z kierowców jest nietrzeźwy.
Wezwij służby ratownicze, dzwoniąc pod numer 112. Udziel poszkodowanym pierwszej pomocy. Pozostań na miejscu wypadku do przyjazdu służb ratowniczych. Chroń ślady wypadku przed zniszczeniem (zdeptaniem) lub przemieszczeniem. Nie podejmuj żadnych czynności, które mogłyby utrudnić ustalenie przebiegu wypadku.	Jeśli na miejscu nie było policji, to sprawca może sporządzić oświadczenie o zdarzeniu drogowym. Ten dokument będzie podstawą do uzyskania przez poszkodowanego odszkodowania z polisy OC sprawcy. Można spisać oświadczenie na gotowym formularzu (warto wozić taki w pojeździe) lub sporządzić je samemu. Powinno zawierać: • dane osób uczestniczących w zdarzeniu, • dane pojazdów*, • nazwę firmy ubezpieczeniowej i pełny numer polisy OC*, • szczegółowy opis przebiegu zdarzenia, • opis uszkodzeń pojazdów, • szkic sytuacyjny. O ile to możliwe, wykonaj za pomocą telefonu komórkowego kilka zdjęć miejsca zdarzenia oraz uszkodzonych pojazdów.

* Kierowca nie musi posiadać dowodu rejestracyjnego oraz polisy ubezpieczeniowej w pojeździe. Dane te można sprawdzić na podstawie numeru tablic rejestracyjnych lub numeru VIN pojazdu na stronie Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (www.ufg.pl) lub korzystając z odpowiedniej aplikacji w telefonie (mObywatel).

5. Ewakuacja ratownicza z pojazdu

Ewakuację wykonuje się w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa, które mogą prowadzić do **zagrożenia życia** poszkodowanych i ratowników. Najlepszym schronieniem jest pojazd, więc w innym przypadku pozostaw osobę poszkodowaną w miejscu, a przy podejrzeniu urazu kręgosłupa nie wykonuj zbędnych ruchów.

Ewakuuj osobę poszkodowaną, gdy:

- zachodzi konieczność prowadzenia resuscytacji krążeniowo-oddechowej,
- intensywnie krwawi,
- występuje bezpośrednie zagrożenie pożarem lub wybuchem,
- istnieje inne poważne zagrożenie zewnętrzne,
- wisi na pasach po dachowaniu,
- zdradza objawy wstrząsu.

Technika wykonania ewakuacji ratowniczej – chwyt Rauteka

1. Przed rozpoczęciem ewakuacji z pojazdu odepnij lub odetnij poszkodowanemu pasy bezpieczeństwa.

2. Sprawdź, czy stopy poszkodowanego nie są zaklinowane. Jeśli są – uwolnij je.

3. Stań tuż za poszkodowanym i włóż swoje ręce pod jego pachy.

4. Zegnij przedramiona poszkodowanego i chwyć je od góry obiema rękami.

5. Silnym ruchem pociągnij poszkodowanego na swoje kolano.

6. Na lekko ugiętych nogach przemieść go w bezpieczne miejsce i ostrożnie połóż.

6. Zapewnienie poszkodowanemu ciepła i wsparcia psychicznego

Okryj osobę poszkodowaną kocem, kurtką lub bluzą (od spodu i od góry, aby utrzymać ciepło). Nie podawaj niczego do jedzenia lub picia, może to np. spowodować wymioty i utrudnić działania ratownicze (podanie środków znieczulających, wykonanie zabiegu operacyjnego).

Folia termiczna (koc ratunkowy) dobrze zabezpiecza poszkodowanego przed utratą ciepła.

W pierwszej kolejności należy zająć się osobami, których życie jest zagrożone.

Właściwy podział zadań na miejscu zdarzenia i zaangażowanie do pomocy świadków wypadku pozwoli na skuteczną i szybką pomoc.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wyjaśnij różnice między wypadkiem a kolizją.
2. Wymień przykłady zjawisk atmosferycznych, które mogą powodować zwiększenie liczby wypadków drogowych.
3. Które pojazdy są uprzywilejowane?
4. Jak powinien zachować się pieszy, a jak kierowca w momencie przejazdu pojazdu z włączonymi sygnałami uprzywilejowania?
5. Dobierzcie się w pary i poćwiczcie ewakuację z pojazdu.
6. Wyjaśnij, czym się różni postępowanie podczas kolizji i wypadku.
7. Omów znaczenie tunelu ratowniczego.

3. Zagrożenia związane ze zjawiskami atmosferycznymi

Współcześnie istnieje wiele różnego rodzaju zagrożeń. Niektóre z nich możemy przewidzieć i odpowiednio na nie zareagować. Dzięki środkom masowego przekazu możemy dowiedzieć się o potencjalnych niebezpieczeństwach. Wybierając się w podróż, planując wakacyjny wyjazd, powinniśmy zapoznać się z prognozą pogody, by nie narażać siebie i innych na niebezpieczeństwo.

Zagrożenia naturalne to wywołane przez środowisko naturalne zdarzenia, które zagrażają zdrowiu lub życiu człowieka oraz zakłócają jego normalne funkcjonowanie. Z powodu zmieniających się warunków atmosferycznych związanych z ocieplaniem się klimatu zagrożenia naturalne występują coraz częściej i mają poważniejsze skutki. Aby przeciwdziałać zagrożeniom, należy się do nich przygotować.

Burze

Burza – zjawisko polegające na wyładowaniach elektrycznych w atmosferze (błyskawice i grzmoty). Burzom zwykle towarzyszą intensywne opady (również gradobicia) oraz bardzo silne i porywiste wiatry, które mogą niszczyć lasy, domy, trakcje kolejowe, linie energetyczne i telekomunikacyjne.

Postępowanie przed wystąpieniem zagrożenia

Wyładowania atmosferyczne

Zabezpiecz swoje mienie:

- Przygotuj swoje mieszkanie: zamknij okna i drzwi wejściowe, oceń stan okien, a w razie konieczności odpowiednio je zabezpiecz.
- Usuń z zewnętrznych parapetów, balkonów, tarasów i podwórek przedmioty, które mogą być porwane przez wiatr i zagrażać przechodniom, lub je umocuj.

W miarę możliwości pozostań w domu lub miejscu pracy – nie przechodź przez parki, aleje wysadzone drzewami itp.

Ryc. 2. Rzeczy niezbędne na wypadek zagrożeń

Na wypadek zagrożeń warto przygotować:

wodę – ok. 4 litrów
na osobę dziennie

urządzenie bądź tabletki
do uzdatniania wody

worek lub pojemnik wodoodporny na pieniądze
i najważniejsze dokumenty: dowód tożsamości,
akty urodzenia, papiery wartościowe, dokumentację
medyczną, dokumenty dotyczące domu
i posiadanych gruntów, polisy ubezpieczeniowe itp.

pelerynę przeciwdeszczową –
po jednej na osobę

koc lub śpiwór –
po jednym na osobę

zapasowe klucze do
domu i samochodu

rękawice gumowe

koc termiczny (folia NRC)
dla każdego członka rodziny

zestaw
turystyczny
na paliwo stałe
lub tabletki

żel dezynfekujący
do rąk

apteczkę
pierwszej pomocy

szczoryk wielofunkcyjny
(otwieracz do puszek, nóż itp.)

podstawowe
lekarstwa

przenośne radio
i zapasowe baterie
oraz smartfon

duże torby
plastikowe na śmieci

trwałą żywność – konserwy,
płatki śniadaniowe, zupy w proszku,
kaszę, żywność liofilizowaną

latarkę i zapasowe baterie
lub latarkę na dynamo,
świece z zapalnikami

środki czystości i higieny, m.in.:
mydło, pastę i szczoteczkę do zębów,
szampon, środki higieniczne dla kobiet,
papier toaletowy, pieluchy jednorazowe

**Każdy członek rodziny powinien wiedzieć, gdzie taki
zestaw się znajduje.**

Podręczny zestaw na wypadek zagro-
żenia powinien być przechowywany
w całości w jednym miejscu.

Postępowanie w czasie burzy

Jeżeli burza spotka cię z dala od domu:

- Znajdź bezpieczne schronienie i pozostań w nim do końca burzy.
- Nie stój pod drzewami.
- Oddal się od zbiorników i cieków wodnych, nie kąp się – wyjdź z wody (dotyczy to również osób przebywających na łodziach). Pamiętaj: woda jest doskonałym przewodnikiem elektryczności.
- Gdy burza zastanie cię na otwartej przestrzeni, przykucnij ze złączonymi i podciągniętymi do siebie nogami, nie siadaj na ziemi i nie kładź się na niej, ponieważ po uderzeniu pioruna w wyniku rozchodzenia się ładunku w postaci prądów powierzchniowych może dojść do przepływu prądu między stopami (wskutek powstania różnicy napięć, tzw. napięcia krokowego).
- Odejdź jak najdalej od metalowych urządzeń i pozbądź się metalowych przedmiotów, gdyż mogą ściągać wyładowania elektryczne.
- Jeśli jesteś w samochodzie, nie wysiadaj z niego – zatrzymaj auto na poboczu i przeczekaaj burzę. Unikaj postoju pod drzewami, przewodami elektrycznymi itp.

W czasie burzy nie wolno stać pod drzewem.

Samochód to dobra ochrona przed uderzeniem pioruna.

Grupy osób pozostające na otwartej przestrzeni powinny się rozproszyć na odległość do kilkudziesięciu metrów. W razie porażenia piorunem część grupy będzie mogła udzielić pomocy poszkodowanym.

Jeśli jesteś w domu:

- Unikaj korzystania z telefonów stacjonarnych przewodowych oraz urządzeń elektrycznych, przede wszystkim obsługiwanych ręcznie (np. suszarek do włosów, elektrycznych szczoteczek do zębów, elektrycznych maszynek do golenia). Korzystanie z tych urządzeń grozi porażeniem impulsem rozchodzącym się w przewodach instalacji.
- Sprzęt domowy, zwłaszcza elektroniczny, np. RTV, komputery, odłącz od sieci elektrycznej i innych instalacji przewodowych (np. instalacji antenowych, telekomunikacyjnych, sieci internetowych, telewizji kablowej itp.). Dzięki temu urządzenia te nie zostaną uszkodzone przez wyładowania atmosferyczne.

- Pozostań z dala od oszklonych okien, sufitów i drzwi.
- Przygotuj latarki oraz dodatkowe baterie.

Postępowanie po ustąpieniu burzy:

- Unikaj leżących lub zwisających przewodów elektrycznych i natychmiast zgłaszaj takie przypadki do zakładu energetycznego, straży pożarnej, policji lub do Centrum Zarządzania Kryzysowego. Nie próbuj usuwać drzew zwalonych na linie energetyczne.
- Jeśli widzisz iskrzenie instalacji elektrycznej, popalone przewody lub czujesz swąd spalonej instalacji, wyłącz elektryczność i gaz oraz wezwij służby techniczne.

Jeśli jest widoczne iskrzenie instalacji elektrycznej, należy wyłączyć zasilanie prądu.

Podtopienia i powódzie

Powódź – wezbranie wody, podczas którego woda przekracza stan brzegowy lub poziom korony wału przeciwpowodziowego i zalewa dolinę rzeczną. Powódź powoduje straty gospodarcze, zagrożenie zdrowia i życia ludzi oraz dezorganizację ich normalnego bytowania, a także straty materialne w postaci zniszczenia domów, dróg, upraw, skażenia wody i terenu. Przyczyną powodzi mogą być intensywne opady deszczu, wiosenne roztopy lub awarie urządzeń hydrotechnicznych (tam, zbiorników i zapór wodnych).

- – największe zagrożone miasta
- – obszary zagrożone katastrofalnymi zatopieniami

0 100 km

Powódź

Mapa obszarów Polski zagrożonych katastrofalnymi zatopieniami spowodowanymi uszkodzeniem zapór wodnych

Postępowanie w razie zagrożenia powodzią:

- Słuchaj informacji podawanych przez lokalne stacje radiowe i telewizyjne, aby poznać komunikat o zagrożeniu i sposobach postępowania. Postępuj zgodnie z treścią komunikatów – nie zwlekaj!
- Przygotuj w części budynku nienarażonej na zalanie zapasy umożliwiające przetrwanie wszystkim domownikom przez kilka dni.
- Przenieś cenne przedmioty i wyposażenie domu na wyższe kondygnacje, by zabezpieczyć je przed zniszczeniem.
- Urządzenia elektryczne i zawory gazowe zabezpiecz przed zanieczyszczeniem folią plastikową lub innymi materiałami.
- Na wyższych kondygnacjach przygotuj warunki do życia dla domowników, m.in. do przyrządzania posiłków.
- Przygotuj się do ewentualnej ewakuacji, zapakuj dokumenty i najcenniejsze przedmioty – zabezpiecz je przed zamoczeniem.
- Jeżeli zostaniesz wytypowany/wytypowana do pomocy w pracach przeciwpowodziowych (np. do układania lub napełniania worków z piaskiem) – pomagaj!
- Zadbaj o zwierzęta – znajdź dla nich bezpieczne miejsce, pamiętaj, by w chwili nadejścia powodzi nie były uwiązane i mogły same się uratować.
- Usuń z terenu posesji pojazdy i przenieś je w bezpieczne miejsce.
- Opróżnij pomieszczenia piwniczne z przedmiotów i urządzeń wrażliwych na działanie wody. W przypadku urządzeń, których nie da się wynieść (np. kocioł centralnego ogrzewania), odłącz je od źródła zasilania i staraj się uszczelnić tymczasowo wszystkie elementy narażone na uszkodzenie przez wodę.

W miarę możliwości zabezpiecz workami z piaskiem (worki wypełnij piaskiem do 2/3 ich pojemności) i folią lub innymi dostępnymi materiałami pomieszczenia parterowe i piwniczne przed zalaniem.

Podczas powodzi:

- W przypadku niebezpieczeństwa natychmiast przemieszczaj się na wyżej położone tereny lub kondygnacje budynku.
- Słuchaj oficjalnych komunikatów podawanych przez stacje lokalne i stosuj się do nich.
- Jeżeli władze lokalne ogłoszą ewakuację, bądź przygotowany/przygotowana na nią wraz z rodziną, pomagaj potrzebującym i pamiętaj o swoich zwierzętach.

- Dzieciom i osobom z ograniczoną świadomością przymocuj w widocznym miejscu kartkę z imieniem, nazwiskiem oraz miejscem zamieszkania.
- W czasie powodzi odłącz urządzenia elektryczne, ale nie dotykaj ich, jeśli są wilgotne lub stoją w wodzie; wyłącz sieć gazową i wodociągową.
- Nie używaj w gospodarstwie domowym wody gruntowej, gdyż może być zatruta (skażona) – nie pij jej!
- Nie chodź po obszarach zalanych – szybko płynąca woda, nawet niewielkiej głębokości, może przewrócić i przemieścić dorosłego człowieka.
- Jeżeli musisz przekroczyć zalany obszar, użyj do badania gruntu przed sobą tyczki; a do przejścia wybieraj miejsca bez prądu powodziowego.

Po powodzi:

- W miarę możliwości zapobiegaj tworzeniu się atmosfery paniki, zachowaj rozsądek.
- Wróć do domu dopiero po oficjalnym komunikacie władz lokalnych.
- Słuchaj lokalnej stacji radiowej, aby uzyskać informacje dotyczące udzielanej pomocy, tj. zaopatrzenia w żywność i wodę zdatną do picia i użytku ogólnego.
- Unikaj kontaktu z wodami powodziowymi, gdyż mogą być skażone (np. produktami ropopochodnymi, nieoczyszczonymi ściekami, bakteriami chorobotwórczymi).
- Przed wejściem do budynku sprawdź, czy fundamenty i ściany domu nie mają pęknięć lub innych widocznych uszkodzeń.
- Do zalanych wcześniej zabudowań wchodź w nieprzemakalnym, trwałym obuwiu i zachowaj szczególną ostrożność.
- Podczas oględzin wnętrza budynku posługuj się oświetleniem z latarki zasilanej bateriami.

Zachowaj ostrożność, gdy wjeżdżasz na tereny dotknięte powodzią – drogi mogą być osłabione i nie wytrzymać ciężaru samochodu czy innego pojazdu.

Gdy potrzebujesz pomocy, zwróć na siebie uwagę ekip ratowniczych poprzez wymachiwanie widoczną tkaniną, dawanie sygnałów świetlnych lub dźwiękowych. Nie machaj do śmigłowców ratowniczych, jeśli nie potrzebujesz pomocy.

- Skontroluj stan ścian zewnętrznych i wewnętrznych budynku, podłóg, drzwi, okien, stropów, słupów, schodów i więźby dachowej, aby upewnić się, czy budynek nie grozi zawaleniem. W przypadku wątpliwości wezwij fachową pomoc.
- Dokonaj oględzin sufitów i tynków we wszystkich pomieszczeniach.
- Dokumentuj fotograficznie istniejące uszkodzenia i zniszczenia, co może być pomocne przy ubieganiu się o odszkodowanie.
- Sprawdź instalację elektryczną i gazową.
- Przed skorzystaniem z instalacji wodno-kanalizacyjnej sprawdź całość rur wodociągowych i funkcjonowanie systemu odprowadzania ścieków.
- Przystąp do odpompowania wody z piwnic, gdy poziom wody w gruncie będzie niższy niż w zalanej piwnicy (skontroluj, czy po odpompowaniu części wody nie widać jej dalszego napływu). Sprawdzaj, czy nie powstają pęknięcia, budynek nie osiada, a ściany nie są odchylone od pionu.
- Osusz zalany budynek: pootwieraj wszystkie okna i drzwi (również te wewnętrzne oraz okienka w piwnicach). Jeżeli to możliwe, uruchom ogrzewanie budynku lub skorzystaj z przenośnych urządzeń grzewczych.
- Gotuj przed użyciem wodę do picia, płukania owoców i warzyw spożywanych na surowo oraz do mycia zębów.
- Wyrzuć zalaną przez powódź żywność, która nie była przechowywana w hermetycznych opakowaniach.

Szczególnie dbaj o higienę – często myj ręce mydłem w czystej wodzie.

Śnieżyce i mrozy

Śnieżycy – gwałtowny, obfity opad śniegu, który może w znaczącym stopniu ograniczać widoczność, a tworzące się zasy mogą paraliżować normalne funkcjonowanie miasta i wsi (utrudniać komunikację, łączność, zaopatrzenie itp.).

Niska temperatura może doprowadzić do powstania odmrożeń oraz wychłodzenia ciała i stanowić bezpośrednie zagrożenie życia.

Silny wiatr w połączeniu z niską temperaturą powietrza może doprowadzić do **wychłodzenia organizmu**.

Postępowanie w czasie śnieżycy i mrozów:

- Jeśli to możliwe, zostań w domu.
- Słuchaj komunikatów radiowych o aktualnych warunkach pogodowych.
- Jeżeli musisz wyjść z domu, zdejmij metalową biżuterię, ubierz się w ciepłą, wielowarstwową odzież, włóż ciepłe skarpety i buty oraz nałóż nakrycie głowy, szalik i ciepłe rękawiczki.
- Zachowaj ostrożność, poruszając się po zaśnieżonym i oblodzonym terenie. Zwróć uwagę na zwisające sople, zwaly śniegu na dachach budynków itp.
- Staraj się korzystać z komunikacji publicznej.
- Unikaj dłuższych podróży, jeśli jednak musisz to zrobić:
 - przygotuj swój samochód do podróży;
 - słuchaj komunikatów radiowych o aktualnych warunkach drogowych;
 - powiadom rodzinę, znajomych o docelowym miejscu podróży, przewidywanej trasie przejazdu oraz o planowanym czasie dotarcia na miejsce przeznaczenia;
 - podróżuj w ciągu dnia i jeśli to możliwe, w towarzystwie przynajmniej jednej osoby;
 - zabierz ze sobą:
 - prowiant – wysokoenergetyczne, suche pożywienie oraz termos z ciepłym napojem,
 - śpiwór lub koc, rękawice, czapkę, ciepłą odzież,
 - latarkę (z zapasem baterii),
 - łopatę,
 - wyjeżdżaj z zapasem paliwa.

Obfite opady śniegu mogą w znaczącym stopniu ograniczać widoczność, a tworzące się zasy – paraliżować ruch.

Jeśli utknąłeś/utknęłaś w zaspie śnieżnej, zostań w samochodzie, nie szukaj samodzielnie pomocy, chyba że osoby, które mogą ci pomóc, znajdują się w widocznej odległości.

Jeśli Twoje auto utknęło w drodze:

- Oznacz swój samochód tak, aby był widoczny dla ratowników (umocuj na antenie lub dachu samochodu jaskrawą tkaninę lub zamontuj przenośne migające światło; jeśli pozostawiasz włączone światła, pamiętaj, by nie rozładować akumulatora).
- Sprawdź, czy śnieg nie zatkał rury wydechowej.
- Okryj się kocem lub śpiworem i uruchamiaj silnik co pewien czas, by włączyć ogrzewanie. Aby utrzymać ciepło, współpasażerowie powinni siedzieć blisko siebie.
- Wykonuj co jakiś czas lekkie ćwiczenia ruchowe dla utrzymania krążenia krwi, staraj się nie przebywać w jednej pozycji zbyt długo, od czasu do czasu klaskaj w dłonie, poruszaj ramionami i nogami, aby utrzymać normalny obieg krwi.
- Unikaj zbędnego lub nadmiernego wysiłku (mroźne otoczenie powoduje dodatkowe obciążenie dla serca – nadmierny wysiłek, np. odgarnianie śniegu czy pchanie samochodu może spowodować dolegliwości zdrowotne).
- Jeśli w samochodzie jest więcej niż jedna osoba, śpijcie na zmianę.
- Zwracaj uwagę na oznaki odmrożeń lub wychłodzenia organizmu.

Wychłodzenie (hipotermia) – jest stanem organizmu, którego temperatura wewnętrzna spadła poniżej 35°C. Objawami wychłodzenia są zaburzenia świadomości, śpiączka, powolna i zaburzona mowa, poczucie wyczerpania, senność.

Ekstremalne temperatury

Skrajnie niskie i wysokie temperatury są poważnym zagrożeniem dla człowieka. Co roku w Polsce z powodu wyziębienia umiera kilkadziesiąt osób. Także wysokie temperatury mogą bardzo negatywnie wpłynąć na nasz organizm. W czasie występowania ekstremalnych temperatur powinniśmy koniecznie pamiętać o zwierzętach, które w tym czasie potrzebują szczególnej opieki.

Postępowanie w czasie ekstremalnych temperatur

Tab. 6. Ekstremalne temperatury

	Upały	Mrozy
Zagrożenia	• udar słoneczny, • odwodnienie.	• odmrożenia, • wychłodzenie organizmu.
Zapobieganie	• w ciągu dnia nie wychodź z domu, jeżeli nie jest to konieczne, • unikaj lasów (objęte są w tym czasie ryzykiem pożaru), • pij dużo wody, • ubieraj się w przewiewne ubrania w jasnych kolorach, • chroń twarz i głowę przed promieniami słonecznymi, • używaj kremów ochronnych, • unikaj przebywania w zamkniętym samochodzie. Pod żadnym pozorem nie zostawiaj tam dzieci ani zwierząt!	• jeśli nie musisz, nie wychodź z domu, • śledź na bieżąco aktualną prognozę pogody, • ubieraj się ciepło, zakrywaj szczególnie wrażliwe części ciała, • używaj kremów ochronnych, • zachowaj ostrożność, poruszając się po zaśnieżonym terenie, • uważaj na sople zwisające z dachów, • wymień opony w samochodzie na zimowe, • nie zostawiaj w zamkniętym samochodzie dzieci ani zwierząt.
Reagowanie	• przenieś poszkodowaną osobę do chłodnego, przewiewnego pomieszczenia i schładzaj ją zimnymi okładami, • podaj chłodny napój do picia, • jeśli stan osoby poszkodowanej się nie poprawi, wezwij lekarza.	• wezwij pomoc, • udziel pomocy osobie wyziębionej, okryj ją kocem lub ogrzewaj własnym ciałem, • ogrzej kończyny poszkodowanego/poszkodowanej w ciepłej, ale nie gorącej wodzie, • nie podawaj osobie wychłodzonej kawy ani alkoholu.

Lawiny

Lawina – masa śniegu lub lodu obsuwająca się gwałtownie oraz z ogromną prędkością po zboczu górskim.

Postępowanie w wypadku lawin

Na terenach, na których istnieje ryzyko wystąpienia lawin, odpowiednie służby prowadzą stały monitoring.

Schodząca lawina

Aby zapewnić sobie bezpieczeństwo w górach, należy:

- przed wyjściem w góry zapoznać się z komunikatem lawinowym dotyczącym miejsca, do którego chcemy się udać;
- sprawdzić prognozę pogody;
- zapytać ratowników górskich, która trasa jest bezpieczna;
- poinformować innych, gdzie się wybieramy, jaką trasą będziemy szli i kiedy planujemy wrócić; nie wolno iść w góry samemu;
- na szlaku stosować się do znaków, a na terenie lawinowym uważnie obserwować otoczenie;
- podchodzić i schodzić tym samym szlakiem.

Alarm lawinowy – znak ten jest umieszczany, gdy zaistnieje bardzo duże zagrożenie lawinowe. Ustawia się go, by zamknąć dany teren dla wszelkiej działalności górskiej.

Po zejściu lawiny

Należy pamiętać, że po zejściu lawiny czas jest najważniejszy. Im dłużej trzeba czekać na ratunek, tym szanse na przeżycie maleją.

- Jeżeli jesteś świadkiem lawiny, obserwuj poszkodowanych i miejsce zdarzenia.
- Wezwij pomoc (numer ratunkowy w górach: 601 100 300).
- Zachowaj ciszę, aby usłyszeć ewentualne odgłosy porwanych przez lawinę.
- Upewnij się, że nie zagraża ci niebezpieczeństwo, a dopiero wtedy podejmij próbę odkopania zasypanych. Jeśli nie czujesz się na siłach lub nie wiesz, jak pomóc, poczekaj na służby ratunkowe.

Akcja ratunkowa po zejściu lawiny

W górach w prosty sposób możesz przekazać wiadomość o konieczności udzielenia pomocy. Przyjęcie odpowiedniej postawy ciała, jak przedstawiono na ilustracji, jest informacją dla ratowników, przydatną zwłaszcza dla załogi śmigłowca ratowniczego.

PYTANIA I POLECENIA

1. Omów uniwersalne zasady postępowania podczas zagrożeń.
2. Co powinno znaleźć się w zestawie, w który warto się zaopatrzyć na wypadek zagrożeń?
3. Przedstaw zasady zachowania się w czasie burzy.
4. Co należy zrobić podczas zagrożenia powodziowego?
5. Wyjaśnij, dlaczego należy sprawdzać prognozę pogody, szczególnie przed wyjazdem w dalszą podróż.
6. W jaki sposób należy się przygotować do jazdy samochodem w czasie śnieży?
7. Zaprezentuj sposób przekazywania prośby o pomoc w górach.
8. Podzielcie się na czteroosobowe zespoły. Przygotujcie plan wycieczki po górach z zachowaniem wszelkich środków ostrożności.
9. Poszukaj szczegółowych informacji na temat darmowej aplikacji Ratunek.

4. Zagrożenia techniczne

Nieprzemyślane decyzje, lekkomyślność oraz nieprzestrzeganie zasad bezpieczeństwa to główne przyczyny niebezpiecznych awarii i nieszczęśliwych wypadków. Katastrofy budowlane, komunikacyjne i awarie w zakładach przemysłowych stanowią poważne zagrożenie zarówno dla życia oraz zdrowia człowieka, jak i dla całego ekosystemu.

Do zagrożeń technicznych zalicza się: pożary, rozległe awarie energetyczne (blackout), awarie sieci wodociągowej, katastrofy budowlane, katastrofy

komunikacyjne, zagrożenia chemiczne i radiacyjne. O ile prawdopodobieństwo wystąpienia zagrożeń naturalnych można oszacować, o tyle zagrożenia techniczne bardzo trudno przewidzieć. Mogą one wystąpić wszędzie.

Zagrożenia techniczne – gwałtowne, nieprzewidziane uszkodzenie lub zniszczenie obiektów budowlanych, urządzeń technicznych lub systemu urządzeń technicznych powodujące przerwę w ich używaniu, a nawet utratę ich właściwości.

Katastrofa budowlana

Katastrofa budowlana – gwałtowne zniszczenie obiektu budowlanego lub jego części, które najczęściej jest spowodowane przez: wybuch gazu, nadwyrężenie elementów konstrukcji budynku, obsunięcie stropów, tąpnięcie.

Zawalony budynek mieszkalny

Postępowanie przed wystąpieniem zagrożenia

- Aby zapobiec ewentualnej katastrofie budowlanej na skutek pożaru lub wybuchu gazu, zainstaluj w domu czujki pożarowe oraz czujki (detektory) gazu.
- Zadbaj o odpowiednie warunki eksploatacji budynku (nie przeciążaj jego konstrukcji).

Postępowanie podczas katastrofy budowlanej

Hala Międzynarodowych Targów Katowickich po zawaleniu się dachu 28.01.2006 r.

- Niezwłocznie powiadom straż pożarną, policję lub pogotowie ratunkowe.
- Oddal się jak najszybciej z miejsca zdarzenia, gdy jest podejrzenie wycieku niebezpiecznej substancji lub wybuchu.
- Gdy nie ma groźby pożaru lub wybuchu, udziel pomocy poszkodowanym.
- Stosuj się do poleceń służb ratowniczych.

- Przed opuszczeniem domu lub mieszkania, jeśli to możliwe:
 - wyłącz instalację gazową, elektryczną, wodociągową,
 - zabierz ze sobą ważne dokumenty (w tym dowód tożsamości), żywność, koce, odzież, pieniądze, leki,
 - zadbaj o to, aby dom opuścili wszyscy domownicy, pamiętaj o sąsiadach,
 - zachowaj szczególną ostrożność podczas opuszczania budynku,
 - gdy nie możesz opuścić budynku (mieszkania) drzwiami wyjściowymi, jeśli to możliwe, wyjdź przez okno.

Jeśli doszło do katastrofy budowlanej, ale nie możesz opuścić domu:

- wywieś w oknie dobrze widoczną tkaninę jako znak dla ratowników, że potrzebujesz pomocy.

W wyniku katastrofy może dojść do przysypania miejsca lub budynku, w którym się znajdujesz. Jeśli jesteś unieruchomiony/unieruchomiona:

- nawołuj pomocy, ale jeśli masz ograniczony dostęp do świeżego powietrza – oszczędzaj tlen,
- użyj telefonu komórkowego w celu wezwania pomocy, jeżeli masz go przy sobie,
- stukaj w różne elementy (najlepiej metalowe), aby powiadomić ratowników o swojej obecności i położeniu,
- oszczędzaj siły i zachowaj spokój.

Postępowanie po ustąpieniu zagrożenia:

Po opuszczeniu domu (mieszkania):

- Nie utrudniaj pracy ratownikom.
- Powiadom osobę kierującą działaniami ratowniczymi o osobach z rodziny i sąsiadach, którzy zostali jeszcze w pomieszczeniach budynku, oraz o nieobecnych – przebywających poza domem, np. w pracy, szkole.
- Jeśli masz informacje pomocne w akcji ratowniczej, przekaż je niezwłocznie kierującemu działaniem ratowniczym.
- Udaj się na miejsce wskazane przez służby ratownicze, nie wracaj na miejsce katastrofy.
- Nie wchodź do budynku uszkodzonego w wyniku wypadku bez zezwolenia inspekcji nadzoru budowlanego, która określi, czy wejście jest bezpieczne.
- Jeżeli doznałeś/doznałaś obrażeń, zgłoś się do punktu pomocy medycznej (nie opuszczaj miejsca zdarzenia bez przebadania przez lekarza, ponieważ skutki mogą się ujawnić w późniejszym czasie).

Katastrofy komunikacyjne

Katastrofa komunikacyjna – zderzenie pojazdów mechanicznych uczestniczących w ruchu drogowym, kolejowym lub lotniczym o dużej skali, z ofiarami śmiertelnymi. Często jest nazywana również wypadkiem masowym.

Katastrofa drogowa

Katastrofa kolejowa

Katastrofy komunikacyjne zdarzają się stosunkowo często. Wiele z nich to wypadki masowe, w których ginie co najmniej kilkanaście osób. Ponieważ prawdopodobieństwo wystąpienia takiego zdarzenia w naszym otoczeniu jest duże, warto wiedzieć, co robić w takiej sytuacji. Nasza szybka reakcja może uratować komuś życie.

Katastrofa lotnicza

Procedury postępowania w czasie katastrofy komunikacyjnej

Tab. 7. Postępowanie świadka i uczestnika katastrofy komunikacyjnej

Świadek:

- Zadzwoń na numer alarmowy 112 lub 998 i wezwij służby ratunkowe.
- Jeśli nie ma zagrożenia, udziel pomocy poszkodowanym.
- Wykonuj polecenia służb ratunkowych.
- Nie utrudniaj prowadzenia akcji ratunkowej.
- Jeśli istnieje realne zagrożenie, np. wybuchem substancji palnych, jak najszybciej udaj się w bezpieczne miejsce.

Uczestnik:

- Oceń swój stan zdrowia.
- Jeśli to możliwe, wezwij pomoc, dzwoniąc na numer alarmowy.
- Wzywaj pomoc głosem lub w inny możliwy sposób, np. stukając.

Awarie instalacji gazowej

Zarówno gaz ziemny doprowadzony rurami do mieszkania, jak i znajdujący się w butli propan-butan mogą być powodem nieszczęśliwych wypadków. Ulatniający się gaz gromadzi się w pomieszczeniu, co można wyczuć, gdyż do gazu są dodawane specjalne substancje zapachowe. W przypadku ulatniania się gazu przez dłuższy czas wystarczy najmniejsza iskra, by nastąpił silny wybuch.

Gaz ulatniający się z instalacji

W gospodarstwach domowych używa się gazu ziemnego oraz gazu propan-butan. Gaz ziemny jest lżejszy od powietrza i łatwo się ulatnia. Propan-butan jest cięższy od powietrza i osiada w miejscach położonych najniżej.

Zasady właściwej eksploatacji urządzeń gazowych:

- Nie przechowuj w mieszkaniu więcej niż dwóch butli z gazem o ładunku nieprzekraczającym 11 kg, które nie są podłączone do urządzeń gazowych.
- Nie przechowuj butli w pomieszczeniach poniżej poziomu terenu (piwnicach i na klatkach schodowych), ponieważ gaz propan-butan jest cięższy od powietrza i może zalegać w pomieszczeniu, co grozi wybuchem.
- Nie zatykaj przewodów wentylacyjnych – w prawidłowo działających urządzeniach gazowych w przypadku braku wystarczającej ilości powietrza następuje niepełne spalanie gazu i może powstać trujący, niewyczuwalny tlenek węgla (CO). Ponadto nadmierna zawartość w powietrzu produktów spalania gazu jest szkodliwa dla zdrowia.
- Zlecaj okresowe czyszczenie kanałów kominowych i wentylacyjnych – zaniedbania tych czynności często są przyczyną śmiertelnych zatruc tlenkiem węgla, szczególnie podczas kąpieli w łazienkach wyposażonych w gazowe ogrzewacze wody.
- Nie ogrzewaj pomieszczeń kuchnią gazową. Takie praktyki, zwłaszcza w budynkach z centralnymi gazomierzami, mogą skończyć się poważnym zatruciem organizmu.
- Gazowe urządzenia promienników wyposażone w katalizatory mogą być używane w pomieszczeniach o powierzchni powyżej 40 m², w których nie przebywają stale ludzie.

Gazowe ogrzewacze wody w niewentylowanych łazienkach mogą być przyczyną zatruc tlenkiem węgla.

- Używaj urządzeń gazowych mających krajowe atesty i dopuszczenia.
- Nie ustawiaj urządzeń grzewczych w pobliżu materiałów palnych (np. mebli, firanek) – zachowaj odległość minimum 60 cm.

Postępowanie na wypadek ulatniania się gazu

Gdy poczujesz gaz:

- zawiadom jak najszybciej pogotowie gazowe i administrację,
- powiadom sąsiadów,
- nie włączaj światła ani żadnych urządzeń elektrycznych,
- nie zapalaj zapalek i zapalniczek,
- zamknij zawór gazu w mieszkaniu,
- otwórz szeroko okno,
- wyjdź na zewnątrz budynku.

Zawór gazu ma kurek żółtego koloru.

Niewypały, niewybuchy

Niewypał – nabój, który nie został odpalony wskutek zacięcia się broni, wadliwej lub uszkodzonej amunicji.

Niewybuch – pocisk, który po uderzeniu w cel nie eksplodował. Za niewybuchy uważa się również środki wybuchowe pozbawione właściwego nadzoru i kontroli, np. gdzieś ukryte, niewiadomego pochodzenia, uszkodzone, przeterminowane.

Większość znajdujących niewypałów i niewybuchów stanowi pozostałość po II wojnie światowej. Nadmierna ciekawość oraz manipulowanie przy znalezisku może doprowadzić do utraty zdrowia, a nawet śmierci.

Niewybuchy

Aby uniknąć zagrożenia związanego z niewypałem i niewybuchem:

- nie wchodź na tereny oznakowane zakazem wstępu (poligony, place ćwiczeń, strzelnice, magazyny),
- nie dotykaj znalezionych podejrzanych przedmiotów (mogą to być bomby, pociski, amunicja, granaty).

W przypadku znalezienia podejrzanego przedmiotu:

- nie dotykaj go, a w szczególności nie podnoś, nie przesuwaj, nie używaj też w tym celu żadnych narzędzi;
- powiadom policję;
- do czasu przyjazdu policji pozostań niedaleko znaleziska i nie pozwól innym osobom zbliżać się do tego przedmiotu.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wymień i scharakteryzuj źródła zagrożeń w twoim otoczeniu – w szkole i domu.
2. Omów postępowanie w czasie katastrofy budowlanej.
3. Przedstaw zasady postępowania podczas katastrofy komunikacyjnej.
4. O czym należy pamiętać w przypadku znalezienia niewybuchu?
5. Wyjaśnij, jak bezpiecznie korzystać z urządzeń gazowych.

5. Zagrożenia chemiczne i radiacyjne

Powstawanie skażeń chemicznych wynika z przypadkowego uwolnienia lub celowego użycia środków trujących, które mogą być przyczyną poważnych zagrożeń dla ludzi, zwierząt i środowiska. Realne niebezpieczeństwo stanowią toksyczne środki przemysłowe. Mogą one zostać uwolnione do środowiska, np. w wyniku awarii w zakładach chemicznych znajdujących się w okolicy. Ze względu na odmienne właściwości poszczególnych środków zagrożenia mogą być bardzo różnorodne.

Zagrożenia chemiczne

Zagrożenie chemiczne – uwolnienie niebezpiecznych dla ludzi i środowiska pierwiastków chemicznych oraz ich związków, mieszanin lub roztworów występujących w środowisku lub powstałych w wyniku działalności człowieka.

Najczęstszym źródłem zagrożenia chemicznego jest miejsce magazynowania, transportowania lub przetwarzania tych substancji. Katastrofa chemiczna wiąże się z niekontrolowanym uwolnieniem niebezpiecznej substancji powodującej zagrożenie toksyczne, wybuchowe lub pożarowe. Przedostanie się dużej ilości

toksycznych środków przemysłowych (TŚP) do otoczenia stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia ludzkiego, zwierząt i roślin oraz innych elementów środowiska, a także poważne straty materialne.

Najczęstszą przyczyną uwolnień niebezpiecznych środków chemicznych są:

- awarie i katastrofy w obiektach przemysłowych,
- wypadki cystern kolejowych oraz autocystern,
- rozszczelnienie rurociągów przemysłowych.

Materiały niebezpieczne muszą być odpowiednio przechowywane i oznaczone. Podczas pracy przy nich należy stosować zasady BHP.

Obowiązkiem każdej osoby, która zauważy wystąpienie awarii, jest niezwłoczne powiadomienie o tym osób znajdujących się w strefie zagrożenia oraz służb ratunkowych.

Zapach środków chemicznych najczęściej można wcześniej wyczuć, zanim ich stężenie stanie się groźne dla życia i zdrowia ludzi.

Jeżeli jesteś **świadkiem wypadku** z udziałem niebezpiecznych substancji chemicznych (NSCh) i TŚP:

- Powiadom natychmiast służby ratunkowe i podaj istotne dane. Osoba alarmująca powinna powiadomić służby ratunkowe (najlepiej straż pożarną) i podać:
 - miejsce zdarzenia,
 - charakter zdarzenia (jeśli jest to wypadek z udziałem autocysterny, należy podać informacje znajdujące się na pomarańczowych tablicach pojazdu),
 - swoje nazwisko i numer telefonu, z którego dzwoni.
- Oddal się z miejsca wypadku, aby zminimalizować ryzyko zatrucia.
- Opuść rejon zagrożony, kierując się prostopadle do kierunku wiatru.
- Chronь swoje drogi oddechowe – wykonaj filtr ochronny z dostępnych materiałów (np. z chusteczki, szalika, ręcznika, najlepiej zwilżonych w wodzie lub wodnym roztworze sody oczyszczonej) i osłoń nim drogi oddechowe.

Jednolity numer alarmowy w Unii Europejskiej

- Jeśli jesteś w samochodzie, zamknij okna, włącz wentylację wewnętrzną (obieg zamknięty) i staraj się jak najszybciej opuścić strefę skażenia.
- Stosuj się ściśle do poleceń służb ratowniczych lub komunikatów przekazywanych przez lokalne środki przekazu – radio, TV, megafony.

Wypadek autocysterny

- Po opuszczeniu strefy skażonej zdejmij ubranie, które uległo zanieczyszczeniu, zmień je na czyste oraz przemyj oczy, usta, nos dużą ilością bieżącej wody i weź prysznic.

Postępowanie w przypadku zagrożeń chemicznych podczas obecności w pomieszczeniach

Jeśli istnieje prawdopodobieństwo przeniknięcia niebezpiecznych środków chemicznych do twojego domu, postępuj zgodnie z zasadami wymienionymi poniżej.

- Włącz radio lub telewizor na program lokalny i stosuj się ściśle do poleceń wydanych przez lokalne władze (służby ratownicze).
- Wyłącz wszystkie urządzenia wentylacyjne włączające powietrze z zewnątrz.
- Pozamykaj i uszczelnij drzwi, okna i otwory wentylacyjne (używając taśmy klejącej, ręczników lub prześcieradeł).
- Oddychaj przez maseczkę wykonaną z gazy, waty, ręcznika itp.
- Zadbaj o bezpieczeństwo swoich podopiecznych, dzieci, osób niepełnosprawnych, zwierząt domowych.
- Pozostań w wewnętrznej części budynku przy zamkniętych drzwiach. W razie niebezpieczeństwa skażenia **chlorem** udaj się na **wyższe piętra**, np. do sąsiadów. W przypadku uwolnienia **amoniaku** kieruj się do pomieszczeń położonych na **niskich kondygnacjach**.
- Powiadom o zagrożeniu najbliższe otoczenie.
- Wyłącz urządzenia elektryczne i gazowe z otwartym ogniem, nie pal papierosów oraz wygaś wszystkie źródła ognia.
- Nie jedz żywności i nie pij płynów, które mogły ulec skażeniu.
- Czekaj na odwołanie alarmu o zagrożeniu.

Maska przeciwpyłowa

Transport materiałów niebezpiecznych

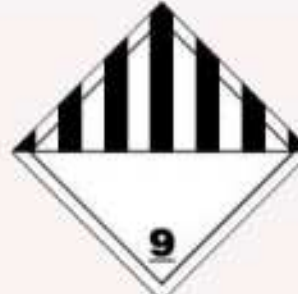
ADR, RID – podstawowy system oznaczeń kodowych stosowany w transporcie materiałów niebezpiecznych. Zgodnie z tym systemem środki transportu materiałów niebezpiecznych muszą być oznakowane tablicami ostrzegawczymi o wymiarach 30 x 40 cm, barwy pomarańczowej odblaskowej, otoczonymi dookoła czarnym nieodblaskowym paskiem. W górnej części tablic znajduje się numer rozpoznawczy zagrożenia.

Wagony przewożące materiały niebezpieczne muszą być odpowiednio oznakowane.

Tab. 8. Oznaczenia materiałów niebezpiecznych. Oprócz oznakowania graficznego tablice ostrzegawcze zawierają także numer przypisany do konkretnej klasy zagrożeń zgodnie z podziałem zawartym w załączniku A do Umowy ADR.

Klasy i oznaczenia ładunków ADR

 1. materiały wybuchowe	 2.1. gazy palne	 2.2. gazy niepalne	 2.3. gazy trujące
 3. ciecze palne	 4.3. niebezpieczne w zetknięciu z wodą	 5.1. utleniające	 6.1. trujące
 6.2. zakaźne	 7. radioaktywne	 8. żrące	 9. niebezpieczne

Tab. 9. Graficzne oznaczenia substancji niebezpiecznych

Oznakowania substancji niebezpiecznych			
			
Substancja łatwopalna	Substancja powodująca poważne zagrożenie dla zdrowia	Substancja utleniająca	Substancja działająca żrąco
			
Substancja wybuchowa	Substancja toksyczna	Substancja powodująca zagrożenie dla zdrowia	Substancja stwarzająca zagrożenie dla środowiska

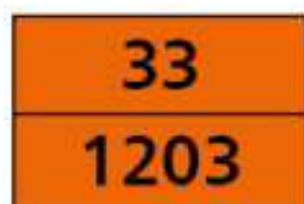

Samochód cysterna z dwoma substancjami płynnymi rozmieszczonymi w trzech zbiornikach

Transport substancji płynnej – benzyny – odbywa się odpowiednio oznakowanym pojazdem. Jedna z tablic powinna się znajdować z przodu pojazdu (po lewej stronie), druga – z tyłu pojazdu (również po lewej stronie). Pojazdy przewożące szczególnie niebezpieczne substancje są dodatkowo z boku oznaczane pomarańczowymi tablicami ostrzegawczymi z numerem zagrożenia zgodnym z międzynarodową klasyfikacją.

Górna część tablicy – numer rozpoznawczy niebezpieczeństwa.

Tablica ostrzegawcza z numerem zagrożenia

Tab. 10. Numery rozpoznawcze zagrożenia na tablicach ostrzegawczych

Pierwsza cyfra – rodzaj niebezpiecznego materiału	Druga i trzecia cyfra – stopień zagrożenia
2 – gaz	0 – brak dodatkowego zagrożenia
3 – łatwopalna ciecz/para/gaz	1 – wybuchowość
4 – materiał stały zapalny	2 – zdolność wytwarzania gazu
5 – materiał utleniający/podtrzymujący palenie	3 – łatwopalność cieczy (par) i gazów
6 – materiał trujący	4 – łatwopalność ciał stałych
7 – materiał radioaktywny	5 – właściwości utleniające
8 – materiał żrący	6 – toksyczność
X – zakaz kontaktu materiału z wodą (wydzielanie gazów łatwopalnych/trujących w kontakcie z wodą)	7 – działanie radioaktywne
	8 – działanie żrące
	9 – niebezpieczeństwo gwałtownej i samoczynnej reakcji
	Podwójna cyfra oznacza zintensyfikowanie głównego zagrożenia, np. 66 oznacza, że materiał jest bardzo toksyczny.

Dolna część tablicy – numer substancji w katalogu materiałów niebezpiecznych ONZ, np. 1202 to oznaczenie oleju napędowego, 1203 – benzyny.

Zagrożenie promieniotwórcze

Skażenie promieniotwórcze – znaczny wzrost aktywności promieniotwórczej przedmiotów, organizmów żywych, budynków i wielkich obszarów, powyżej naturalnego poziomu aktywności promieniotwórczej. Może powstać na skutek (według częstości występowania):

- niewłaściwego składowania materiałów radioaktywnych,
- wycieku promieniotwórczego z instalacji jądrowych (zwykle substancji chłodzącej reaktor),
- emisji radioaktywnych gazów na skutek przegrzania stosu (lub wybuchu) w elektrowni jądrowej,
- opadania substancji promieniotwórczych z obłoku wybuchu jądrowego po wybuchu bomby jądrowej oraz w wyniku tworzenia się ich pod działaniem neutronów (tzw. promieniotwórczość wzbudzona).

Symbol oznaczający promieniowanie jonizujące

Niebezpieczeństwo skażeń promieniotwórczych występuje na obszarze, na którym jest prowadzona działalność z materiałem jądrowym, źródłem promieniowania jonizującego lub substancjami promieniotwórczymi.

Na urządzeniach lub pojemnikach zawierających źródła promieniowania, drzwiach laboratoriów, pojazdach jest umieszczany symbol koniczynki oznaczający promieniowanie jonizujące. Promieniowanie jonizujące jest bardzo niebezpieczne, ponieważ nie wyczuwamy go zmysłami. Do jego wykrycia potrzeba specjalistycznych urządzeń detekcyjnych.

Czas trwania skażenia promieniotwórczego obejmuje od kilku godzin do kilku tygodni, miesięcy, a nawet lat. Niebezpieczeństwo zależy od trwałości (czasu połowicznego zaniku) pierwiastków promieniotwórczych znajdujących się w opadzie oraz rodzaju promieniowania przez nie emitowanego.

Skutki działania środków promieniotwórczych

1. Bezpośrednio po napromieniowaniu organizmu:

- złe samopoczucie,
- mdłości,
- wyczerpanie,
- wymioty,
- biegunka,
- śmierć.

2. Późniejsze skutki:

- białaczka,
- nowotwory złośliwe kości i skóry,
- zaćma,
- bezpłodność,
- zaburzenia funkcjonowania przewodu pokarmowego,
- genetyczne – mutacje materiału genetycznego (DNA).

Skutki oddziaływania małych dawek promieniowania (pochłoniętych jednorazowo) ujawniają się w postaci zmutowanych organizmów dopiero w kolejnych pokoleniach. Z kolei duże dawki najczęściej prowadzą do natychmiastowej śmierci.

Napromieniowane pożywienie może być przyczyną wielu chorób, ponieważ żywność i woda wystawione na działanie radiacji same stają się substancjami promieniotwórczymi. W wyniku napromieniowania nie zmienia się smak, zapach ani wygląd pożywienia, przez co trudno rozpoznać, że jest skażone. Do oceny stanu żywności używa się specjalistycznych przyrządów, takich jak licznik Geigera.

Zastosowanie promieniowania (radiacji) – radioterapia osoby chorującej na raka

Energia jądrowa ma zastosowanie w wielu dziedzinach życia. Jest wykorzystywana do produkcji energii elektrycznej (obecnie zaspokaja 16% potrzeb energetycznych świata), a także w medycynie do diagnostyki (prześwietlenia) i terapii (np. naświetlanie nowotworów bombą kobaltową). Ma zastosowanie również w archeologii i historii sztuki – pomaga ustalić wiek znalezisk i dzieł sztuki. Służy również do napędu silników, sterylizacji oraz utrwalania żywności.

Postępowanie przed wystąpieniem zagrożenia:

- Nie zbliżaj się do przedmiotów oznaczonych symbolem promieniowania jonizującego.

Pamiętaj! Materiały radioaktywne są niebezpieczne z powodu szkodliwego oddziaływania niektórych typów promieniowania na komórki ciała. Im dłużej osoba jest narażona na promieniowanie, tym większe jest zagrożenie.

- Nie dotykaj, nie demontuj, nie otwieraj pojemników, w których mogą znajdować się materiały promieniotwórcze lub rozszczepialne (np. możesz mieć z nimi styczność podczas katastrofy drogowej z udziałem pojazdu transportującego materiały promieniotwórcze lub rozszczepialne).
- Nie zbliżaj się do materiałów promieniotwórczych lub rozszczepialnych nieznanej pochodzenia (np. porzuconych), nie kupuj ich i nie przechowuj w kieszeniach, biurkach, teczkach itp.

Pamiętaj o trzech zasadach ochrony radiologicznej:

- staraj się jak najkrócej przebywać w pobliżu źródła promieniowania – im krócej znajdujesz się blisko tego źródła, tym na mniejszą dawkę promieniowania jesteś narażony/narażona;
- nie zbliżaj się do źródła promieniowania – im dalej od niego, tym bezpieczniej;
- chroń się za osłoną – to osłabia promieniowanie.

Jeśli znajdziesz przedmiot nieznanej pochodzenia oznaczony symbolem promieniowania jonizującego, powiadom odpowiednie służby.

Postępowanie w czasie zagrożenia radiacyjnego:

- Zachowaj spokój, nie każdy wypadek związany z wydostaniem się substancji promieniotwórczych jest dla Ciebie niebezpieczny. Komunikat o wystąpieniu zagrożenia radiacyjnego (np. z powodu poważnych awarii reaktorów jądrowych w sąsiednich państwach) będzie podany do publicznej wiadomości.
- Nie wpadaj w panikę!
- Na bieżąco słuchaj oficjalnych komunikatów radiowych, telewizyjnych i stosuj się do nich, ponieważ znajdziesz w nich informacje o:
 - zdarzeniu i sytuacji radiacyjnej,
 - przewidywanym rozwoju sytuacji,
 - skutkach zdarzenia dla ludzi i środowiska,
 - sposobie postępowania, w tym możliwych do zastosowania środkach i działaniach dla ochrony zdrowia (np. podanie preparatów jodu stabilnego).

W sytuacji zalecenia pozostania w domu:

- Zamknij okna i drzwi.
- Wyłącz wentylację, klimatyzację, ogrzewanie nawiewowe itp.
- Zamknij (uszczelnij) zasuwy piecowe i kominowe, zabezpiecz inne otwory w mieszkaniu (budynku).
- Ukryj zwierzęta, inwentarz karm paszą przechowywaną w zamknięciu.
- Przechowuj żywność w szczelnych pojemnikach lub lodówce, przed schowaniem niezabezpieczoną żywność dokładnie opłucz.
- Unikaj spożywania żywności z twojego ogrodu, warzyw i owoców nieznanego pochodzenia, wody z niepewnych źródeł, mleka od zwierząt wypasanych na skażonym terenie lub karmionych skażoną paszą i pojonych skażoną wodą.
- Pozostań wewnątrz pomieszczeń do czasu odwołania zalecenia przez władze lokalne (służby ratownicze).
- Jeśli musisz wyjść na zewnątrz, zakryj nos i usta mokrym ręcznikiem, chusteczką itp.
- Gdy powracasz z zewnątrz do miejsca schronienia:
 - umyj całe ciało (łącznie z włosami), zmień buty i odzież,
 - schowaj rzeczy noszone na zewnątrz do plastikowej torby i szczelnie ją zamknij (dalsze postępowanie zalecą lokalne władze).

Bojowe środki trujące

Bojowe środki trujące (BST) są toksycznymi substancjami chemicznymi oraz urządzeniami do ich przenoszenia wykorzystywanymi w celach militarnych. Mają szkodliwy wpływ na żywe organizmy. Można je przedstawić za pomocą poniższej klasyfikacji.

Bronią chemiczną nazywamy każdy rodzaj broni, którego podstawowym czynnikiem rażącym jest toksyczny związek chemiczny.

Tab. 11. Bojowe środki trujące

BST z uwagi na rodzaj działania	Charakterystyka działania	Przykładowe środki
Paralityczno-drgawkowe	Atakują centralny układ nerwowy. Typowe objawy to zwężenie źrenic, łzawienie, duszność, wymioty, ślinotok, bezdech, drgawki, porażenie mięśni, sinica, zaburzenia krążenia prowadzące do nagłego zatrzymania krążenia. Śmierć następuje wskutek porażenia ośrodka oddechowego i naczynioruchowego.	– sarin – soman (bezbarwny o słabym zapachu kamfory) – VX – tabun (słaby zapach owocowy)
Parzące	Powodują podrażnienie spojówek, trudno gojące się oparzenia (leczenie trwa kilka miesięcy), uszkodzenia układu oddechowego i pokarmowego.	– iperyt siarkowy (zapach musztardowy) – iperyt azotowy (zapach kwiatowy)
Duszące	Typowymi objawami są: duszność, kaszel, płwocina z domieszką krwi, obrzęk płuc, niewydolność krążenia.	– fosgen (zapach siana lub gnijących owoców) – difosgen (dwufosgen)
Ogólnotrujące	Powodują bóle głowy, wymioty, zwolnienie akcji serca, przyspieszenie oddechu, metaliczny smak w ustach. Śmierć następuje wskutek porażenia układu oddechowego i zatrzymania pracy serca.	– cyjanowodór (zapach gorzkich migdałów) – chlorocyjan – arsenowodór
Drażniące	Powodują łzawienie i pieczenie oczu, podrażnienie dróg oddechowych, kaszel, krwotoki z nosa, nudności i wymioty. Przy większej dawce trwale uszkadzają wzrok, powodują zaburzenia oddychania, ból w klatce piersiowej, bóle mięśni, stawów, uszkodzenie dróg oddechowych oraz obrzęk płuc.	– adamsyt – chloroacetofenon (zapach czeremchy) – chloropikryna – CS (zapach pieprzu)
Psychochemiczne	Środki halucynogenne powodują halucynacje, zespoły urojeniowe, silne pobudzenie, euforię, strach. Środki psychotropowe są przyczyną senności, zaburzeń koordynacji, obojętności.	– LSD-25 (środek halucynogeny) – meskalina – psylocybin – sernyl
Roślinobójcze	Służą do niszczenia chwastów, jednak zastosowane w dużym stężeniu mogą także zniszczyć pozostałe rośliny. Duże dawki mogą powodować ciężkie, a nawet śmiertelne zatrucia.	– pestycydy – herbicydy – defolianty

PYTANIA I POLECENIA

1. Wyjaśnij, w jaki sposób powinien odbywać się transport materiałów niebezpiecznych.
2. Co powinien zrobić świadek wypadku z udziałem pojazdu przewożącego niebezpieczne substancje chemiczne (NSCh i TSP)?
3. Przedstaw skutki działania środków promieniotwórczych.
4. Podaj, w jaki sposób oznacza się pojazdy przewożące materiał niebezpieczny.
5. Przygotuj listę i opis lokalizacji firm używających niebezpiecznych środków, które mogą zagrażać otoczeniu.

6. Indywidualne środki ochrony przed skażeniami

Środki ochrony dróg oddechowych i skóry zapobiegają przedostawaniu się niebezpiecznych substancji (m.in. chemicznych, bojowych środków trujących, promieniotwórczych) do organizmu przez drogi oddechowe i skórę. W sytuacji zagrożenia służby ratownicze oraz mundurowe – w tym straż pożarna – zostaną wyposażone w specjalistyczne środki ochrony. Natomiast ludność cywilna powinna samodzielnie przygotować zastępcze środki ochrony dróg oddechowych oraz skóry.

Zastępcze środki ochrony dróg oddechowych i skóry

Do chwilowego zabezpieczenia **dróg oddechowych** przed szkodliwym oddziaływaniem otoczenia można użyć np. ręcznika, chusteczki kilkakrotnie złożonej, waty owiniętej w gazę. Należy je mocno przycisnąć do ust oraz nosa i oddychać tylko przez nos.

Do zastępczych **środków ochrony skóry**, które mogą w określonym stopniu ochronić przed skażeniami i zakażeniami, zalicza się różne części garderoby.

W SZ RP indywidualne środki ochrony przed skażeniami (ISOPS) obejmują m.in.:

- **Maski przeciwgazowe – filtracyjną maskę przeciwgazową MP-5 i MP-6**, przeznaczoną do ochrony dróg oddechowych, oczu i twarzy żołnierza przed bojowymi środkami trującymi (BST), aerozolami biologicznymi oraz pyłem promieniotwórczym.

Maska przeciwgazowa MP-5

Filtracyjna maska przeciwgazowa MP-6

Maska przeciwgazowa nie chroni przed tlenkiem węgla i dymem, dlatego nie należy jej stosować w czasie pożaru.

- **Środki do udzielania pierwszej pomocy:** indywidualny pakiet medyczny żołnierza (IPMed), umożliwiający udzielenie pierwszej pomocy poszkodowanemu i wstępne opatrzenie ran oraz zatamowanie krwotoku do czasu dotarcia wykwalifikowanej pomocy medycznej.

IPMed

IPMed zawiera również Indywidualny Zestaw Autostrzykawk IZAS-05; jest zestawem środków farmakologicznych przeciwdziałających skutkom zatrucia środkami trującymi i składa się z trzech autostrzykawk.

Indywidualny Pakiet Przeciwichemiczny – IPP

W sytuacji wystąpienia skażenia, również BST, można zastosować indywidualny pakiet przeciwichemiczny. Umożliwia on skuteczne odkażanie skóry, może być zastosowany także do odkażania maski przeciwgazowej, odzieży ochronnej i broni osobistej.

IPP 95

IPP zawiera:

- maść profilaktyczno-odkażającą, która utrudnia wchłaniania BST oraz zabezpiecza odkryte powierzchnie skóry przed skażeniem;
- proszek odkażający, który umożliwia dezaktywację i ułatwia usuwanie substancji skażającej;
- gaziki umożliwiające usunięcie proszku z odkażonych powierzchni.

Ryc. 3. Ochronne części garderoby

nieprzemakalne płaszcze
i peleryny przeciwdeszczowe
(z folii, ortalionu, tkaniny podgumowanej)

kaptury, kominiarki, kombinezony narciarskie

obuwie i odzież skórzana

śniegowce

kalosze

okulary przeciwpylowe oraz motocyklowe

rękawiczki gumowe i skórzane

Zastępcze środki ochrony przed skażeniami nie gwarantują pełnej ochrony i umożliwiają tylko krótkotrwale przebywanie w terenie skażonym.

Zabiegi specjalne i sanitarne

Kiedy dochodzi do skażenia środowiska, organizmy nie są w stanie żyć i normalnie funkcjonować w takich warunkach, dlatego niezwykle ważne jest jak najszybsze usunięcie źródła skażenia. Dokonuje się tego poprzez **zabiegi specjalne**. Ograniczają one wpływ szkodliwych substancji chemicznych, niebezpiecznych mikroorganizmów oraz pyłu promieniotwórczego na organizm człowieka i jego otoczenie. Dzięki nim możliwy jest powrót ludności na teren skażony i przywrócenie normalnego trybu funkcjonowania społeczeństwa.

Rodzaje zabiegów specjalnych:

Dezaktywacja – usuwanie substancji powodujących promieniotwórcze skażenie, np. wody, jedzenia, sprzętu. Metody dezaktywacji (fizyczne, biologiczne, chemiczne) polegają np. na mechanicznym usunięciu substancji radioaktywnych.

Odkazanie – niszczenie i usuwanie drobnoustrojów chorobotwórczych, a także skażenia spowodowanego użyciem środków bojowych lub promieniotwórczych. Przeprowadza się je poprzez zmywanie środków trujących odkazalnikami, takimi jak: nadmanganian potasu, wapno chlorowane, chloramina lub preparatami specjalnie do tego przeznaczonymi.

Dezynfekcja – działanie zmniejszające liczbę drobnoustrojów w odkazanym materiale: przedmiotach i powierzchniach użytkowych.

Deratyzacja (odszczurzenie) – zwalczanie za pomocą środków chemicznych, fizycznych lub biologicznych szkodliwych gryzoni, najczęściej szczurów i myszy. Przeważnie stosuje się w tym celu trutki lub pułapki.

Zabiegi sanitarne – zespół czynności mających na celu usunięcie środków skażających, zakażających i promieniotwórczych z powierzchni ciała człowieka.

Zabezpieczenie żywności przed skażeniem

Gwarancją **skutecznego zabezpieczenia żywności** jest umieszczenie jej w szczelnych pojemnikach. Właściwości ochronne opakowań zależą przede wszystkim od ich konstrukcji oraz rodzaju materiału, z którego zostały wykonane. Skutecznie zabezpieczają żywność naczynia szklane z hermetycznie zamkniętymi wieczkami – nie przepuszczają one gazów, par i pyłów. Podobne właściwości mają opakowania wykonane z metalu i tworzyw sztucznych. Ponadto w domach skutecznym opakowaniem zbiorczym jest lodówka.

Tab. 12. Metody ochrony produktów żywnościowych

Nazwa produktu	Rodzaj opakowania
masło, margaryna, mięso i ryby 	Należy przechowywać je w szklanych słojach lub szczelnych, drewnianych skrzynkach. Przed włożeniem do słoja lub skrzynki artykuły te trzeba owinać w folię, papier woskowany, pergamin lub zwykły, możliwie gęsty papier.
pieczywo 	Można przechowywać w polietylenowym worku.

Nazwa produktu	Rodzaj opakowania
produkty przechowywane w lodówce 	 Należy je dodatkowo owinać w pergamin, papier woskowany lub włożyć do woreczków polietylenowych.
warzywa, np. ziemniaki, kapusta 	 Mogą być przechowywane w drewnianej skrzynce, w plastikowej torbie i umieszczone w szafie.
artykuły sypkie, takie jak: kasza, cukier, mąka, znajdujące się w oryginalnych torebkach 	 Należy je dodatkowo owinać w pergamin, folię polietylenową lub przesypać do szklanego słoja, puszki blaszanej lub innego uszczelnionego pojemnika.
produkty żywnościowe znajdujące się w opakowaniach metalowych, szklanych lub wykonanych z materiałów nieprzepuszczających wody i pyłów 	Nie wymagają specjalnego zabezpieczenia, ponieważ nawet w wypadku skażenia łatwo z nich usunąć pył, np. przez zmycie.
woda do picia 	 Należy przechowywać ją w szczelnie zamykanych bańkach, zbiornikach lub kanistrach wykonanych z możliwie nierdzewnych i nietłukących się materiałów.

Żywność i wodę, które znajdowały się w rejonie skażenia, należy traktować jako potencjalnie skażone lub zakażone. Jeżeli były przechowywane w nieszczelnych opakowaniach, a tym bardziej jeżeli są widoczne skażenia (np. warstwa pyłu promieniotwórczego lub krople środków toksycznych), nie można ich używać bez uprzedniego skontrolowania przez laboratoria chemiczne, radiologiczne i biologiczne. Warunkiem umożliwiającym spożywanie zabezpieczonej skażonej żywności i wody jest wcześniejsze odkażenie, dezaktywacja i dezynfekcja.

Tab. 13. Opakowania ochronne

Rodzaje opakowań ochronnych	
pyłoszczelne z materiałów twardych	metalowe puszki, opakowania szklane, słoje i butelki nieprzepuszczające pary wodnej i gazu
drewniane	skonstruowane m.in. ze sklejki lub płyty pilśniowej, np. skrzynki lub beczki wyłożone kilkoma warstwami papieru
pyłoszczelne z tworzyw miękkich	hermetycznie zamykane worki, woreczki, torby wykonane z folii powlekanych, metalowych i innych tworzyw sztucznych
pyłoszczelne papierowe	opakowania wielowarstwowe z wkładką parafinową lub z tworzyw sztucznych

PYTANIA I POLECENIA

1. Wymień zastępcze środki ochrony skóry i dróg oddechowych przed skażeniami.
2. Wyjaśnij, do czego służy IPMed.
3. Omów sposoby ochrony żywności przed skażeniami.

7. Zagrożenie terroryzmem. Cyberprzemoc

Szkoła w Bieślanie po ataku terrorystów

Terroryzm jest współcześnie realnym zagrożeniem czasu pokoju. Przykładem ataku terrorystycznego jest zdarzenie w Bieślanie w Rosji 1 września 2004 r. Terrorysty wtargnęli wówczas do szkoły w trakcie uroczystości rozpoczęcia roku szkolnego. Przez kilka dni okupowali budynek, w którym na sali gimnastycznej uwięzili ponad 1000 zakładników. W czasie szturmu zginęło ponad 300 osób, z czego prawie połowę stanowiły dzieci.

Terroryzm – metoda działania polegająca na użyciu przemocy wobec pojedynczych osób sprawujących władzę w państwie (terroryzm indywidualny) lub wobec przypadkowych członków społeczeństwa, przez zamachy na urzędy, lokale publiczne, koszary (terroryzm zbiorowy).

Celem terrorystów jest przede wszystkim wywołanie strachu, wzajemnej podejrzliwości, braku poczucia bezpieczeństwa w najbliższym otoczeniu. Aby to osiągnąć, przeprowadzają zamachy. Ponadto atakują osoby sprawujące władzę w państwie, w ten sposób je osłabiając. Zastraszeni obywatele oczekują,

że rządzący spełnią żądania terrorystów. Tak stało się w Hiszpanii – po atakach z 11 marca 2004 r. w Madrycie kraj ten wycofał się z udziału w operacji wojskowej w Iraku pod przewodnictwem USA.

Najczęściej terroryści organizują ataki przy użyciu broni palnej, białej lub innych niebezpiecznych narzędzi, a także poprzez zamachy bombowe, np. w metrze, porwania samolotów lub innych środków transportu, zamachy na życie konkretnych osób, sabotaż, ataki z wykorzystaniem środków masowego rażenia, cyberterrorizm i napady rabunkowe.

Aby zniwelować skutki zamachu terrorystycznego, należy działać w sposób opany i zorganizowany. Warto znać podstawowe zasady postępowania w obliczu zagrożeń terrorystycznych, ponieważ ta wiedza może uratować życie.

Skutkiem ataku terrorystycznego może być znaczna liczba ofiar, uszkodzenia budynków, zakłócenia w dostawach prądu, wody i gazu, brak łączności telefonicznej i internetowej, ograniczony dostęp do opieki medycznej, zawieszenie funkcjonowania komunikacji miejskiej.

Zamachy terrorystyczne

Sygnaty o grożącym niebezpieczeństwie często są niedostrzegalne – jednak zwracanie uwagi na to, co się dzieje w najbliższym otoczeniu, może pozwolić na odpowiednio wczesne wykrycie zagrożenia i jego skuteczną neutralizację.

W swoim bezpośrednim otoczeniu należy zwracać uwagę na:

- osoby przez dłuższy czas obserwujące, fotografujące lub filmujące obiekty, które mogą stać się celem zamachu (np. lotniska, stacje metra, dworce kolejowe, obiekty sportowe, centra handlowe, miejsca kultu religijnego);
- częste spotkania nietypowo zachowujących się osób organizowane w wynajętych mieszkaniach;
- nagłą zmianę sposobu zachowania się i stylu życia sąsiadów, w szczególności wypowiedzi, które mogą świadczyć o przyjęciu przez nich radykalnych poglądów;

11 września 2001 r. doszło do największych w dziejach ataków terrorystycznych. Dwa porwane przez terrorystów samoloty uderzyły w World Trade Center (w Nowym Jorku), trzeci w gmach Pentagonu (Waszyngton), a czwarty rozbił się w Pensylwanii (jego celem miał być Kapitol).

- nietypowe zachowania kolegów z pracy, np. nieuzasadnione próby dotarcia do planów biurowca czy wynoszenie dokumentów lub materiałów, które mogą być wykorzystane w działaniach terrorystów.

Aby uniknąć bezpośredniego niebezpieczeństwa, zawsze zachowuj czujność, zwłaszcza w miejscach, gdzie znajduje się duża liczba ludzi, np. podczas zakupów w centrach handlowych, w podróży, podczas imprez masowych i uroczystości religijnych.

15 listopada 2003 r. w wyniku eksplozji bomb umieszczonych w samochodach w Stambule w Turcji zginęło 28 osób, a ponad 300 zostało rannych.

O bezpośrednim zagrożeniu atakiem terrorystycznym mogą świadczyć:

- podejrzane lub dziwnie zachowujące się osoby, np. zdenerwowane bez wyraźnej przyczyny, sprawiające wrażenie, że znajdują się pod działaniem narkotyków, ubrane nieadekwatnie do pory roku, próbujące zostawiać pakunki w miejscach publicznych;
- przedmioty pozostawione bez opieki w miejscach publicznych, np. teczki, paczki i pakunki;
- podejrzana zawartość przesyłki bez danych i adresu nadawcy bądź od nadawcy lub z miejsca, z którego się jej nie spodziewamy;
- samochody, a zwłaszcza furgonetki pozostawione poza wyznaczonymi miejscami, np. w bliskim sąsiedztwie kościołów, miejsc organizowania imprez masowych, zawodów sportowych lub zgromadzeń.

Należy uważnie obserwować otoczenie, zwracać uwagę na nietypowe zachowania osób lub przedmioty pozostawione bez nadzoru w miejscach publicznych! W przypadku zauważenia czegoś niepokojącego, nie podejmuj samodzielnie żadnych działań.

Stosuj się do następujących zasad:

- W przypadku jakichkolwiek podejrzeń powiadom służbę ochrony obiektu lub jego administratora oraz policję.
- Nie rozgłaszaj informacji o podejrzeniu, aby nie spowodować paniki.
- Nie próbuj obezwładniać podejrzanych osób (dyskretnie je obserwuj i staraj się zapamiętać jak najwięcej szczegółów dotyczących ich wyglądu i zachowania).

Zgłaszając informację o zagrożeniu, należy podać następujące dane:

- adres zagrożonego obiektu, możliwie dokładny opis miejsca i podejrzanych osób, przedmiotów lub zjawisk (np. pojawiające się nagle u wielu osób podrażnienia oczu i dróg oddechowych),
- rodzaj zagrożenia i wskazujące na nie przestanki (podejrzane osoby, pozostawiony bez dozoru pakunek, informacja przekazana przez inną osobę),
- swoje nazwisko i numer telefonu, z którego dzwonisz.

Zamach bombowy

Zamach bombowy jest najczęściej stosowaną metodą ataku, w której zamachowiec często znajduje się z dala od miejsca zdarzenia i ma poczucie względnego bezpieczeństwa.

Wybuch bomby najczęściej zabija lub rani dużą liczbę osób. Powoduje również zniszczenie obiektu, w którym doszło do eksplozji.

Sama informacja o podłożeniu ładunku może

być przyczyną paniki i nieść za sobą ofiary. W razie otrzymania informacji o podłożeniu bomby (np. ukrytej w walizce, paczce, reklamówce), nigdy nie ma pewności, czy ładunek wybuchowy rzeczywiście się tam znajduje. Dlatego nie wolno lekceważyć takiej wiadomości ani podejrzenia, że ma się do czynienia z bombą.

Ładunek wybuchowy może znajdować się w torbie pozostawionej np. w poczekalni na lotnisku.

Tab. 14. Postępowanie w sytuacji zagrożenia zamachem bombowym

Postępowanie po otrzymaniu telefonu z informacją o podłożeniu ładunku wybuchowego	
Rozmowę prowadź spokojnie i uprzejmie.	W większości przypadków możesz się spodziewać krótkiej informacji ze wskazaniem miejsca, w którym jest podłożona bomba. Opanuj emocje, nie ogłaszaj tego gwałtownie, ponieważ możesz wywołać panikę, nie podnoś głosu na rozmówcę w trakcie rozmowy.
Poinformuj przełożonego, policję.	Im wcześniej powiadomisz odpowiednie służby, tym szybciej zostaną podjęte odpowiednie działania.
Okazuj zainteresowanie rozmówcy, zadawaj pytania.	Pytaj o wygląd i rodzaj ładunku, czas detonacji oraz to, co skłoniło rozmówcę do czynu, zapisuj podawane informacje, będą one bardzo pomocne dla policji.
Zapamiętaj godzinę zgłoszenia, płeć rozmówcy i wygłoszone żądania.	
Staraj się uświadomić sprawcy skutki jego czynu.	Informuj zwłaszcza o potencjalnej liczbie ofiar oraz stratach, gdyż istnieje możliwość wpłynięcia na zachowanie rozmówcy, który odstąpi od swoich zamiarów. Pamiętaj, że każdy sposób jest dobry na to, aby uniknąć tragicznego w skutkach zamachu terrorystycznego.
Skup się na odgłosach w tle.	Podczas przyjmowania informacji o podłożonym ładunku staraj się skupić na odgłosach, jakie są słyszalne w tle rozmowy (np. odgłosy ulicy, domowe, megafon itp.).

Źródło: Edukacja antyterrorystyczna. Konieczność i obowiązek naszych czasów, red. K. Jałoszyński, A. Letkiewicz, Szczepno 2010.

Niebezpieczna przesyłka

Częstym sposobem na podłożenie ładunku wybuchowego w budynku użyteczności publicznej (np. w szkole, na lotnisku, w urzędzie miasta) jest umieszczenie go w przesyłce. Twoją uwagę powinny wzbudzić:

Przesyłka z ładunkiem wybuchowym

- **przesyłka, której się nie spodziewasz** lub która zawiera nieznany adres nadawcy – zanim otworzysz taką paczkę, postaraj się ustalić nadawcę, zwróć uwagę na to, że osoba, która wysłała paczkę, zwykle wcześniej o tym informuje;
- **przesyłka nadesłana po wystąpieniu nietypowych zdarzeń**, np. po otrzymaniu telefonicznej informacji o podłożeniu bomby;

- **przesyłka nosząca ślady rozpakowywania**, nieposiadająca specjalnych oznaczeń służb uprawnionych do sprawdzania zawartości paczki, np. służby celnej;
- **przesyłka bez oznaczeń poczty**, np. numeru nadania, pieczętki;
- **przesyłka „podrzucona”** – przekazana przez kuriera, pracownika poczty. Jeżeli ta osoba nie prosi o pokwitowanie, powinno to wzbudzić twoje podejrzenia – poproś ją o legitymację lub inny dokument potwierdzający zatrudnienie, np. w firmie kurierskiej;
- **przesyłka pozostawiona bez opieki** – zapytaj osoby znajdujące się w pobliżu o właściciela paczki, jeśli nikt się nie zgłasza, powiadom o tym ochronę lub przełożonego; **nie dotykaj i nie przenoś paczki!**

Gdy otrzymasz podejrzany list lub paczkę:

- nie otwieraj jej,
- nie potrząsaj, nie rzucaj nią i nie wachaj,
- zakryj ją lub umieść w plastikowej torbie,
- starannie umyj ręce wodą z mydłem,
- powiadom policję.

Samochód pułapka

Często zamachy bombowe są organizowane poprzez detonację samochodów osobowych lub ciężarowych. Aby ocenić, czy pojazd jest niebezpieczny, zwróć uwagę na następujące sytuacje:

- pojazd jest zaparkowany w nietypowym miejscu,
- pojazd jest zaparkowany przez dłuższy czas w miejscu, gdzie obowiązuje zakaz parkowania,
- kierowca pojazdu wygląda podejrzanie, jest zdezorientowany i podenerwowany,
- pojazd wygląda na przeładowany.

Jeżeli uznasz pojazd za niebezpieczny:

- nie dotykaj go i nie próbuj otwierać jego drzwi,
- zawiadom policję, podając lokalizację i powód, dla którego uważasz pojazd za niebezpieczny,
- spróbuj rozproszyć tłum gapiów.

Na podstawie: *Edukacja antyterrorystyczna. Konieczność i obowiązek naszych czasów*, red. K. Jałoszyński, A. Letkiewicz, Szczepko 2010.

Wybuch samochodu pułapki

Wtargnięcie napastników do obiektu

Naturalnym zachowaniem człowieka w chwili zagrożenia jest ucieczka. Jednak w niektórych sytuacjach takiej możliwości brak, np. gdy się zostało wziętym jako zakładnik.

Jak powinien zachować się zakładnik?

- Poddaj się woli napastników – wykonuj ściśle ich polecenia. Nie walcz.
- Staraj się zwrócić uwagę napastników na fakt, że mają do czynienia z ludźmi (personifikowanie siebie i innych – zwracanie się do innych po imieniu – zwiększa szansę ich przeżycia).
- Pytaj zawsze o pozwolenie, np. gdy chcesz się zwrócić do kogoś.

- Zapamiętaj szczegóły dotyczące porywaczy i otoczenia: ich płeć, ubiór, budowę ciała i wzrost, kolor włosów, zarost, głos (barwę, akcent, dialekt), znaki szczególne (blizny, tatuaże), sposób zachowania się, posiadaną broń. Informacje te mogą okazać się cenne dla służb ratowniczych.
- Staraj się zachować spokój – zapanuj w miarę możliwości nad własnymi emocjami, nie prowokuj sprawców, nie wyróżniaj się (nie krzycz, nie płacz).
- Unikaj dyskusji na tematy polityczne i religijne. Jedz i pij wodę, jeśli została dostarczona. Unikaj jednak chodzenia do toalety. Wstając, wykonujesz niepotrzebne ruchy, które mogą sprowokować terrorystów.
- Miej świadomość, że to terrorysta kontroluje sytuację. Staraj się być zwrócony/zwrócona twarzą do terrorysty, ale nie patrz mu w oczy.
- Sytuacja, w której jesteś zakładnikiem, może trwać długo. Zlokalizuj najbliższe możliwe wyjścia na zewnątrz.

- Jeżeli padną strzały, połóż się na podłodze i leż nieruchomo. Strzelec rzadko wybiera za cel osoby leżące, częściej strzela do osób uciekających.
- Dopóki nie zostanie wydane polecenie wyjścia, nie wychodź z pomieszczenia oraz nie wyglądaj przez drzwi i okna i połóż się na podłodze.
- W chwili podjęcia działań zmierzających do uwolnienia wykonuj polecenia grupy kontrterrorystycznej.

Bądź przygotowany na surowe traktowanie przez policjantów. Dopóki nie zostaniesz zidentyfikowany, jesteś dla nich **potencjalnym terrorystą**.

Na podstawie: *Edukacja antyterrorystyczna. Konieczność i obowiązek naszych czasów*, red. K. Jałoszyński, A. Letkiewicz, Szczepko 2010.

Zachowanie podczas szturmu jednostki kontrterrorystycznej:

- Połóż się na podłodze, gdy usłyszysz huk eksplodujących materiałów wybuchowych.
- Nie podnoś się bez wyraźnego polecenia służb, wykonuj wszystkie ich rozkazy.

- Nie podnoś porzuconej przez terrorystów broni.
- Wskaż miejsce, w którym może ukrywać się terrorysta.
- Zabezpiecz drogi oddechowe (nos, usta) przed gazem łzawiącym, który może zostać użyty.
- Nie stawiaj oporu, jeśli będą zakładali ci kajdanki – to standardowa procedura, twoja tożsamość zostanie zweryfikowana później.

Członkowie jednostki antyterrorystycznej

W sytuacji zagrożenia terrorystycznego możesz działać według poniższego schematu.

U S W
 uciekaj schowaj się walcz w sytuacji zagrożenia

Uciekaj:

Jeśli jesteś w bezpośrednim niebezpieczeństwie, padają strzały, a ty widzisz napastnika i on widzi ciebie, przyjmij pozycję leżącą („bezpieczną”). Kiedy masz możliwość, uciekaj ze strefy śmierci.

UCIEKAJ, gdy zagrożenie jest realne, napastnik cię nie widzi, uciekaj szybko, nie zabieraj żadnych rzeczy osobistych (wykorzystaj zastłonę, ukrycie).

UCIEKAJ – im jesteś dalej od zagrożenia, tym lepiej dla ciebie.

Informuj o zagrożeniu innych. Jeśli są ranni – pomóż im wyjść albo się schować.

Gdy tylko będziesz bezpieczny – zadzwoń pod numer **112**.

Ukryj się:

Gdy nie wiesz, gdzie jest napastnik, lub napastnik jest blisko ciebie, a ucieczka byłaby zbyt niebezpieczna.

Najlepiej zamknij pomieszczenie, w którym przebywasz. Zamknij lub zabarykaduj drzwi, jeżeli jest, to schowaj się w pomieszczeniu dodatkowym lub strefie bezpiecznej. Zachowuj się w miarę cicho, wycisz telefon, nie kontaktuj się z bliskimi, zgaś światło, nie krzycz, nie panikuj.

W miarę możliwości – powiadom służby ratunkowe.

Barykadowanie klasy

Walcz tylko wtedy, gdy nie możesz uciec ani się ukryć, konfrontacja z napastnikiem jest nieunikniona lub istnieje bezpośrednie zagrożenie dla twojego życia lub zdrowia.

Cyberprzemoc

Cyberprzemoc (cyberbullying, cyberstalking) – rodzaj przemocy stosowanej przy wykorzystaniu współczesnych środków komunikacji elektronicznej, m.in. telefonów komórkowych. Może być skierowany wobec osoby bądź grupy.

Cyberprzemocy często doświadczają ludzie młodzi.

Cyberstalking to również nękanie niechcianymi SMS-ami.

mogą przerodzić się w dręczenie ofiary, które nazywa się cyberstalkingiem, czyli prześladowaniem przy użyciu nowoczesnych technologii.

Cyberprzemoc ma kilka rodzajów i nieustannie rozszerza swój zasięg. Dotyka znacznej części społeczeństwa, zwłaszcza osób korzystających z nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych. Często doświadczają jej młodzi ludzie: młodzież i dzieci, jednak coraz częściej ofiarami tego rodzaju przemocy padają również osoby dorosłe. Rozwój technologii i powszechny dostęp do internetu mogą skutkować zaburzeniem proporcji między życiem realnym a wirtualnym i negatywnie wpływać na relacje budowane w rzeczywistości.

Czym się objawia cyberprzemoc?

Cyberprzemoc może rozpocząć się małym istotnym zdarzeniem, jak komentarz na portalu społecznościowym, ale następnie stopniowo eskalować. Wzbudza w ofierze poczucie zagrożenia, bezradności czy poniżenia.

Niestety, często **złośliwe komentarze, niechciane wiadomości, rozpowszechnianie zawstydzających treści** są traktowane jako żartobliwe. Jednak

Rodzaje cyberprzemocy

Najczęściej stosowane formy cyberprzemocy to:

- nagrywanie filmów i fotografowanie osoby, która o tym nie wie lub nie wyraża takiej woli;
- publikowanie cudzych zdjęć i filmów bez zgody przedstawionej na nich osoby;
- rozpowszechnianie fałszywych informacji, które mają kompromitować lub zawstydzać daną osobę;
- stosowanie mowy nienawiści wobec konkretnej osoby lub grupy, np. na forach internetowych, portalach społecznościowych;
- straszenie, szantażowanie, grożenie dokonywane np. za pośrednictwem internetu, wiadomości SMS;
- włamanie się np. na cudze konto poczty internetowej, profilu społecznościowego;
- kradzież tożsamości internetowej – podszywanie się pod inne osoby w sieci;
- umieszczanie obraźliwych treści i komentarzy na portalach społecznościowych, forach, blogach.

Do stosowania cyberprzemocy są wykorzystywane telefony komórkowe i inne urządzenia z dostępem do internetu.

Jak się bronić przed cyberprzemocą?

Dobrze byłoby, gdyby każda ofiara cyberprzemocy odpowiednio na nią zareagowała. Często takie zdarzenia powinny być zgłoszone na policję, a o innych warto porozmawiać z rodzicami, wychowawcą lub dyrektorem. Należy zachować dowody cyberprzemocy, takie jak: maile, SMS-y, zrzuty ekranu, linki do stron, na których pojawiły się obraźliwe treści. O interwencję trzeba poprosić także administratora danego forum czy portalu, który może usunąć dane treści, a także zastosować wobec agresora np. blokadę konta, która uniemożliwi mu dalsze nękanie. W wielu przypadkach cyberprzemocy najlepiej jest powstrzymać się od kontaktu ze sprawcą.

Jak reagować na cyberprzemoc?

Świadek cyberprzemocy może zapewnić wsparcie skrzywdzonej osobie, która w tej sytuacji może czuć się bezradna. Nie powinien rozpowszechniać obraźliwych wiadomości, ale zgłosić sprawę, np. administratorowi danej strony czy forum. Sprawca musi się przekonać, że jego postępowanie nie jest akceptowane, a stosowanie przemocy nie będzie uważane za żart.

Gdzie szukać pomocy?

- Dziecięcy Telefon Zaufania Rzecznika Praw Dziecka – tel. 800 12 12 12
- Telefon Zaufania dla Dzieci i Młodzieży – tel. 116 111, strona internetowa: www.116111.pl
- Telefon dla rodziców i nauczycieli w sprawie bezpieczeństwa w sieci – tel. 800 100 100, strona internetowa: www.800100100.pl
- Zespół ekspertów Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej (NASK) – punkt, w którym można zgłaszać nielegalne treści w internecie – adres e-mail: dyzurnet@dyzurnet.pl

PYTANIA I POLECENIA

1. Zastanów się nad motywami ataków terrorystycznych. Wymień kilka z nich.
2. Jak powinna zachowywać się osoba będąca zakładnikiem?
3. Wyjaśnij, jak należy postępować z niebezpieczną przesyłką.
4. Podzielcie się na dwuosobowe grupy. Przeprowadźcie w parach rozmowę z osobą, która twierdzi, że podłożyła ładunek wybuchowy. Następnie zamieńcie się rolami.
5. Wyszukaj informacje na temat zamachów terrorystycznych, które miały miejsce w ostatnich latach.
6. Wyjaśnij, czym jest cyberprzemoc.
7. Wskaż, w jaki sposób można pomóc osobie dotkniętej cyberprzemocą. Gdzie należy szukać pomocy?

PIERWSZA POMOC

1. Pierwsza pomoc. Triada życia

Każdy z nas może stanąć w obliczu zagrożenia czyjegoś życia lub zdrowia. Pierwsze czynności, które powinno się wykonać na miejscu zdarzenia, muszą zapewnić bezpieczne warunki udzielania pierwszej pomocy. Znajomość zasad jej udzielania oraz sprawne działania często decydują o przebiegu akcji ratunkowej.

Pierwsza pomoc – podstawowe czynności ratujące życie. Obejmuje proste działania, których może się nauczyć każdy, aby je wykonać, zanim na miejsce zdarzenia dotrą służby ratownicze. Dość często zdarzają się sytuacje, w których występuje zagrożenie życia. Pierwsza pomoc podjęta przez świadków zdarzenia zwiększa szanse na przeżycie osoby poszkodowanej.

Wszyscy są zobowiązani prawnie do **udzielenia pomocy** osobom w stanie zagrożenia życia lub zdrowia – niezależnie od ich zawodu, religii i przekonań. Zgodnie z art. 162 § 1 Kodeksu karnego: *Kto człowiekowi znajdującemu się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie udziela pomocy, mogąc jej udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.*

Europejska Rada Resuscytacji (ERC) – organizacja zajmująca się opracowywaniem zasad udzielania pierwszej pomocy oraz prowadzenia resuscytacji krążeniowo-oddechowej (RKO). Jej polskim przedstawicielem jest Polska Rada Resuscytacji.

Zgodnie z wytycznymi ERC 2021 głównymi celami pierwszej pomocy są:

- ochrona życia,
- zapobieganie dalszym urazom i zachorowaniom,
- zapewnienie ulgi w cierpieniu,
- wspomaganie powrotu do zdrowia.

Umiejętność szybkiego i sprawnego reagowania w sytuacjach zagrożenia życia i zdrowia należy uznać za kluczową dla każdego człowieka.

Zapewnienie bezpieczeństwa ratującego, poszkodowanego i świadków zdarzenia

Świadkowie zdarzenia podejmujący czynności ratunkowe ratują ludzkie życie. Oni stają się pierwszym ogniwem w łańcuchu ratunkowym.

Zadaniem ratującego jest ocena sytuacji w miejscu zdarzenia oraz rozważenie sposobu pomocy. Udzielając pierwszej pomocy, zadbaj o **bezpieczeństwo własne, świadków zdarzenia oraz osoby poszkodowanej.** W przypadku zdarzenia na drodze przed podejściem do poszkodowanego załóż kamizelkę odblaskową, rękawiczki jednorazowe oraz postaw trójkąt ostrzegawczy w odległości przewidzianej przez kodeks ruchu drogowego.

Od właściwej oceny sytuacji może zależeć życie twoje oraz osób poszkodowanych.

Aby uniknąć ryzyka zakażenia podczas działań ratunkowych, stosuj następujące środki ochrony własnej:

- rękawiczki medyczne (np. lateksowe, winylowe),
- osobistą maseczkę, która chroni drogi oddechowe, kiedy prowadzisz oddechy ratownicze w czasie resuscytacji (maseczka zapobiega kontaktowi z krwią i innymi płynami ustrojowymi).

Rękawiczki jednorazowe

Maseczka do oddechów ratowniczych z zastawką bezzwrotną

Ryc. 1. Zagrożenia podczas udzielania pomocy

Zagrożenia dla ratującego

woda

pojazdy w ruchu

plomień, wybuch, płyny wyciekające z pojazdu

niebezpieczne zwierzęta

gazy

agresywne osoby

choroby przenoszone drogą kropelkową

prąd elektryczny (np. zerwana linia energetyczna)

środki ochrony roślin

wirus HIV wywołujący AIDS, wirus HBV wywołujący wirusowe zapalenie wątroby typu B – WZW B, wirus HCV wywołujący wirusowe zapalenie wątroby typu C – WZW C, gruźlica, COVID-19

środki żące

spadające obiekty

Najpierw zadбай o własne bezpieczeństwo, a następnie przystąp do udzielania pierwszej pomocy poszkodowanym.

Osoba podejmująca czynności ratunkowe na miejscu zdarzenia zgodnie z obowiązującymi przepisami staje się **ratownikiem**.

Wezwanie pomocy

Po sprawdzeniu bezpieczeństwa przystąp do dalszych czynności. Oceń stan poszkodowanego, a następnie wezwij pomoc, dzwoniąc pod numer **999** lub **112**. Możesz do tej czynności wyznaczyć jedną osobę. Jeśli wokół ciebie znajduje się wielu ludzi, wskaż konkretną osobę, której przekazesz istotne informacje dotyczące stanu poszkodowanych.

Po połączeniu z dyspozytorem medycznym lub operatorem numeru 112 podaj informacje wskazane w tabeli 1.

Schemat wzywania pomocy

Tab. 1. Schemat wzywania pomocy

Imię i nazwisko oraz numer telefonu – zwiększy to twoją wiarygodność i zapewni możliwość ewentualnego kontaktu dyspozytora lub służb ratowniczych.

Lokalizacja zdarzenia – dokładny adres, miejscowość lub charakterystyczne miejsce. Jeśli jesteś na obszarze niezabudowanym i nie znasz nazwy najbliższej miejscowości, a na trasie są umieszczone **stłupki prowadzące**, podaj cyfry, które się tam znajdują. Możesz też wskazać miejsce, gdzie wyznaczona osoba będzie czekała na służby.

Poszkodowani – opisz ich stan, podając również ich liczbę.

Nie rozłączaj się do czasu, kiedy nie usłyszysz informacji, że zgłoszenie zostało przyjęte lub została wysłana karetka. Staraj się, aby twój telefon nie był używany w trakcie oczekiwania na przyjazd służb ratowniczych. Dyspozytor może się z tobą skontaktować w celu uzyskania dodatkowych informacji.

Jeśli nie wiesz, jak udzielić pomocy, możesz zostać poinstruowany o kolejnych czynnościach ratunkowych przez dyspozytorów numerów alarmowych lub operatora numeru 112.

Wiele osób nie podejmuje się udzielenia pierwszej pomocy na miejscu zdarzenia. Warto zadzwonić na numer alarmowy lub pogotowie, ponieważ dyspozytor medyczny poinstruuje, jak udzielić pomocy, co jest istotne, zwłaszcza gdy doszło do zatrzymania krążenia u poszkodowanego.

Zapamiętaj te numery alarmowe!

EUROPEJSKI
NR ALARMOWY

112

POGOTOWIE
RATUNKOWE

999

STRAŻ
POŻARNA

998

POLICJA

997

Numer 112 można wybrać bez odblokowania klawiatury telefonu komórkowego. Z telefonu bez karty SIM również można pod niego zadzwonić. W przypadku dzwonienia pod ten numer telefon zawsze łączy się z operatorem, który ma najsilniejszy sygnał. Od 2018 r. numer 997 obsługiwany jest przez Centrum Powiadamiania Ratunkowego.

Połączenia z numerami alarmowymi są **bezpłatne**.

112 to ogólnoeuropejski numer alarmowy (dla krajów członkowskich UE). Korzystamy z niego w sytuacji zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.

Dzwoniąc do Centrum Powiadamiania Ratunkowego (CPR), łączymy się z operatorem tego numeru (numer 112 obsługuje operator CPR).

Łańcuch przeżycia

W medycynie ratunkowej czynności, które podejmuje się, aby zwiększyć szansę na przeżycie osoby po nagłym zatrzymaniu krążenia (NZK), nazywa się umownie **łańcuchem przeżycia**. Te **czynności** należy wykonać jak najszybciej, aby pomóc osobie znajdującej się w stanie zagrożenia życia.

Ryc. 2. Łańcuch przeżycia według wytycznych Europejskiej Rady Resuscytacji – źródło: prc.krakow.pl

Łańcuch przeżycia przedstawia czynności niezbędne do skutecznej resuscytacji krążeniowo-oddechowej:

1. Pierwsze ogniwo – wczesne rozpoznanie i wezwanie pomocy

Na tym etapie świadek może rozpoznać, że osoba poszkodowana odczuwa np. ból w klatce piersiowej. Wówczas ratujący wzywa zespół ratownictwa medycznego, zanim poszkodowany utraci przytomność. Dzięki temu zespół ratownictwa medycznego (ZRM) dotrze, zanim dojdzie do NZK.

2. Drugie ogniwo – wczesne podjęcie RKO przez świadków zdarzenia

Natychmiastowe rozpoczęcie resuscytacji krążeniowo-oddechowej (RKO) znacznie zwiększa szanse na przeżycie poszkodowanego, u którego wystąpiło zatrzymanie krążenia. Świadkowie zdarzenia wykonujący RKO powinni – jeśli tylko potrafią – wykonywać uciśnięcia klatki piersiowej oraz oddechy ratownicze. Jeśli wzywający pogotowie nie ma pewności, jak udzielić pomocy, dyspozytor medyczny może poinstruować go, jak wykonywać RKO, zanim ZRM dotrze na miejsce.

3. Trzecie ogniwo – wczesna defibrylacja

Defibrylacja wykonana w ciągu 3–5 minut od utraty przytomności może zapewnić szanse na przeżycie na poziomie 50–70%. Taką możliwość dają programy zapewniające powszechny dostęp do defibrylacji oraz rozmieszczenie automatycznego defibrylatora zewnętrznego (AED) w miejscach publicznych. Każda minuta opóźnienia w wykonaniu defibrylacji zmniejsza prawdopodobieństwo przeżycia o 10–12%.

4. Czwarte ogniwo – wczesne zaawansowane zabiegi resuscytacyjne i standardowa opieka poresuscytacyjna

Czynności na tym etapie wykonuje ZRM i opieka szpitalna.

Ważne! Na większości obszarów Polski średni czas od wezwania zespołu ratownictwa medycznego do jego dotarcia na miejsce zdarzenia wynosi 5–8 minut (często jest dłuższy). W tym okresie przeżycie osoby poszkodowanej zależy wyłącznie od świadków zdarzenia.

Podstawy fizjologii

Organizm człowieka tworzą współpracujące ze sobą układy. Pod względem ratowniczym najważniejsze są **układ oddechowy, krążenia i nerwowy**. To one odpowiadają za podtrzymywanie podstawowych czynności życiowych, do których należą oddychanie i krążenie.

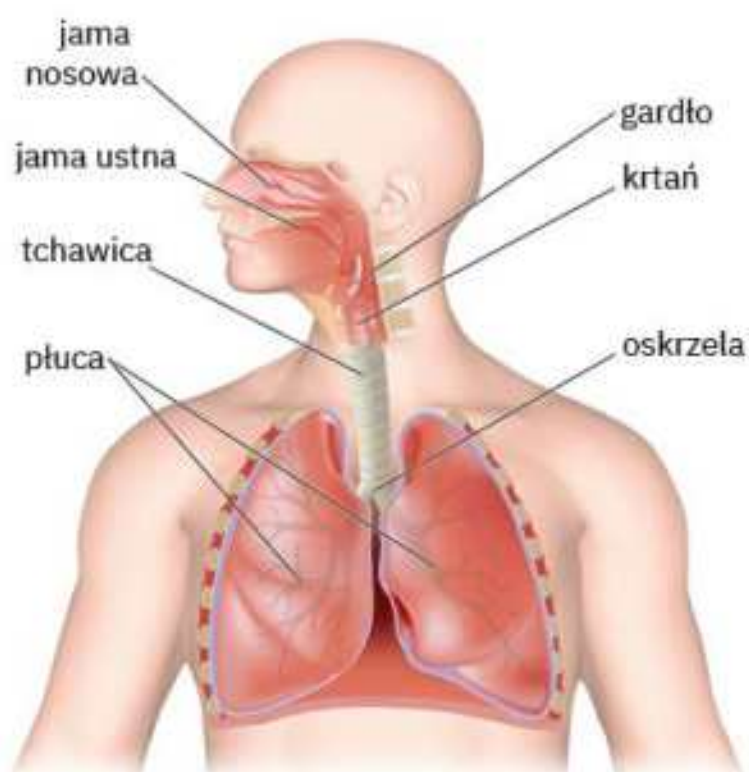
Niezbędny do życia każdej komórki tworzącej organizm człowieka jest **tlen**. Układ oddechowy umożliwia pobieranie tlenu, który w czasie oddychania dostaje się do płuc. Dzięki pracy serca, które sprawia, że krew stale krąży, oraz za pomocą układu krwionośnego tlen jest transportowany do każdej komórki organizmu. Praca serca, płuc i ośrodkowego (inaczej: centralnego) układu nerwowego (CUN) zależy od dostarczonego tlenu. CUN reguluje czynności oddechowe oraz pracę serca.

Niedotlenienie i niedokrwienie jest największym zagrożeniem dla mózgu. Pozbawiony tlenu i substancji energetycznych (glukoza) ulega nieodwracalnym uszkodzeniom już po 3 minutach od nagłego zatrzymania krążenia.

Układ oddechowy

Jednym z najważniejszych przejawów życia jest oddychanie. Pobierany z powietrza tlen jest używany przez komórki wszystkich tkanek. **Układ oddechowy** składa się z dróg doprowadzających powietrze, płuc i narządów pomocniczych umożliwiających wprowadzenie wdychanego powietrza do płuc. Drogi układu oddechowego doprowadzające powietrze to: nos, gardło, krtań, tchawica, oskrzela.

Podstawowym zadaniem układu oddechowego jest umożliwienie wymiany gazowej, czyli dostarczanie tlenu do organizmu i usuwanie dwutlenku węgla.

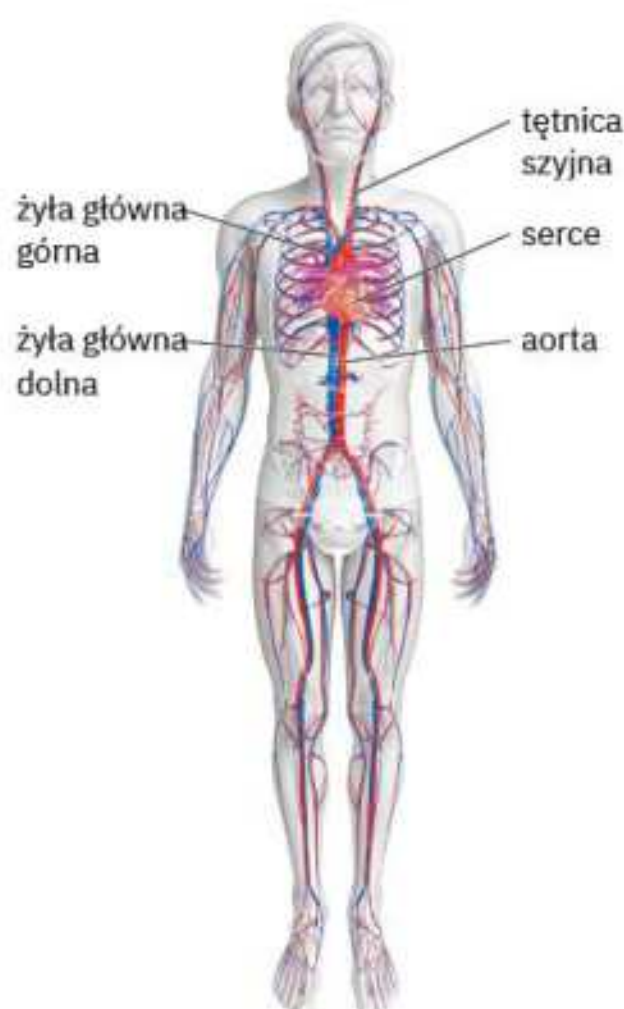
Budowa układu oddechowego

Oddech składa się z **dwóch faz**:

- **wdechu** – podczas którego powietrze jest pobierane z otoczenia do płuc,
- **wydechu** – podczas którego powietrze jest wydalone z płuc do otoczenia.

Dorosły człowiek oddycha średnio **12–16 razy na minutę**, a dziecko **18–24 razy na minutę**. W czasie oddechu klatka piersiowa się unosi, a podczas wydechu – opada.

Układ krążenia

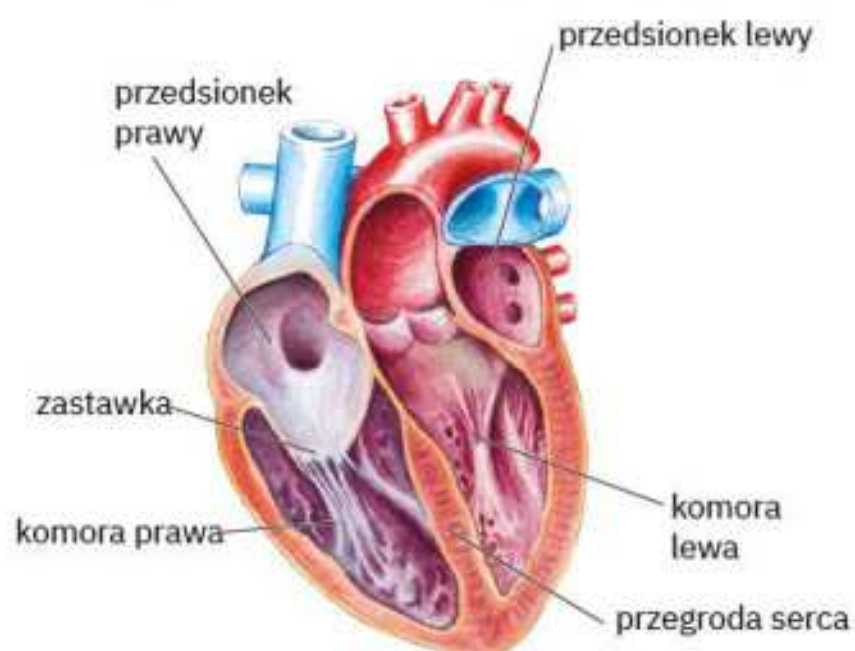

Budowa układu krążenia

Układ krążenia człowieka jest zbudowany z **serca** oraz **naczyń krwionośnych: tętnic, żył i łączących je sieci naczyń włosowatych**. Naczynia są rodzajem przewodów transportujących krew z serca do narządów i z narządów do serca. Biorą one także czynny udział w regulacji krążenia i ciśnienia krwi.

Transport krwi w naczyniach jest utrzymywany dzięki regularnej pracy serca, które wielkością i kształtem przypomina dłoń zaciśniętą w pięść. Serce leży w klatce piersiowej tuż za mostkiem. Serce składa się z dwóch przedsionków i dwóch komór. Po prawej stronie tego organu znajduje się **prawy przedsionek i prawa komora**, które otrzymują krew pozbawioną tlenu z organów i przesyłają ją do dalszego utlenowania.

Lewy przedsionek i lewa komora przepompowują utlenowaną krew, która dalej naczyniami krwionośnymi jest transportowana do kolejnych organów.

Budowa serca

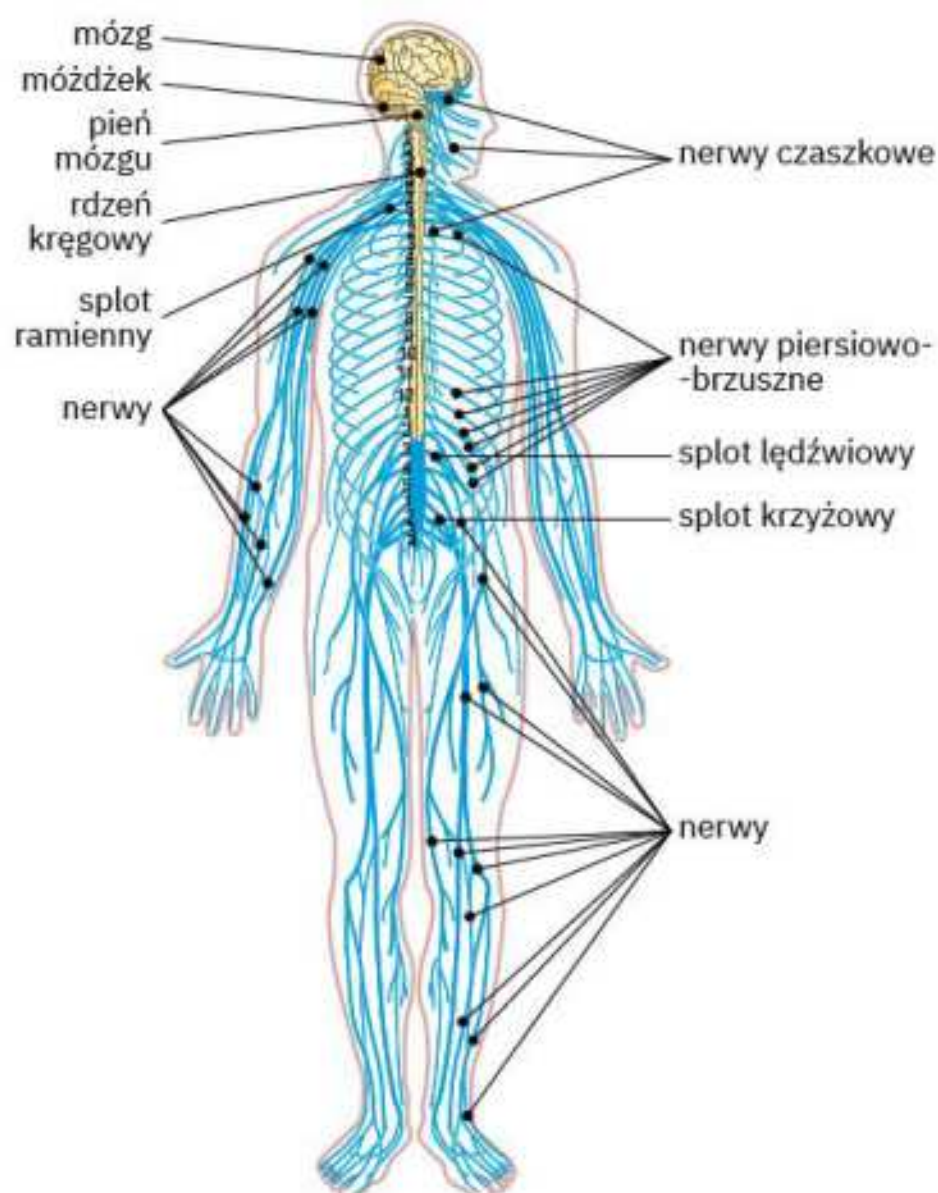
Układ krwionośny człowieka jest **zamknięty**. Oznacza to, że krew nie wylewa się do jam ciała, ale krąży w naczyniach krwionośnych.

Układ nerwowy

Zadaniem układu nerwowego jest odbiór informacji ze środowiska zewnętrznego i wewnętrznego organizmu, przetworzenie ich oraz odpowiednia reakcja na nie impulsami do narządów wykonawczych.

Podział anatomiczny układu nerwowego:

- **ośrodkowy układ nerwowy** (zwany też centralnym układem nerwowym – CUN): mózg i rdzeń kręgowy;
- **obwodowy układ nerwowy** (zwany też peryferycznym układem nerwowym): nerwy czaszkowe i rdzeniowe oraz zwoje czaszkowe, rdzeniowe i autonomiczne.

Podział anatomiczny układu nerwowego

Mózg, mimo że waży zaledwie 1 400 gramów, czyli stanowi 2% masy ciała, jest uważany za najbardziej energochłonny. Pochłania 20% dostarczonych organizmowi składników energetycznych oraz 20% wdychanego tlenu.

Praca serca zależna jest od dostarczonego tlenu, ale również funkcjonowanie płuc i centralnego układu nerwowego nie byłoby możliwe, gdyby nie tlen. CUN stanowi centrum dowodzenia zmianami zachodzącymi w organizmie – reguluje czynności oddechowe oraz pracę serca. Zmiany w funkcjonowaniu CUN powodują brak koordynacji pracy innych narządów. Funkcjonowanie tych trzech układów jest ściśle ze sobą powiązane. Zaburzenia pracy któregoś z nich skutkują zaburzeniami w pozostałych układach. Takie zakłócenia w prawidłowej pracy nazywamy stanami zagrożenia życia.

Jeśli wiesz, jak prawidłowo funkcjonuje organizm człowieka, możesz rozpoznać stany zagrożenia życia oraz dokonać wstępnej oceny poszkodowanego według schematu określanego jako ABC:

A – *airway* (czytaj: erlej) – udrożnienie górnych dróg oddechowych (wykonanie manewru czoło – żuchwa),

B – *breathing* (czytaj: bridin) – oddychanie,

C – *circulation* (czytaj: sirkulejszyn) – krążenie.

Jeśli serce przestaje pracować, ustaje oddech i dochodzi do zatrzymania krążenia. Nagły stan zagrożenia życia wymaga od ratownika podjęcia natychmiastowych działań.

Stany zagrożenia życia wymagające szybkiej reakcji ze strony osoby pomagającej:

- zawał,
- wstrząs,
- udar mózgu,
- ukąszenia,
- zatrucia,
- zaburzenia oddychania,
- złamania,
- utrata przytomności,
- urazy klatki piersiowej i brzucha,
- udar słoneczny,
- oparzenia termiczne itp.,
- odmrożenie,
- urazy czaszkowo-rdzeniowe,
- porażenie prądem elektrycznym,
- masywne krwotoki,
- upadek z dużej wysokości.

Wczesne rozpoczęcie czynności ratunkowych przez świadków zdarzenia zwiększa szanse na przeżycie osoby poszkodowanej nawet dwu-, trzykrotnie. Często od przypadkowych osób, które udzielają pierwszej pomocy, może zależeć ludzkie życie.

PRZYDATNE APLIKACJE I STRONY INTERNETOWE

- <https://link.operon.pl/pp1>
- <https://link.operon.pl/pp2>
- <https://link.operon.pl/pp3>
- <https://link.operon.pl/pp4>
- <https://link.operon.pl/pp5>

PYTANIA I POLECENIA

1. Przećwiczcie w parach rozmowę z operatorem numeru 112.
2. Uzasadnij konieczność udzielania pierwszej pomocy.
3. Co może zagrażać ratownikowi udzielającemu pomocy?
4. Wymień przykładowe środki ochrony własnej.
5. Wyjaśnij rolę układu krążenia, oddechowego i nerwowego w podtrzymywaniu podstawowych funkcji życiowych.
6. Omów schemat ABC stosowany w pierwszej pomocy.
7. Z koleżanką lub kolegą z ławki sprawdźcie swoje tętno (na tętnicy promieniowej).
8. Wymień przykłady stanów zagrożenia życia.
9. Podaj przykład aplikacji na telefon komórkowy wspierającej udzielanie pierwszej pomocy.

2. Poszkodowany nieprzytomny. Zadławienia

Utrata przytomności bezpośrednio zagraża życiu. Najczęstsze jej przyczyny to uraz, wstrząs lub stan chorobowy. W jej wyniku może dojść do niedrożności dróg oddechowych na skutek zablokowania ich językiem, ciałem obcym lub treścią żołądkową.

Poszkodowany, który utracił przytomność, nie reaguje na bodźce zewnętrzne, np. na światło, dźwięk, bodźce bólowe, a ponadto zanikają u niego odruchy kaszlu i połykania. W związku z tym ślina, krew, treść żołądkowa lub ciało obce znajdujące się w jamie ustnej mogą przedostać się do tchawicy i spowodować niedrożność dróg oddechowych. Nieprzytomnej osobie także wiotczeją mięśnie. U poszkodowanego leżącego na plecach język opada na tylną ścianę gardła i zamyka światło dróg oddechowych.

Osoba nieprzytomna leżąca na wznak może udusić się własnym językiem.

Udzielając pomocy osobie nieprzytomnej, nie należy:

- podawać niczego do picia ani jedzenia,
- przenosić jej w inne miejsce (z wyjątkiem sytuacji, które tego wymagają, np. ewakuacji z pojazdu),
- pozostawiać jej bez nadzoru do czasu przyjazdu zespołu ratownictwa medycznego.

Do najczęstszych przyczyn utraty przytomności zaliczają się:

- urazy (komunikacyjne, upadek z wysokości, uderzenie w głowę, pobicia itp.),
- wstrząs,
- udar cieplny,
- zatrucia (alkoholem, lekami, środkami psychoaktywnymi),
- porażenie prądem elektrycznym,
- udar mózgu,
- zawał serca,
- cukrzyca,
- gorączka,
- ból,
- epilepsja (padaczka),
- przegrzanie organizmu, hipotermia.

Zawał serca – martwica mięśnia sercowego powstała w następstwie jego niedokrwienia. Termin *martwica* oznacza nieodwracalne obumarcie części tkanek żywego narządu.

Udar mózgu – szybko rozwijające się zaburzenia czynności mózgu, które są wywołane uszkodzeniem naczyniowym.

Pomocy osobie nieprzytomnej należy udzielać według algorytmu ustalonego przez Europejską Radę Resuscytacji. Jest to szereg czynności, które trzeba wykonać w określonej kolejności.

Algorytm postępowania z osobą nieprzytomną

1 Oceń bezpieczeństwo.

Zanim podejdziesz do poszkodowanego, zadбай o bezpieczeństwo miejsca zdarzenia, poszkodowanego, ewentualnych świadków i własne. Sprawdź, czy miejsce zdarzenia nikomu nie zagraża, np. ruch uliczny, palący się pojazd, wyciekające płyny, zerwana linia energetyczna, agresywne zwierzęta itp. Jeśli to możliwe, zastosuj środki ochrony własnej: rękawiczki ochronne i maseczkę do oddechów ratowniczych. Ochronisz się dzięki nim przed potencjalnym zakażeniem.

2 Sprawdź przytomność – czy osoba poszkodowana reaguje.

Potrząśnij delikatnie za dwa ramiona poszkodowanego i zapytaj głośno: „Co się stało?”, „Czy wszystko w porządku?”. Jeśli poszkodowany jest przytomny, otworzy oczy, odezwie się lub poruszy. Pozostaw go wówczas w pozycji zastanej, o ile nie grozi mu niebezpieczeństwo, i przeprowadź wywiad ratowniczy SAMPLE:

S – symptomy, objawy (samopoczucie, dolegliwości),

A – alergie (uczulenia),

M – medykamenty (stosowane lekarstwa),

P – przebyte choroby, operacje,

L – lunch (ostatni posiłek, płyny),

E – ewentualnie jak doszło do zdarzenia oraz inne pytania.

Regularnie oceniaj stan poszkodowanego.

Jeśli osoba poszkodowana nie reaguje:

3 Udrożnij drogi oddechowe.

Ułóż jedną dłoń na czole poszkodowanego, dwa palce drugiej ręki połóż pod brodą (na żuchwie), następnie odchyl głowę do tyłu. Spowoduje to uniesienie języka i pozwoli na sprawdzenie oddechu. Czynność ta nosi nazwę rękoczynu czoło – żuchwa.

Drogi oddechowe zamknięte poprzez zapadnięty język

Udrożnione drogi oddechowe – po wykonaniu manewru czoło – żuchwa

Nie należy opóźniać oceny oddechu poprzez sprawdzenie obecności ciał obcych w drogach oddechowych.

4 Sprawdź, czy poszkodowany oddycha prawidłowo.

Utrzymując drożność dróg oddechowych, sprawdź obecność oddechu trzema zmysłami:

- wzrokiem,
- słuchem,
- dotykiem.

Poświęć na to nie więcej niż **10 sekund**:

- obserwuj, czy klatka piersiowa się unosi;
- słuchaj szmeru oddechowego;
- postaraj się wyczuć oddech na swoim policzku.

Ważne jest, aby nie pomylić prawidłowego oddechu z oddechami agonalnymi (nazwanymi westchnięciami), które opisywane są jako powolne i głębokie, często z towarzyszącym chrapaniem. Oddechy te wynikają z aktywności pnia mózgu, który funkcjonuje jeszcze przez kilka minut mimo niedotlenienia. Ich obecność może być mylnie interpretowana jako oznaka zachowanego krążenia i brak potrzeby wdrożenia RKO. Oddechy agonalne mogą występować w ciągu pierwszych kilku minut od zatrzymania krążenia u około 50% przypadków. Rozpoczęcie RKO na ich podstawie, jako oznaki zatrzymania krążenia, zwiększa szanse poszkodowanego na przeżycie.

Jeśli masz jakiegokolwiek wątpliwości, czy poszkodowany oddycha prawidłowo, postępuj tak, jak podczas NZK i przygotuj się do rozpoczęcia RKO.

Jeżeli usłyszysz w tym czasie przynajmniej 2–3 oddechy, oznacza to, że poszkodowany oddycha prawidłowo.

5 Ułóż osobę poszkodowaną w pozycji bezpiecznej i regularnie oceniaj jej oddech (co minutę przez 10 sekund).

W pozycji bezpiecznej układamy osoby poszkodowane nieprzytomne, oddychające, **bez urazów**. Przeciwwskazaniami do stosowania pozycji bezpiecznej są:

- urazy kręgosłupa i kości czaszki,
- urazy klatki piersiowej i brzucha,
- złamania kończyn i miednicy.

Pozycja bezpieczna

1. Uklęknij przy poszkodowanym i upewnij się, że obie jego nogi są wyprostowane i złączone. Jeśli poszkodowany ma okulary – zdejmij je oraz wyjmij duże przedmioty z jego kieszeni (np. telefon komórkowy). Rękę bliższą tobie ułóż pod kątem prostym w stosunku do ciała i zegnij w łokciu tak, aby dłoń ręki była skierowana do góry (pozycja „hello”).

2. Dalszą rękę przełóż w poprzek klatki piersiowej i przytrzymaj stroną grzbietową przy policzku poszkodowanego, który znajduje się bliżej ciebie.

3. Zegnij dalszą nogę w stawie kolanowym i przytrzymaj ją, nie odrywając stopy od podłoża.

4. Przytrzymując dłoń dociśniętą do policzka, pociągnij za dalszą kończynę dolną tak, by obrócić poszkodowanego na bok (w swoim kierunku).

5. Ułóż kończynę dolną poszkodowanego w taki sposób, aby staw kolanowy i biodrowy były zgięte pod kątem prostym. Udrożnij drogi oddechowe.

6. Przez 10 sekund oceń oddech. Regularnie sprawdzaj oddech (co minutę).

Ważne! Pozycja bezpieczna jest stabilna, ułatwia oddychanie oraz pozwala na swobodne wyptywanie wydzielin (krew, wymiociny), zapobiegając zadławieniu.

6 Wezwij pomoc.

Poleć świadkowi zdarzenia, aby zadzwonił po pomoc medyczną pod numer 999 lub 112. Kiedy w pobliżu nikogo nie ma, zadzwoń sam/sama. O ile to możliwe, pozostań z poszkodowanym, gdy dzwonisz. Uruchom funkcję głośnomówiącą w aparacie, aby usprawnić komunikację z dyspozytorem.

7 Zapewnij osobie poszkodowanej komfort termiczny.

Jeśli masz taką możliwość, okryj poszkodowanego kocem, kurtką, bluzą lub kocem termicznym (folią życia). W oczekiwaniu na przyjazd zespołu ratownictwa medycznego kontroluj stan poszkodowanego.

Nie jest istotne, na którym boku ułożysz poszkodowanego. Jednak nie powinien on na jednej stronie leżeć dłużej niż 30 minut. Po tym czasie odwróć go na drugi bok, aby zwolnić ucisk na leżące niżej ramię. W przypadku kobiety w ciąży układamy ją wyłącznie na lewym boku (aby nie doszło do ucisku żyły głównej).

Omdlenia

Omdlenie – gwałtowna, krótkotrwała utrata przytomności wywołana nagłym zmniejszeniem dopływu krwi do mózgu.

Do omdlenia może dojść najczęściej w wyniku silnych emocji, w czasie dłuższego przebywania w zatłoczonych pomieszczeniach, w których brak świeżego powietrza, a także na widok krwi czy poprzez gwałtowne wstanie. Często omdlenie jest poprzedzone stanem przedomdleniowym. W rozpoznaniu okoliczności pomoże wywiad zebrany od świadków zdarzenia.

Objawami tego stanu są:

- biała, zimna i spocona skóra,
- mroczki przed oczami,
- szumy w uszach,
- zawroty głowy i uczucie duszności.

Sposób postępowania świadka omdlenia – poszkodowany nie reaguje, ale ma zachowany oddech:

- 1 Połóż poszkodowanego na plecach i unieś kończyny ku górze, aby zwiększyć dopływ krwi do mózgu.**

Zanim to zrobisz, spróbuj ustalić, czy poszkodowany nie choruje na choroby układu krążenia. W tej sytuacji uniesienie nóg spowoduje dostarczenie do serca dużej ilości krwi i może pogorszyć stan poszkodowanego.

- 2 Zapewnij dostęp świeżego powietrza.**
- 3 Jeśli jesteś sam/sama, głośno krzycz, aby zwrócić czyjąś uwagę – nie opuszczaj miejsca zdarzenia. Jeśli jest z tobą jakaś osoba, poproś, aby zadzwoniła pod numer 999 lub 112.**
- 4 Obserwuj poszkodowanego.**

Jeśli po kilku minutach poszkodowany nie odzyska świadomości i nie oddycha – rozpocznij resuscytację krążeniowo-oddechową (RKO). Zadzwoń ponownie po zespół ratownictwa medycznego i przekaż, że poszkodowany przestał oddychać i prowadzisz RKO.

Zadławienia

Zadławienie może się zdarzyć niezależnie od sytuacji i miejsca, w którym się znajdujemy. Spowodowane jest najczęściej przedostaniem się ciała obcego do dróg oddechowych, np. kęsa pokarmu, drobnych przedmiotów.

Niedrożność dróg oddechowych spowodowana ciałem obcym może być również przyczyną utraty przytomności, a nawet nagłego zatrzymania krążenia (NZK). Najczęściej jest spowodowana:

- zapadnięciem się języka u osoby nieprzytomnej,
- obecnością ciała obcego (takiego jak: pokarm, wybite zęby, protezy zębów, krew, treść żołądkowa),
- uszkodzeniem krtani (w wyniku urazu, obrzęku, skurczu).

Osoba dławiąca się może chwytać się za szyję.

Większość zadławień następuje podczas jedzenia i picia. Często zdarzeniu temu towarzyszy obecność świadków, co daje możliwość podjęcia szybkiej interwencji, kiedy jest jeszcze kontakt z poszkodowanym, i w tej sytuacji można wcześniej wdrożyć czynności ratujące życie.

Osoba, która się zadławiła, może mieć problemy z oddychaniem. Wskazując na gardło, może dawać do zrozumienia, że się dusi.

Zadławienie u dorosłych

Istotne jest, aby zapytać przytomną osobę, czy się zadławiła. Poszkodowany, który może mówić, kaszleć i oddychać, ma łagodną postać niedrożności. U poszkodowanego, który nie może mówić, ma słabnący kaszel, z trudem oddycha lub nie może oddychać, doszło do ciężkiej niedrożności dróg oddechowych.

1 Zachęcaj do kaszlu.

Kaszel generuje wysokie ciśnienie w drogach oddechowych i może usunąć ciało obce.

2 Jeśli kaszel jest nieefektywny, wykonaj 5 uderzeń w plecy (w okolicę międzyłopatkową).

Jeśli poszkodowany wykazuje objawy całkowitej niedrożności dróg oddechowych i jest przytomny, wykonaj uderzenia w okolicę międzyłopatkową. **Stań za poszkodowanym**, połóż jedną rękę na klatce piersiowej poszkodowanego. Podeprzyj ją jedną dłonią, pochyl poszkodowanego do przodu, tak aby ciało obce – jeśli uda się je przemieścić – wydostało się na zewnątrz przez usta, a nie dostało się głębiej do dróg oddechowych. Drugą dłoń ułóż w tzw. miseczkę i wykonaj do 5 uderzeń w plecy (między łopatkami). Po każdym uderzeniu sprawdzaj, czy ciało obce wypadło.

3 Jeśli nie udało się usunąć ciała obcego, wykonaj do 5 uciśnień nadbrzusza, stojąc za poszkodowanym.

Obejmij go obiema rękami i pochyl do przodu. Zaciśnij jedną dłoń w pięść i umieść ją w połowie odległości między pępkiem a klatką piersiową. Chwyc zwiniętą w pięść dłoń drugą ręką (jak na ilustracji). Wykonaj ucisk splecionymi dłońmi do tyłu i ku górze.

Wykonuj na zmianę 5 uderzeń w plecy i 5 uciśnień nadbrzusza do momentu usunięcia ciała obcego.

U kobiet w ciąży nie wykonujemy uciśnień nadbrzusza.

Jeśli poszkodowany straci przytomność, ale oddycha, ułóż go w pozycji bezpiecznej i wezwij pomoc.

Kiedy poszkodowany straci przytomność:

- **ostrożnie połóż go na podłodze,**
- **natychmiast wezwij pogotowie ratunkowe,**
- **rozpocznij RKO, zaczynając od uciśnień klatki piersiowej.**

Wczesna pomoc poszkodowanemu z objawami zadławienia pozwala ograniczyć skutki niedotlenienia powodującego utratę przytomności, a w dalszej konsekwencji stan zagrożenia życia.

Zadławienie u niemowląt

- 1 Ułóż niemowlę na swoim przedramieniu głową skierowaną w dół.**

Siedzący lub klęczący ratownik powinien być w stanie bezpiecznie podtrzymać dziecko na swoim kolanie.

Podeprzyj głowę niemowlęcia. Dwa palce tej samej dłoni ułóż między ustami dziecka.

2 Wykonaj 5 mocnych uderzeń w plecy nasadą dłoni.

Za każdym razem sprawdź, czy wypadło ciało obce. Celem działania ratownika jest usunięcie ciała obcego, a nie wykonanie wszystkich 5 uderzeń.

3 Jeśli nie udało się ewakuować ciała obcego, **obróć niemowlę na plecy, głową skierowaną w dół, połóż na wolnym przedramieniu i obejmij ręką jego potylicę.** Utrzymuj dziecko leżące głową skierowaną w dół na swoim przedramieniu opartym o udo. Wykonaj 5 uciśnień klatki piersiowej dwoma palcami. Kiedy dojdzie do zatrzymania krążenia, rozpocznij resuscytację krążeniowo-oddechową.

Aby zapobiec zadławieniom u dzieci i niemowląt:

- nie podawaj dziecku pokarmów, których nie jest w stanie pogryźć (w tym również cukierków),
- tabletki podawaj w postaci rozdrobnionej,
- usuń małe przedmioty z bezpośredniego otoczenia dziecka,
- dbaj, by zabawki dziecka były pozbawione niebezpiecznych, drobnych elementów itp.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wymień objawy utraty przytomności.
2. Wyjaśnij, na czym polega wywiad ratowniczy SAMPLE.
3. Co należy zrobić, aby udzielić pomocy w przypadku niedrożności dróg oddechowych u osoby nieprzytomnej?
4. Pokaż na manekinie, w jaki sposób można wstępnie ocenić stan poszkodowanego.
5. Podaj, w jaki sposób należy zapewnić komfort termiczny osobie nieprzytomnej.
6. Wskaż przyczyny omdlenia.
7. Omów postępowanie w sytuacji omdlenia.
8. Wyjaśnij pojęcie i mechanizm zadławienia.
9. Co trzeba zrobić, aby udzielić pomocy poszkodowanemu w przypadku zadławienia?
10. W jaki sposób można zapobiegać zadławieniom u dzieci i niemowląt?

3. Nagłe zatrzymanie krążenia u osoby dorosłej. Zastosowanie AED

Nagłe zatrzymanie krążenia (NZK) to jedna z głównych przyczyn śmierci w Europie. W 25–50% przypadków NZK stwierdza się migotanie komór (VF). W tej sytuacji zalecane jest natychmiastowe rozpoczęcie RKO oraz defibrylacji.

Nagłe zatrzymanie krążenia

Nagłe zatrzymanie krążenia (NZK) – zatrzymanie akcji serca, a w konsekwencji zatrzymanie krążenia krwi. Ustanie mechanicznej czynności serca powoduje niedokrwienie, a także niedotlenienie poszczególnych narządów oraz tkanek w organizmie człowieka.

W krótkim czasie dochodzi także do zatrzymania oddechu, a nieprzywrócenie krążenia i oddychania w ciągu kilku minut prowadzi do nieodwracalnego uszkodzenia mózgu.

Najczęstsze przyczyny NZK to:

- zawał mięśnia sercowego,
- reakcje alergiczne,
- tamponada serca,
- zator tętnicy płucnej,
- porażenie prądem,
- odma opłucnowa,
- zadławienie,
- utonięcie,
- zatrucia,
- choroba tętnic wieńcowych,
- migotanie komór,
- urazy, np. klatki piersiowej, ośrodkowego układu nerwowego.

O nagłym zatrzymaniu krążenia można mówić wówczas, gdy u poszkodowanego wystąpiły trzy **najważniejsze objawy**:

- utrata świadomości,
- brak oddechu,
- brak tętna na dużych tętnicach.

Do czasu przyjazdu zespołu ratownictwa medycznego przeżywalność poszkodowanych zależy od podjęcia RKO i użycia AED przez świadków zda-

rzenia. Poszkodowani, u których doszło do nagłego zatrzymania krążenia, wymagają natychmiastowego rozpoczęcia RKO. Resuscytacja zapewnia niewielki, ale **bardzo istotny przepływ krwi przez serce i mózg**.

Użycie AED przez wykonujących RKO świadków zwiększy szanse poszkodowanego na przeżycie w przypadku zatrzymania krążenia. AED wydaje polecenia głosowe, w których znajdują się jasne wskazówki, jak prowadzić RKO. Ponadto analizuje rytm czynności pracy serca i instruuje ratownika, by wykonał defibrylację.

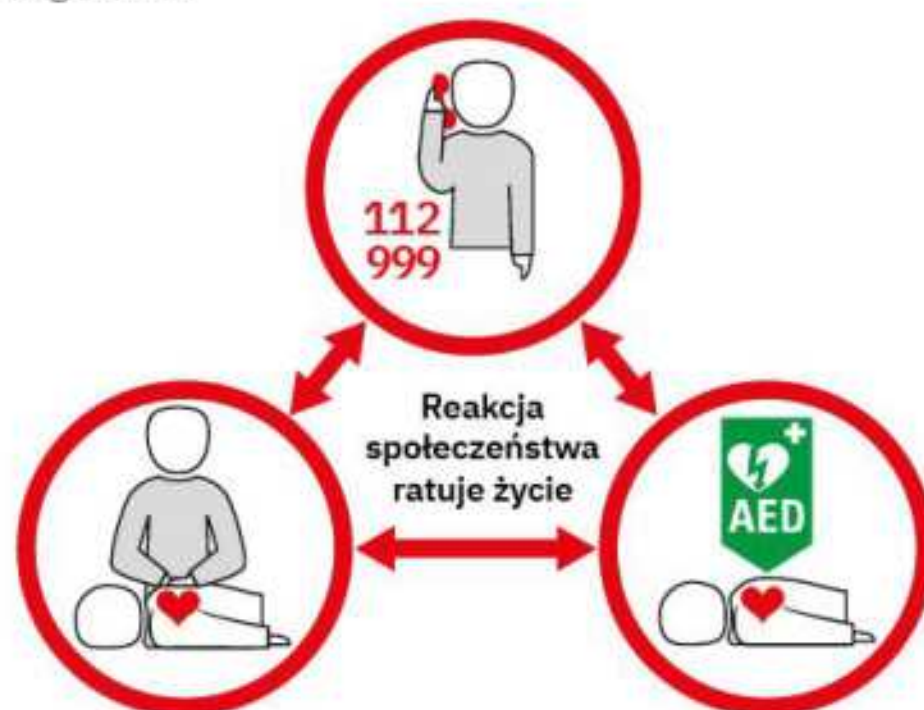

Resuscytacja – czynności ratunkowe mające na celu przywrócenie krążenia i oddechu.

Reanimacja – przywrócenie za pomocą metod ratunkowych oddechu, krążenia i świadomości.

Program powszechnego dostępu do defibrylacji (PAD) – zakłada, że umieszczanie znacznej liczby AED w miejscach publicznych i prywatnych może przyspieszyć czas i poprawić skuteczność pierwszej pomocy, a także zwiększyć przeżywalność. Wiele miast w Polsce przystąpiło do tego przedsięwzięcia i przygotowało plan rozmieszczenia tych urządzeń oraz zadbało o ich oznakowanie.

Ryc. 3. Schemat reagowania

Programy powszechnego dostępu do defibrylacji powinny być aktywnie wprowadzane w miejscach dużego zagęszczenia ludności, takich jak: lotniska, stacje kolejowe, dworce autobusowe, centra sportowe, centra handlowe, biura czy kasyna.

Poszkodowani, u których doszło do nagłego zatrzymania krążenia, wymagają natychmiastowego rozpoczęcia RKO, które zostało ujęte w określony schemat zwany algorytmem. Podstawowe czynności resuscytacyjne muszą być wdrożone niezwłocznie przez świadków obecnych na miejscu zdarzenia. Są to czynności, które są prowadzone bez użycia specjalistycznych narzędzi.

1 Oceń bezpieczeństwo.

2 Sprawdź przytomność – czy poszkodowany reaguje.

3 Głośno wołaj o pomoc.

4 Udrożnij drogi oddechowe.

5 Sprawdź, czy poszkodowany oddycha prawidłowo.

6 Jeśli poszkodowany nie oddycha, wezwij pomoc.

Jeśli jest z tobą jakaś osoba, poproś, aby zadzwoniła pod numer 999 lub 112. Kiedy w pobliżu nikogo nie ma, zadzwoń sam/sama.

Decyzję o rozpoczęciu RKO podejmujemy, gdy poszkodowany nie reaguje i nie oddycha prawidłowo.

7 Poproś kogoś o dostarczenie AED.

Jeśli na miejscu jest dostępny automatyczny defibrylator zewnętrzny (AED) poproś kogoś, aby go znalazł i przyniósł. Kiedy jesteś sam/sama, nie zostawiaj poszkodowanego i rozpocznij RKO.

8 Wykonaj 30 uciśnień klatki piersiowej.

Uklęknij przy poszkodowanym, ułóż **nasadę ręki na środku jego klatki piersiowej (czyli w dolnej połowie mostka)**. Dołóż drugą dłoń, a następnie spleć palce (nie dotykaj nimi klatki piersiowej). Pochyl się nad poszkodowanym, wyprostuj ręce w łokciach. Konieczne jest uniesienie palców, aby upewnić się, że nie dotykasz żeber. Ramiona ułóż prostopadle do klatki piersiowej i rozpocznij uciski mostka na głębokość **5 cm, ale nie głębiej niż 6 cm**, z częstością **nie mniej niż 100, ale nie więcej niż 120 razy na minutę**. Po każdym uciśnięciu zwolnij ucisk na klatkę piersiową, nie tracąc przy tym kontaktu dłoni z mostkiem.

Jeśli to możliwe, RKO powinno być prowadzone na twardym podłożu, co zwiększa skuteczność resuscytacji.

9 Następnie wykonaj 2 oddechy ratownicze (jeśli masz przeszkolenie).

Po wykonaniu 30 ucisków klatki piersiowej udrożnij drogi oddechowe. Zaciśnij skrzydełka nosa poszkodowanego. Obejmij szczelnie usta poszkodowanego i wykonaj oddech (trwający ok. 1 sekundy). Prawidłowo wykonany oddech ratowniczy powinien spowodować uniesienie klatki piersiowej. Następnie powtórz tę czynność.

Maksymalna przerwa w uciskaniu klatki piersiowej w celu wykonania dwóch oddechów ratowniczych nie powinna przekraczać 10 sekund.

10 Kontynuuj wykonywanie 30 uciśnień klatki piersiowej i 2 oddechów ratunkowych.

Kontakt z krwią może być niebezpieczny, więc jeśli poszkodowany ma krew w jamie ustnej, a nie posiadasz maseczki do oddechów ratowniczych, wykonuj wyłącznie uciśnięcia klatki piersiowej w tempie 100–120 uciśnień na minutę.

Jeśli na miejscu zdarzenia znajduje się nieprzeszkolona osoba, może wykonywać RKO, uciskając wyłącznie klatkę piersiową.

Jeśli na miejscu zdarzenia znajdują się dwaj ratownicy, powinni się oni zmieniać co 2 minuty. Zapewnia to właściwą głębokość i tempo uciśnień.

Rzadko zdarza się, aby prowadzenie wyłącznie RKO przywróciło krążenie. Kontynuuj RKO, chyba że masz pewność, iż u poszkodowanego przywrócono krążenie.

Objawy powrotu krążenia u poszkodowanego:

- powrót przytomności,
- otwieranie oczu,
- poruszanie się,
- prawidłowy oddech.

Obserwuj poszkodowanego, aby natychmiast wznowić RKO, jeśli jego stan się pogorszy.

Automatyczna defibrylacja zewnętrzna

Automatyczny Defibrylator Zewnętrzny (ang. *Automated External Defibrillator* – AED, czytaj: atomejted eksternal defi-brilejtor) jest urządzeniem wyzwalającym impuls elektryczny, który, przepływając przez mięsień sercowy, może spowodować przerwanie migotania komór i przywrócenie prawidłowej pracy serca. Defibrylacja jest najskuteczniejszą metodą przerwania migotania komór.

Defibrylator to urządzenie proste w obsłudze, należy tylko uważnie słuchać i stosować się do jego poleceń. Umożliwia ono wykonanie defibrylacji na wiele minut przed przybyciem profesjonalnej pomocy. Podczas podłączania i używania AED należy kontynuować RKO, minimalizując przerwy w uciśnięciach klatki piersiowej. Ratownicy powinni natychmiast wykonywać polecenia głosowe. Dotyczy to szczególnie wznowienia RKO w chwili, gdy AED to zaleci, oraz skracania przerw w uciskaniu klatki piersiowej.

Miejsca, w których znajduje się AED, powinny być oznaczone specjalnymi tablicami.

Postępowanie w przypadku NZK, gdy jest dostępne AED:

- 1 Natychmiast po dostarczeniu defibrylatora AED przerwij czynności resuscytacyjne i włącz urządzenie.**

Uważnie słuchaj jego poleceń głosowych. AED pomoże w dalszej akcji ratunkowej i będzie sugerować, jakie czynności trzeba wykonać.

- 2 Naklej elektrody na odsoniętą klatkę piersiową poszkodowanego zgodnie z rysunkami zamieszczonymi na elektrodach.**

Jeśli na miejscu jest obecny drugi ratownik, powinien kontynuować RKO, gdy pierwszy przykleja elektrody do klatki piersiowej.

Oznaczenie elektrod, które wskazuje miejsce przyklejenia na klatce piersiowej poszkodowanego.

Ważne jest wykonanie dodatkowych czynności:

- jeśli skóra poszkodowanego jest wilgotna, wytrzyj ją przed naklejeniem elektrod;
- usuń nadmierne owłosienie, tylko jeżeli jest to niezbędne, za pomocą maszynki jednorazowej, która powinna znajdować się w zestawie AED;
- odklej plastry z miejsc, w których należy przykleić elektrody (jeśli się roztopią, poparzą skórę).

3 W trakcie analizy rytmu serca upewnij się, że nikt nie dotyka poszkodowanego.

4 Jeśli defibrylacja jest zalecana, zadбай, aby nikt nie dotykał poszkodowanego.

5 Jeśli defibrylacja jest zalecana, przystąp do jej wykonania.

Zachowaj bezpieczeństwo, odsuń świadków i sprawdź, czy nie dotykasz poszkodowanego. Wykonaj defibrylację poprzez naciśnięcie migającego przycisku. Reaguj na komendy wypowiedziane przez defibrylator.

6 Po wykonaniu defibrylacji postępuj zgodnie z poleceniami AED. Kontynuuj resuscytację krążeniowo-oddechową, jeśli są do tego wskazania.

Po upływie **2 minut** urządzenie dokona kolejnej analizy i być może następnego wyładowania.

7 Jeśli defibrylacja nie jest wskazana, postępuj zgodnie z poleceniami AED.

Kontynuuj resuscytację krążeniowo-oddechową, jeśli są do tego wskazania. Po upływie **2 minut** urządzenie dokona kolejnej analizy i wskaże dalsze działania.

8 Jeżeli poszkodowany zacznie prawidłowo oddychać, utóż go w pozycji bezpiecznej i regularnie powtarzaj ocenę oddechu.

Nie wyłączaj AED i nie odklejaj elektrod.

Nie wykonuj defibrylacji, jeśli poszkodowany leży w wodzie lub pada na niego deszcz.

Resuscytację krążeniowo-oddechową kontynuuj do czasu:

- gdy poszkodowany **odzyska funkcje życiowe** (oddech),
- **wyczerpania sił ratownika,**
- **przejęcia poszkodowanego przez pogotowie ratunkowe lub zmiany ratowników** (zmiana powinna się odbywać co 2 minuty),
- **pojawienia się niebezpieczeństwa.**

Większość zestawów AED posiada dodatkowe wyposażenie, m.in. nożyczki, maszynkę jednorazową, rękawiczki jednorazowe, maseczkę do oddechów ratowniczych, ściereczkę.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wyjaśnij, czym jest nagłe zatrzymanie krążenia i wymień jego najczęstsze przyczyny.
2. Omów algorytm RKO u osoby dorosłej z zastosowaniem AED.
3. Sprawdź, gdzie najbliżej twojego miejsca zamieszkania jest zlokalizowane AED.
4. Jak długo należy prowadzić resuscytację?
5. Wyjaśnij, do czego służy AED.
6. Wymień objawy powrotu krążenia.
7. Dowiedz się, jaki jest algorytm RKO u dzieci.

4. Urazy. Apteczka pierwszej pomocy

Urazy kostno-stawowe i zranienia często są spowodowane aktywnym uprawianiem sportu, upadkiem, gwałtownymi ruchami, dużym przeciążeniem, osteoporozą, wypadkami komunikacyjnymi czy warunkami na drodze (np. oblodzonej).

Urazy kręgosłupa

Do najcięższych obrażeń narządu ruchu należą **urazy kręgosłupa**. Najczęściej zdarzają się one w czasie wypadków drogowych, bójek, jako rezultat upadku z wysokości, skoku do wody i aktywnego uprawiania sportu. Przyczyniają się do nich również choroby, np. osteoporoza lub nowotwór.

Osteoporoza – choroba, w wyniku której dochodzi do zmniejszenia masy kostnej. Wiąże się to ze zwiększoną podatnością na złamania.

Konsekwencją obrażeń kręgosłupa mogą być uszkodzenia rdzenia kręgowego dające objawy neurologiczne, takie jak: zaburzenie czucia, osłabienie siły mięśniowej, uczucie drętwienia i mrowienia, porażenie lub niedowład kończyn poniżej miejsca uszkodzenia, a nawet śmierć.

Najczęściej urazom kręgosłupa ulegają mężczyźni w wieku 15–30 lat. Około połowa tych urazów powstaje jako następstwo wypadków komunikacyjnych, drugą częstą przyczyną są skoki z wysokości do wody.

$M : K = 3 : 1$ (80% przypadków: wiek 15–30 r.ż.)

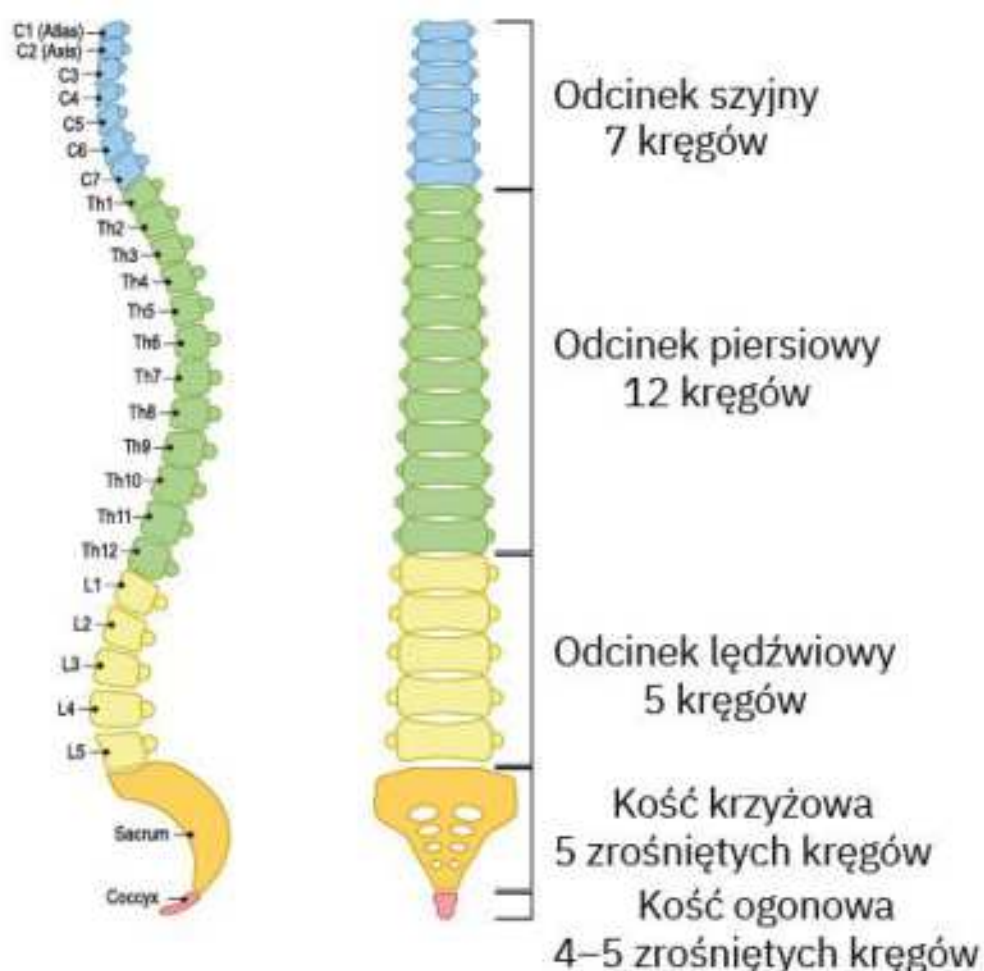
Zależność płci i wieku przy urazach kręgosłupa, gdzie *M* – mężczyźni, *K* – kobiety.

Uwaga! Niezwykle istotne jest odróżnienie uszkodzenia kręgosłupa od uszkodzenia rdzenia kręgowego!

Kręgosłup

Kręgosłup jest strukturą kostną podobną do rury, złożoną z **33 kręgów**. Stanowi podporę dla ciała w pozycji stojącej, umożliwia ruchy kończyn i ochrania rdzeń kręgowy.

Rdzeń kręgowy jest przewodnikiem elektrycznym. Składa się z pęczków dróg nerwowych. Współdziała w kontrolowaniu akcji serca, napięcia ściany naczyń krwionośnych i przepływu krwi przez skórę.

Budowa kręgosłupa – oznaczenie kręgów

Im wyżej znajduje się uszkodzenie rdzenia kręgowego (im bliżej mózgu), tym większy jest wpływ tego uszkodzenia na sprawność ruchową i czuciową, a nierzadko psychiczną.

uszkodzony kręgosłup ≠ uszkodzony rdzeń kręgowy

Skok na głowę do płytkiej wody może być przyczyną kalectwa, a nawet śmierci.

Objawy świadczące o złamaniu kręgosłupa to:

- ból pleców, szyi lub barków – najsilniejszy jest w miejscu złamania i rozchodzi się po całych plecach; objawy te pojawiają się w przypadku nagłego złamania kręgosłupa; złamania kręgosłupa, które postępują powoli (np. w wyniku osteoporozy), mogą nie dawać żadnych objawów;
- obrzęk lub deformacja wzdłuż kręgosłupa;
- drętwienie lub brak czucia na tułowie poniżej poziomu złamania, wiotkość kończyn, brak możliwości wykonania ruchów;
- wolna akcja serca (poniżej 50 uderzeń na minutę);

- trudności w oddychaniu (uszkodzenie rdzenia kręgowego może powodować porażenie mięśni międzyżebrowych lub przepony);
- uszkodzenie zwieraczy – mimowolne oddanie moczu i stolca;
- gorąca i sucha skóra.

Postępowanie w przypadku urazu kręgosłupa

- Wezwij pomoc.
- Dokonaj podstawowej oceny stanu osoby poszkodowanej oraz mechanizmów zdarzenia.
- Nie przemieszczaj poszkodowanego, u którego mogło dojść do uszkodzenia kręgosłupa. Ruch mógłby doprowadzić do przemieszczenia się fragmentów odłamów, co mogłoby zwiększyć stopień uszkodzenia rdzenia kręgowego. Przenieść taką osobę można tylko, jeśli brak u niej podstawowych oznak życia lub istnieje niebezpieczeństwo w miejscu, w którym się znajduje.

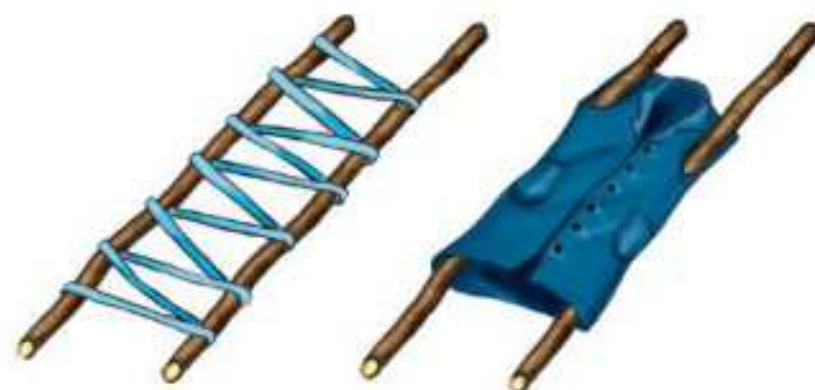

Ręczna stabilizacja odcinka szyjnego kręgosłupa oraz zakładanie kołnierza ortopedycznego

- Unieruchom odcinek szyjny kręgosłupa (np. własnymi kolanami, wałkami wykonanymi z odzieży).
- Zabezpiecz poszkodowanego termicznie i przez cały czas kontroluj jego funkcje życiowe.

Transport osoby poszkodowanej

- W sytuacji konieczności transportu poszkodowanego ułóż go na twardym podłożu, np. deskach, skrzydłach drzwiowych, lub przenieś przy pomocy kilku osób – przynajmniej czterech. Jeśli istnieje taka konieczność, a nie dysponujemy sprzętem, można przenieść poszkodowanego na prowizorycznych noszach wykonanych z dostępnych materiałów (np. fragmentów drzew owiniętych kocem, ubraniami).
- Najlepiej przenosić poszkodowanego w bezpieczne miejsce w kilka osób. Jedna z nich powinna kierować akcją i wskazać, gdzie przetransportować poszkodowanego, biorąc pod uwagę jego stan i obrażenia. Jeśli sytuacja tego wymaga, należy stabilizować odcinek szyjny kręgosłupa osoby poszkodowanej, by możliwie jak najmniej zmieniać jej pozycję.
- Okolice lędźwi, kolan i kostek wypełnij miękkimi tkaninami, a wzdłuż tułowia w celu stabilizacji ułóż zrolowane koce, kurtki lub inne przedmioty dostępne w miejscu zdarzenia.
- Najbezpieczniejsza do przenoszenia poszkodowanego jest deska ortopedyczna. Transportu poszkodowanego na desce ortopedycznej powinny dokonywać specjalistyczne służby.

Prowizoryczne nosze

Układanie poszkodowanego na desce ortopedycznej

Urazy kostno-stawowe

Układ kostno-stawowy tworzą kości połączone stawami i więzadłami, będące systemem połączonych dźwigni. Stanowią one rodzaj rusztowania i wraz z układem mięśniowym nadają kształt ludzkiemu ciału oraz umożliwiają wykonywanie ruchów zależnych od woli człowieka.

Urazy kostno-stawowe mogą mieć różny charakter (złamania, zwichnięcia, skręcenia), ale zawsze wymagają unieruchomienia, które zmniejsza ból, ogranicza ryzyko pogłębienia urazu oraz umożliwia bezpieczny transport.

Złamanie otwarte

Złamanie zamknięte

Złamania

Złamanie kości następuje w wyniku przerwania ciągłości tkanki kostnej, występującego na całym jej przekroju. Ze względu na kontakt złamanej kości z otoczeniem wyróżnia się:

- **złamanie otwarte** – skóra ulega uszkodzeniu przez odłamy kostne, które mogą być widoczne w ranie;
- **złamanie zamknięte** – ciągłość skóry jest zachowana, ale występuje uszkodzenie kości (deformacja, nadwrażliwość, ból, obrzęk).

Rodzaje złamań

Skręcenie jest najczęstszym urazem układu kostno-stawowego. Polega na uszkodzeniu więzadeł i otaczających staw tkanek przez gwałtowne rozciągnięcie lub wykręcenie. Próby poruszania sprawiają narastający ból. Skręcenie może dotyczyć np. stawu skokowego, kolana, nadgarstka.

Zwichnięcie to poważny i rzadziej występujący uraz. Jest to uszkodzenie, w którym powierzchnie stawowe danego stawu chwilowo lub trwale całkowicie utraciły ze sobą kontakt. W jego wyniku dochodzi do znacznego naciągnięcia lub naderwania torebki stawowej oraz więzadeł okołostawowych. Najczęściej zwichnięcia obejmują następujące stawy: barkowy, skokowy, kolanowy, biodrowy, stawy palczkowe.

Objawy urazów kostno-stawowych

Ból – poruszanie kończyną sprawia ból, czasami nawet jest ono niemożliwe.

Obrzęk – pojawia się w miejscu urazu.

Deformacja – zniekształcenie.

Zasinienie – występuje w miejscu urazu na skutek uszkodzenia naczyń krwionośnych.

Nienaturalne (nieanatomiczne) ułożenie kończyny – np. takie, które nie występuje w danym stawie.

Złamania mogą być przyczyną wielu powikłań, takich jak:

- uszkodzenia dużych naczyń krwionośnych odłamkami kostnymi, które mogą spowodować krwotok, a nawet wstrząs;
- uszkodzenia przez odłamki kostne okolicznych tkanek (nerwy, mięśnie);
- zakażenia rany (skóry, tkanek, a także kości) przy złamaniach otwartych;
- późniejsze powikłania w postaci, np. wadliwego zrostu, zaburzeń czucia, przykurczów, zaników mięśniowych, zrostów okołostawowych.

Stwierdzenie, czy kość jest złamana, może być trudne. Konieczna będzie pomoc lekarska i prześwietlenie rentgenowskie oraz dalsza diagnostyka w szpitalu. Jeśli masz wątpliwości, opatruj uraz tak, jakby to było złamanie.

Podczas unieruchamiania złamań kości i uszkodzeń stawów należy zastosować regułę Potta.

Reguła Potta polega na unieruchomieniu uszkodzonej kości oraz dwóch sąsiadujących z nią stawów, a w przypadku uszkodzenia stawu – dwóch sąsiadujących kości.

Postępowanie w urazach kostno-stawowych:

- 1** Odsłoń i obejrzyj uszkodzone miejsce:
 - zwróć uwagę na otwarte rany, deformację, zasinienia,
 - zbadaj dotykiem miejsce urazu,
 - porównaj zdrową kończynę z uszkodzoną.
- 2** Zadzwoń sam/sama lub poproś inną osobę, aby zadzwoniła pod numer 999 lub 112.
- 3** Unieruchom kończynę w pozycji zastanej:
 - ostrożnie unieruchom kończynę, nie zmieniając jej położenia; pamiętaj o regule Potta;
 - jeśli poszkodowany ma złamanie otwarte, nie przyciskaj wystających fragmentów kości; nałóż jałową gazę na ranę i odłamki kości; a następnie zabandażuj kończynę;

Unieruchomienie anatomiczne

- do unieruchomienia możesz wykorzystać dostępne środki: chustę trójkątną, deseczki, kije, szyny; w przypadku złamań kończyny górnej możesz użyć odzieży, np. dołu koszuli, swetra, marynarki.

Prowizoryczne unieruchomienie kończyny dolnej

Etapy zakładania chusty trójkątnej

- 1 Zapewnij komfort termiczny (okryj poszkodowanego) i wsparcie psychiczne (np. rozmowa).
- 2 Nie podawaj osobie poszkodowanej niczego do jedzenia oraz picia. Może zaistnieć konieczność wykonania znieczulenia ogólnego!

Unieruchomienie zmniejsza ból i uniemożliwia ruchy kończyny, zapobiegając jej dalszym uszkodzeniom.

Unieruchomienie anatomiczne – połączenie uszkodzonej części ze zdrową, np. dwóch palców.

Rany

Raną nazywamy przerwanie ciągłości powłok zewnętrznych (skóry, błony śluzowej) oraz znajdujących się głębiej tkanek. Towarzyszy jej ból, krwawienie oraz rozejście się brzegów. Najczęściej obserwuje się uszkodzenia skóry, ale rana może sięgać do jam ciała i narządów wewnętrznych.

Postępowanie ratownicze

Opatrywanie krwawienia zewnętrznego

Opatrzenie krwawienia zewnętrznego ma zapobiec dalszym uszkodzeniom i powikłaniom. W tym celu należy wykonać następujące czynności:

- 1** Zadbaj o swoje bezpieczeństwo – zabezpiecz siebie przed kontaktem z krwią i włóż rękawiczki.
- 2** Uwidocznij miejsce krwawienia (ranę) przez zdjęcie, rozerwanie lub przecięcie odzieży.
- 3** Przyłóż do rany sterylną gazę (pozbawioną drobnoustrojów chorobotwórczych) i zastosuj ucisk własną dłoń.
- 4** Załóż opatrunek.
- 5** Jeżeli krew przesiąka przez opatrunek, nałóż kolejną gazę i zabandażuj, mocniej dociskając. Nie usuwaj poprzedniego opatrunku! Postępuj tak aż do momentu, gdy krew przestanie przesiąkać przez opatrunek.

W ciężkich krwawieniach rozważ założenie opatrunku hemostatycznego (przyłóż go do krwawiącej rany, a następnie uciśnij). Opatrunek hemostatyczny to opatrunek wzbogacony o substancje hamujące krwawienie.

Bezpośredni ucisk na ranę za pomocą opatrunku

Zakładanie opatrunku

Mocowanie opatrunku za pomocą codofixu

Właściwe trzymanie bandaża

W przypadku masywnego krwawienia z rany na kończynie należy rozważyć założenie fabrycznego mankietu uciskowego lub improwizowanego (wyłącznie przez przeszkoloną osobę).

6 Zapewnij osobie poszkodowanej komfort termiczny.

7 W razie potrzeby zadzwoń pod numer 112 lub 999.

Staza taktyczna

Masywne krwotoki

Masywny krwotok to intensywny wypływ krwi, który w krótkim czasie doprowadza do wstrząsu hipowolemicznego, czyli stanu zagrożenia życia. W sytuacji działań na polu walki są to najczęściej zdarzenia wynikające z masywnego krwotoku z kończyn. Zgodnie z zaleceniami ERC w takiej sytuacji należy rozważyć zastosowanie opaski uciskowej. W medycynie pola walki powszechnie jest stosowana opaska uciskowa – staza taktyczna.

Zakładanie stazy taktycznej

1 Załóż stazę jak najwyżej rany

2 Pociągnij za pasek
Pociągnij taśmę stazy bardzo mocno, tak by przylegała ściśle do kończyny. Zaciągnij pasek i zepnij rzep dookoła kończyny.

3 Przekręcaj krępulec (w dowolnym kierunku) do momentu ustania krwawienia na kończynie poniżej miejsca założenia opaski. Po ustaniu krwawienia przekręć krępulec stazy jeszcze o pół obrotu.

4 Zabezpiecz krępulec paskiem znajdującym się na klipsie mocującym.

5 Zapisz czas założenia stazy na pasku lub w widocznym miejscu na ciele poszkodowanego.

Zakładanie stazy taktycznej na kończynie dolnej

Opaska improwizowana

Opaska improwizowana może być wykonana z dowolnych materiałów, jednak należy zastosować taki, by jak najmniej uszkadzał ranę (np. rękaw koszuli, chusta trójkątna, folia NRC, szalik itp.). Dopuszczalny czas tamowania krwotoku za pomocą opaski uciskowej wynosi 2 godziny. W widocznym miejscu należy zapisać czas założenia opaski uciskowej.

Przykładowe materiały do wykorzystania na improwizowaną opaskę uciskową.

Zakładanie improwizowanej opaski uciskowej z wykorzystaniem folii NRC.

Tamowanie krwotoku z trudno dostępnych miejsc

W sytuacji masywnego krwotoku z trudno dostępnych miejsc, np. z pachy, pachwiny czy tętnicy szyjnej można zastosować opatrunek uciskowy lub rozważyć zastosowanie opatrunku hemostatycznego. Istota działania opatrunków hemostatycznych polega na stosowaniu substancji czynnej (powodującej szybkie krzepnięcie krwi w czasie 3–5 min).

Krwawienia z nosa

Do krwawienia z nosa dochodzi np. na skutek uderzenia, kichnięcia lub w przebiegu chorób infekcyjnych. Aby powstrzymać wypływ krwi, poproś poszkodowanego o pochylenie głowy do przodu i uciśnij skrzydełka nosa. Możesz położyć mu na kark i nos zimny okład.

Wezwij pomoc, jeśli:

- krwawienie jest intensywne i trudne do opanowania,
- chory ma wysokie ciśnienie krwi,
- poszkodowany przyjmuje leki przeciwzakrzepowe lub duże dawki aspiryny.

Opatrywanie ran

Małe rany należy oczyścić w celu uniknięcia infekcji. Po obmyciu rany pod bieżącą wodą nałóż na nią sterylny kompres, a następnie owiń bandażem. Te dwie warstwy stanowią opatrunek osłaniający.

Nigdy nie wyciągaj z rany ciała obcego, ponieważ może to nasilić krwawienie. Jeżeli rana wymaga szycia, należy niezwłocznie udać się do szpitala, aby mogła być opatrzona w ciągu 6–8 godzin od urazu.

Zapobieganiu urazom sprzyja:

- zapinanie pasów bezpieczeństwa w pojazdach,
- stosowanie fotelików do przewożenia dzieci do 12. roku życia lub do 125 cm wzrostu i 22 kg masy ciała,
- zakładanie ochraniaczy podczas uprawiania sportów, które tego wymagają,
- zakładanie kasków podczas jazdy rowerem i na deskorolce,
- wykonywanie rozgrzewki przed rozpoczęciem treningu,
- stosowanie mat antypoślizgowych w łazience,
- zakładanie odpowiedniego obuwia do wędrówki po górach,
- unikanie oblodzonych powierzchni.

Apteczka pierwszej pomocy

Udzielenie pierwszej pomocy często wymaga użycia materiałów i środków znajdujących się w **apteczce**. Powinna się ona znajdować w szkole, miejscu pracy, samochodzie, domu oraz stanowić niezbędne wyposażenie podczas wycieczek lub wypraw turystycznych.

Apteczka powinna być umieszczona w widocznym i dobrze oznakowanym miejscu, tak by każdy mógł ją szybko odnaleźć. Należy systematycznie sprawdzać i uzupełniać jej zawartość. Nie wolno przechowywać w niej przeterminowanych i zużytych środków. Zawartość apteczki zależy od jej przeznaczenia.

Domowa apteczka

W domowej apteczce warto przechowywać podstawowe środki opatrunkowe: bandaże (opaski) dziane, elastyczne, jałowe kompresy, gaziki, plastry z gazą, przyłepce, opatrunki na oparzenia (hydrożelowe), nożyczki, codofix, środki dezynfekcyjne, leki przeciwbólowe, przeciwgorączkowe, na przeziębienie, na biegunkę, przeciwalergiczne.

Apteczka samochodowa

Choć obecnie obowiązujące przepisy w Polsce nie wymagają posiadania apteczki w samochodzie osobowym, to warto ją mieć. Nieoczekiwanych sytuacji, w których może się przydać kierowcy, pasażerom lub innym użytkownikom drogi, jest wiele.

Apteczki są obowiązkowym elementem wyposażenia w pojazdach transportu publicznego, taksówkach, pojazdach do nauki jazdy.

Jeśli wybierasz się autem za granicę, sprawdź, czy nie będziesz przejeżdżać przez kraje, w których posiadanie apteczki samochodowej jest obowiązkowe. W wielu krajach jej zawartość jest ściśle określona.

Zastosowanie wyposażenia apteczki

Folia życia (inne nazwy: koc termoizolacyjny, folia NRC) – służy do zapewnienia komfortu termicznego osobie poszkodowanej. Aby folia zabezpieczała ciało przed utratą ciepła, należy okryć nią poszkodowanego złotą stroną ku górze.

Maseczka do oddechów ratowniczych – zabezpiecza ratownika wykonującego oddechy ratownicze, ponieważ uniemożliwia kontakt z krwią lub śliną poszkodowanego.

Ryc. 4. Zawartość apteczki pierwszej pomocy

Opatrunek indywidualny – to opatrunek złożony z dwóch tamponów zamocowanych na bandażu nieelastycznym. Dzięki temu opatrunek jest przymocowany do miejsca zranienia i nie wymaga dodatkowego opatrunku podtrzymującego. Używa się go do tamowania obfitych krwawień.

Bandaże dziane – owijają się nimi zranione miejsce, aby podtrzymać opatrunek.

Kompresy, gaziki, gaza – nakrywa się nimi większe rany. Założony na ranie opatrunek wchłania krew, zapobiega infekcjom oraz chroni przed dalszymi uszkodzeniami.

Bandaże elastyczne – za ich pomocą unieruchamia się urazy kostno-stawowe.

Chusta trójkątna – można z niej wykonać opatrunek lub unieruchomić kończynę.

Rękawiczki medyczne – chronią przed kontaktem z płynami ustrojowymi poszkodowanego.

Plaster (przylepiec) – służy do mocowania opatrunków.

Plaster z gazą – zabezpiecza się nim mniejsze otarcia i zranienia.

Siatki opatrunkowe (codofix) – używa się ich zamiast tradycyjnych bandażów do mocowania i podtrzymywania opatrunków. Szczególnie przydatne są do zabezpieczania trudnych i niewygodnych miejsc na ciele (np. głowa, miednica, stawy).

Opatrunek umocowany na głowie za pomocą codofixu

PYTANIA I POLECENIA

1. Wymień najczęstsze mechanizmy urazu kręgosłupa.
2. Omów przykłady powikłań wynikających z urazu kręgosłupa.
3. Jakie objawy najczęściej występują przy obrażeniach narządu ruchu?
4. Na czym polega reguła Potta?
5. Wskaż różnice pomiędzy złamaniem, zwichnięciem i skręceniem.
6. Zastanów się, w jaki sposób zapobiegać urazom. Podaj kilka przykładów.
7. Dobierzcie się w pary i poćwiczcie unieruchamianie złamania za pomocą chusty trójkątnej.
8. W jaki sposób można wykonać opatrunek osłaniający?
9. Omów i zademonstruj postępowanie ratownicze w opatrywaniu krwawienia zewnętrznego z dłoni.
10. Do czego służy codofix?
11. Wytłumacz, w jakim celu zakłada się opatrunek na ranę.
12. Wylicz przedmioty, które powinny znaleźć się w apteczce samochodowej.

5. Oparzenia.

Postępowanie przeciwwstrząsowe

Oparzenia wrzątkiem, gorącym garnkiem lub rozgrzanym tłuszczem mogą się zdarzyć każdemu z nas. Jednak do takich urazów dochodzi nie tylko w kuchni. Oparzenia wywołują także środki chemiczne, promienie słoneczne czy porażenia prądem lub piorunem. Wymaga to natychmiastowej reakcji i szybkiego działania.

Oparzenie – skutek urazu, do którego dochodzi w wyniku działania wysokiej temperatury, prądu lub substancji chemicznych.

Rodzaje oparzeń

Oparzenia termiczne – dochodzi do nich pod wpływem ciepła, np. wrzątku, gorącego oleju.

Oparzenia chemiczne – powstają na skutek działania żrących środków chemicznych, np. kwasów, ługów (zasad) i soli metali ciężkich. Ich zetknięcie ze skórą i błonami śluzowymi powoduje pojawienie się zmian podobnych do oparzeń cieplnych (głównie oparzenia II stopnia). Po oparzeniu kwasem na skórze wytwarza się suchy strup o różnym zabarwieniu. Oparzenie ługiem skutkuje powstaniem na skórze miękkiego, wilgotnego strupa o białawym zabarwieniu.

Oparzenia elektryczne – są wynikiem przepływu prądu elektrycznego przez ciało, czyli porażenia prądem. Najczęściej dochodzi do nich z powodu wadliwie działającej domowej lub przemysłowej instalacji elektrycznej, niezachowania zasad bezpieczeństwa podczas używania urządzeń elektrycznych, a także po uderzeniu piorunem.

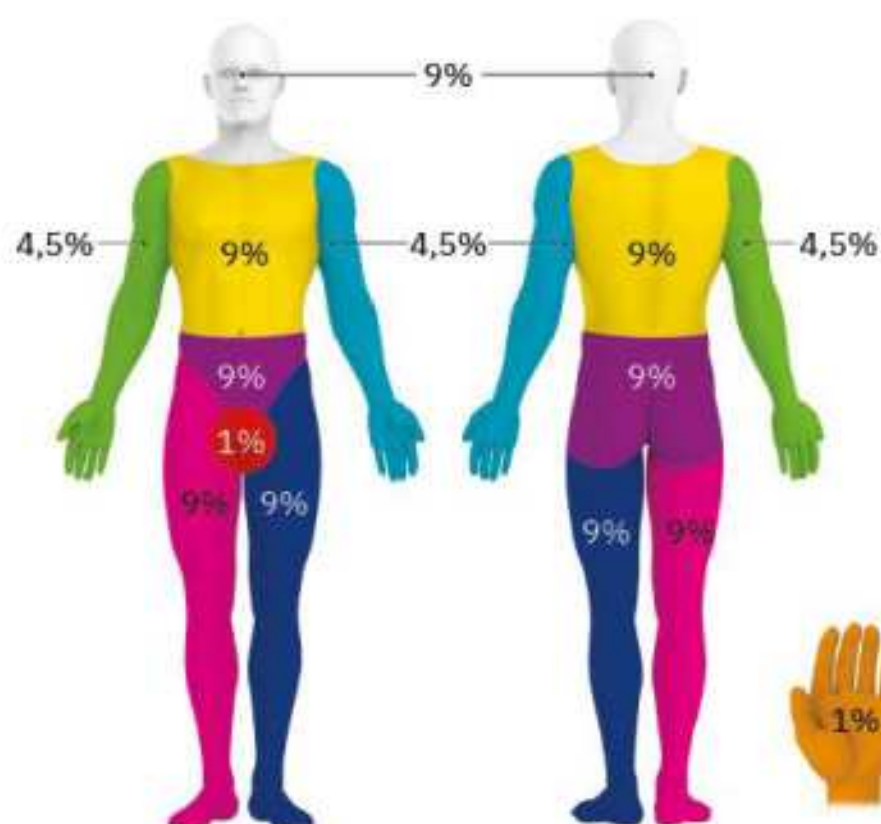
Oparzenia radiacyjne – powstają pod wpływem promieniowania radioaktywnego (RTG, UV i innych ekstremalnych czynników promiennych), a także promieniowania słonecznego.

Dotkliwość oparzenia zależy od wielu czynników: przede wszystkim od rodzaju działającej energii (płomień, wybuch, prąd), czasu działania czynnika oraz powierzchni oparzenia. Ze względu na głębokość obrażeń oparzenia kwalifikuje się według czterostopniowej skali.

Tab. 2. Podział oparzeń skóry

Skala oparzenia	Charakterystyka i objawy
I stopień 	Oparzenie jest wynikiem uszkodzenia powierzchownej warstwy skóry. Do charakterystycznych objawów należy rumień, lekki obrzęk, nadwrażliwość i ból. Najczęściej spotykanym przykładem oparzenia I stopnia jest oparzenie słoneczne.
II stopień 	Obejmuje zewnętrzną warstwę skóry i dochodzi do jej wewnętrznej warstwy. Najczęstszymi objawami są: pęcherze, obrzęk, wysięk płynu oraz silny ból. Nienaruszone pęcherze są jałowe. Rozległe oparzenia II stopnia wymagają pomocy medycznej.
III stopień 	To oparzenie jest wynikiem uszkodzenia wszystkich warstw skóry. Skóra w tych miejscach jest twarda, woskowa albo szara. Ponieważ w wyniku tego oparzenia dochodzi do uszkodzenia włókien nerwowych, brak jest objawów bólowych.
IV stopień 	Skutkiem tego oparzenia jest martwica lub zwęglenie tkanek położonych głębiej, takich jak: mięśnie, ścięgna i narządy wewnętrzne.

Oparzenia I i II stopnia są określane jako **powierzchowe**, a III i IV stopnia – jako **głębokie**.

Rozległość oparzeń

Powierzchnię oparzenia u dorosłego można obliczyć według reguły Wallace'a, nazywanej **regułą dziewiątek**, która dzieli ciało na obszary stanowiące 9% jego powierzchni:

- głowa 9%,
- przód klatki piersiowej 9%,
- tył klatki piersiowej 9%,
- przód brzucha 9%,
- tył brzucha 9%,
- kończyna górna lewa 9%,
- kończyna górna prawa 9%,
- przód kończyny dolnej lewej 9%,
- tył kończyny dolnej lewej 9%,
- przód kończyny dolnej prawej 9%,
- tył kończyny dolnej prawej 9%,
- krocze – 1%.

Schładzaj ranę chłodną wodą.

Zdejmij biżuterię.

Opatrunek założony na ranę

Inną regułą stosowaną przy szacowaniu powierzchni urazu jest **reguła dłoni**. Według niej powierzchnia dłoni stanowi 1% całkowitej powierzchni ciała.

Postępowanie w przypadku oparzeń termicznych

- 1 Schładzaj oparzone miejsce chłodną wodą przez czas nie krótszy niż 20 min.**

Schładzanie powinno trwać do momentu zmniejszenia bólu. Należy polewać oparzenie bieżącą wodą tak, aby woda po nim wolno spływała. Chłodzenie oparzonej rany w pierwszych kilkunastu minutach po urazie decyduje o dalszym gojeniu. Polewanie wodą zmniejsza energię cieplną okolicy oparzonej, co zapobiega pogłębieniu rany.

- 2 Zdejmij odzież z oparzonych miejsc.**

To ważna czynność, ponieważ odzież pozostawiona na oparzeniu przylgnie do skóry i może spowodować większe uszkodzenia. Jeżeli zauważysz, że ubranie już przyległo do skóry, nie odrywaj go. W przeciwnym razie możesz doprowadzić do większych obrażeń.

- 3 Kiedy oparzeniu uległa ręka, natychmiast zdejmij biżuterię.**

Obrzęk się nasili, co uniemożliwi jej późniejsze zdjęcie.

4 Okryj ranę jałowym opatrunkiem.

Na schłodzoną ranę załóż sterylny opatrunek. Najlepiej do tego wykorzystać opatrunek hydrożelowy.

5 Stłum palącą się lub tłącą odzież.

Aby ugasić ubranie palące się na poszkodowanym, przewróć go na plecy i szczelnie owiń np. kocem. Możesz też polewać go wodą lub toczyć po podłożu.

Opatrunek hydrożelowy

6 Jeśli oparzenie jest rozległe lub II i III stopnia, wezwij pogotowie.

Poproś kogoś, aby zadzwonił pod numer 999 lub 112, a jeśli nikogo obok ciebie nie ma, zadzwoń sam/sama.

Oparzenia termiczne i chemiczne grożą zwłaszcza dzieciom. Można im zapobiec, stosując te zasady:

- zapewnij bezpieczne warunki przebywania dziecka w kuchni,
- odsuwaj uchwyty naczyń z zasięgu rąk dziecka,
- pilnuj, aby dziecko nie dotknęło gorącej płyty piekarnika,
- reguluj temperaturę wody w kranie,
- zabezpiecz dostęp do pieca, kominka, kaloryferów,
- nie zostawiaj dziecka w pobliżu wanny napełnionej gorącą wodą,
- przechowuj środki czystości i leki w oryginalnych opakowaniach, w miejscu niedostępnym dla dziecka.

Postępowanie przeciwwstrząsowe

Wstrząs jest stanem zagrożenia życia, w którym organy i tkanki nie otrzymują dostatecznej ilości utlenowanej krwi. Prowadzi to do upośledzenia funkcji i niewydolności ważnych dla życia narządów.

Objawami wstrząsu są:

- obniżony stan świadomości,
- bladość skóry,
- niepokój,
- nudności, wymioty,
- splątanie, czyli zaburzenia świadomości,
- wstrząs anafilaktyczny powodujący dodatkowo miejscowe obrzęki, często w okolicach twarzy, oraz trudności z oddychaniem z powodu obrzęku krtani,
- pobudzenie,
- utrata przytomności.
- chłodna skóra, pokryta lepkim potem,
- szybki oddech,

Rodzaje wstrząsów:

1. **Wstrząs hipowolemiczny** – jest spowodowany masywnym krwawieniem powstałym po urazie lub utratą płynu pozakomórkowego występującego przy oparzeniach.
2. **Wstrząs anafilaktyczny** – jego przyczyną jest reakcja alergiczna u osób uczulonych po wnikięciu do ich organizmu alergenu (substancji uczulającej).
3. **Wstrząs kardiogeny** – powoduje go niewydolność mięśnia sercowego, np. zawał, a także inne wady serca i arytmie.
4. **Wstrząs septyczny** – jest wynikiem ostrej reakcji zapalnej organizmu związanej z wnikięciem do niego drobnoustrojów chorobotwórczych.
5. **Wstrząs neurogeny** – najrzadsza forma wstrząsu – powoduje ją uszkodzenie rdzenia kręgowego i obrażenia mózgu.

We wstrząsie występuje bladość powłok, oziębienie i poty, ponieważ krążenie przesuwa się w stronę najważniejszych narządów – serca, płuc, mózgu.

Pierwsza pomoc

- Wezwij pomoc medyczną.
- Nie podawaj poszkodowanemu żadnych leków ani płynów.
- W przypadku wstrząsu anafilaktycznego poszkodowanemu można samodzielnie (przez osoby przeszkolone) podać należącą do niego adrenalinę (odpowiedni lek noszą przy sobie np. alergicy), a we wstrząsie hipowolemicznym spowodowanym krwawieniem zewnętrznym należy zatamować lub ograniczyć krwawienie.
- Ułóż poszkodowanego w pozycji leżącej na plecach i zapewnij mu komfort termiczny.
- Zadbaj o samopoczucie poszkodowanego – prowadź z nim rozmowę.
- W razie konieczności zastosuj RKO.

Ułożenie poszkodowanego we wstrząsie

PYTANIA I POLECENIA

1. Wymień rodzaje oparzeń i ich objawy.
2. W jaki sposób można ocenić rozległość oparzeń?
3. Zademonstruj metodę chłodzenia oparzonej kończyny górnej.
4. Podaj przykłady sposobów zapobiegania oparzeniom u dzieci.
5. Wymień typowe objawy wstrząsu.
6. Dobierzcie się w pary i poćwiczcie układanie poszkodowanego w pozycji przeciwwstrząsowej.

6. Zatrucia

Zatrucia są wynikiem wprowadzenia do organizmu substancji zaburzających jego prawidłową pracę. Mogą bezpośrednio zagrażać życiu. Trucizny mogą przedostać się do ustroju różnymi drogami: przez płuca, układ pokarmowy, skórę, a także krew.

Trucizna – każda substancja, która po przedostaniu się do organizmu zaburza jego funkcje. Im większa jej ilość została wchłonięta, tym cięższe jest zatrucie.

Drogi przedostawania się trucizn do organizmu

1. Przewód pokarmowy:

- leki,
- alkohol,
- substancje chemiczne stosowane w gospodarstwie domowym i przemyśle (np. substancje żrące, środki ochrony roślin),
- jady roślinne,
- grzyby,
- zepsuta żywność (zatrucia pokarmowe).

2. Drogi oddechowe:

- gazy duszące,
- środki ochrony roślin,
- gazy drażniące,
- rozpuszczalniki.

3. Wkłucia – poprzez krew:

- leki,
- narkotyki.

4. Skóra i błony śluzowe:

- trucizny,
- rozpuszczalniki,
- jady zwierzęce (wężę, owady),
- środki ochrony roślin.

Rozpoznanie zatrucia mogą ułatwić objawy pochodzące z:

1. układu pokarmowego:

- nudności,
- bóle brzucha,
- wymioty,
- biegunka;

2. układu krążenia:

- przyspieszone lub zwolnione tętno,
- nadmierna potliwość;

3. układu oddechowego:

- trudności w oddychaniu;

4. układu nerwowego:

- zwężone lub nadmiernie poszerzone źrenice,
- zaburzenia świadomości,
- ból głowy,
- drgawki;

5. skóry, błon śluzowych (jako miejsca przedostania się trucizny do organizmu):

- oparzenie,
- pęcherze.
- zaczerwienienie,

Dzięki ocenie sytuacji oraz miejsca zdarzenia możesz łatwiej rozpoznać zatrucie. Zwróć uwagę na:

- opakowania po lekach, środkach chemicznych,
- miejsce, w którym znajduje się uszkodzony (czy w mieszkaniu znajduje się piecyk gazowy stwarzający zagrożenie zatruciem CO),
- obecność wymiocin.

Zatrucia gazami duszącymi i drażniącymi

Gazy duszące

Zatrucia mogą być spowodowane działaniem na organizm gazów duszących. Pod ich wpływem zachodzą reakcje chemiczne obniżające poziom tlenu w organizmie.

Przyczynami zatruć najczęściej są:

- dwutlenek węgla (CO_2) – gdy wzrośnie jego poziom w organizmie, może dojść do powstania kwasicy oddechowej, a w konsekwencji do obrzęku mózgu i utraty przytomności; ten gaz jest cięższy od powietrza i gromadzi się nad ziemią, może zbierać się w kopalniach, cukrowniach, silosach ze zbożem;
- cyjanowodór – blokuje układy oddechowe komórek, prowadzi do niedotlenienia; charakteryzuje się zapachem gorzkich migdałów;
- siarkowodór – blokuje tkankowe enzymy oddechowe, uniemożliwiając wykorzystanie tlenu przez tkanki; ma zapach zepsutych jaj.

Gazy drażniące

Gazy drażniące powodują utlenianie lub niszczenie białek powierzchni, z którą się zetknęły. Do takich gazów należą m.in.: amoniak, aldehyd mrówkowy, chlor, dwutlenek siarki, tlenki azotu, fosgen. W zależności od czasu działania i stężenia mogą powodować podrażnienie spojówek (łzawienie, światłowstręt, pieczenie), górnych dróg oddechowych, a także prowadzić do obrzęku płuc.

Postępowanie w przypadku zatrucia gazami duszącymi i drażniącymi

- Zadbaj o własne bezpieczeństwo. Zabezpiecz swoje drogi oddechowe.
- Jak najszybciej wynieś osobę poszkodowaną z miejsca zagrożenia.
- Wezwij zespół ratownictwa medycznego.
- Kontroluj stan osoby poszkodowanej, sprawdzaj oddech i pracę serca, w razie konieczności wykonaj resuscytację krążeniowo-oddechową (pamiętaj o zabezpieczeniu się przed podjęciem oddechów ratowniczych).

Zatrucie tlenkiem węgla

Jednym z najniebezpieczniejszych dla zdrowia i życia człowieka jest **zatrucie tlenkiem węgla (czadem)**. To **gaz bezbarwny, bezwonny i pozbawiony smaku** – dlatego bywa nazywany cichym zabójcą. Tworzy on 300 razy silniejsze połączenie z hemoglobina niż tlen.

Głównymi przyczynami zatrucia tlenkiem węgla, zwanego zaciadzeniem, są: niewłaściwa wentylacja pomieszczeń, niesprawność przewodów kominowych, niesprawna instalacja grzewcza oraz pożary. Najczęściej do zatrucia czadem dochodzi w łazienkach wyposażonych w piecyk gazowy.

Do objawów zaciadzenia należą:

- bóle i zawroty głowy,
- duszności,
- nagła słabość.
- osłabienie pamięci,
- wymioty,

Człowiek nie zauważa nawet wysokiego stężenia czadu. Również krótkotrwale (ok. 20 s) przebywanie w pomieszczeniu, gdzie jest duże stężenie tlenku węgla, może powodować natychmiastową utratę przytomności.

Postępowanie w przypadku zatrucia czadem:

- Zadbaj o swoje bezpieczeństwo.
- Zapewnij osobie poszkodowanej dostęp do świeżego powietrza, najlepiej wynieś ją na zewnątrz.
- Wezwij służby ratunkowe.
- Okryj poszkodowanego – zapewnij mu komfort cieplny.
- W przypadku zagrożenia życia udziel pierwszej pomocy.

Zapobieganie zatruciom tlenkiem węgla:

- Często wietrz pomieszczenia, szczególnie w okresie grzewczym.
- Systematycznie kontroluj stan kratki wentylacyjnych i napływowych powietrza oraz przewodów kominowych.
- W domu ogrzewanym kominkiem zapewnij dopływ powietrza niezbędnego do procesu spalania, w przeciwnym razie powietrze będzie pobierane z pomieszczenia, w którym znajduje się kominek.
- Zainstaluj czujniki tlenku węgla.

Czujnik tlenku węgla

Zatrucia lekami

Kolejną grupą szczególnie niebezpiecznych zatruc są **zatrucia lekami**. Pomoc poszkodowanemu zależy od rodzaju użytego specyfiku. Dlatego zawsze należy starać się ustalić, co zażył chory.

Najczęściej dochodzi do zatruc lekami:

- nasennymi, uspakajającymi i psychotropowymi,
- przeciwbólowymi, przeciwzapalnymi,
- nasercowymi.

Objawy zatruc są zróżnicowane – zależą od zażytego preparatu. Mogą pojawić się:

- zaburzenia świadomości,
- zwolnienie lub przyspieszenie oddechu,

- nieregularne tętno,
- sucha lub spocona skóra,
- zwężone lub rozszerzone źrenice.

Postępowanie w przypadku zatrucia lekami:

- Jeśli osoba poszkodowana jest przytomna, sprowokuj wymioty (np. poprzez podrażnienie gardła palcami).
- Kiedy osoba poszkodowana jest nieprzytomna, sprawdź parametry życiowe – oddech i objawy krążenia, w razie potrzeby rozpocznij RKO.
- Jeśli osoba poszkodowana oddycha, ułóż ją w pozycji bezpiecznej i zapewnij termoizolację.
- Wezwij zespół ratownictwa medycznego.
- Zabezpiecz tabletki i opakowania po lekach.
- Jeśli są świadkowie zdarzenia, zbierz od nich wywiad (dowiedz się np., czy nie była to próba samobójcza).

Należy zabezpieczyć lekarstwa, którymi zatrut się poszkodowany, i przekazać je ratownikom.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wymień ogólne objawy zatruc.
2. Omów zasady postępowania w zatruciu lekami.
3. Podaj najczęstsze objawy zatrucia toksycznymi gazami.
4. Wyjaśnij, dlaczego zac zadanie jest niebezpieczne.
5. Omów sposoby zapobiegania zatruciom tlenkiem węgla.

7. Utonięcia. Wypadki nad wodą

Okres letni sprzyja niebezpiecznym zachowaniom i wypadkom, zwłaszcza nad wodą. W skrajnych przypadkach dochodzi do śmierci z powodu utonięcia. Co roku w Polsce umierają z tej przyczyny 2 osoby na 100 tys. mieszkańców. Niestety, często do wypadków dochodzi w związku ze spożywaniem alkoholu. Również pogoda ma wpływ na liczbę utonięć, np. gorące lato w 2018 r. zakończyło się bardzo dużą liczbą takich wypadków.

Najczęstszymi przyczynami utonięć są:

- brawura,
- kąpiel na niestrzeżonych plażach,
- brak wyobraźni,
- spożywanie alkoholu, narkotyków i innych substancji osłabiających koordynację,
- wypadki podczas żeglowania i wędkowania,
- pozostawienie dzieci bez nadzoru osób dorosłych,
- zmęczenie i wyczerpanie, kurcze mięśni, nadmierne wyziębienie organizmu lub wstrząs termiczny,
- brak umiejętności pływania,
- nieprzestrzeganie zasad bezpieczeństwa,
- udar mózgu lub zawał serca podczas przebywania w wodzie,
- skoki do wody i uprawianie sportów wodnych, w związku z którymi dochodzi do urazów głowy i kręgosłupa,
- wiry wodne.

Pamiętaj! Zwracaj uwagę na osoby w swoim otoczeniu, np. wypływające za daleko, skaczące do wody na głowę, lekkomyślnie zachowujące się nad wodą.

Utonięcie – gwałtowne uduszenie na skutek zablokowania dróg oddechowych płynem, najczęściej wodą. Trwa ok. 3–6 minut.

Tonięcie – stan, w którym człowiek broni się przed zalewaniem wodą dróg oddechowych, a tym samym – przed utonięciem.

Podtopienie – sytuacja, w której tonącego udało się uratować, mimo że znalazł się pod wodą.

Pierwsza pomoc tonącemu

Aby tonąca osoba przeżyła, należy jak najszybciej przystąpić do czynności ratunkowych. Jeśli widzisz, że ktoś tonie:

1 Oceń sytuację i zadbaj o własne bezpieczeństwo.

Pamiętaj, że przy ratowaniu poszkodowany może kurczowo zaciskać ręce na ciele ratownika, przez co powoduje zanurzenie siebie, a także ratownika pod wodę. Jeśli nie pływasz dobrze, ratowanie tonącego może być niebezpieczne. Jeśli nie masz pewności, że sobie poradzisz, nie wchodź do wody. Zawsze należy powiadomić ratownika lub inne osoby znajdujące się w pobliżu.

2 Wezwij pomoc.

Poproś świadków zdarzenia o wezwanie pogotowia oraz ratownika Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego (WOPR; numer ratunkowy nad wodą – 601 100 100), jeśli do zdarzenia doszło na strzeżonej plaży.

3 Wybierz najbezpieczniejszy sposób wyciągnięcia tonącego z wody:

- za pomocą koła ratunkowego, rzutki, bojki,
- z pomostu możesz podać długi przedmiot (np. kij),
- za pomocą liny,
- możesz podpłynąć i przyholować tonącego do brzegu.
- z łodzi,

Jeśli to możliwe, utrzymuj kontakt wzrokowy z tonącym.

Sposoby ratowania osoby tonącej

4 Po wyniesieniu poszkodowanego na brzeg postępuj według wskazówek:

Tab. 3. Postępowanie wobec osoby, która tonęła

Gdy osoba jest przytomna:	
• zdejmij mokrą odzież, a następnie okryj kocem, ręcznikiem, folią NRC i postaraj się uspokoić poszkodowanego	
Gdy osoba jest nieprzytomna:	
• ułóż ją na plecach, na twardym podłożu • udroźnij drogi oddechowe • sprawdź oddech	
Poszkodowany oddycha prawidłowo	Poszkodowany nie reaguje i nie oddycha
• ułóż go w pozycji bezpiecznej • regularnie sprawdzaj oddech (co minutę przez 10 s) • zapewnij komfort termiczny – jeśli to możliwe, zdejmij z poszkodowanego mokrą odzież i ciepło go okryj	• rozpocznij RKO: – wykonaj 5 oddechów ratowniczych – wykonaj 30 uciśnień klatki piersiowej – wykonaj 2 oddechy ratownicze – kontynuuj 30 uciśnień klatki piersiowej i 2 oddechy ratownicze do przejęcia poszkodowanego przez ZRM albo do utraty sił lub powrotu oddechu u poszkodowanego

Każdy przypadek podtopienia wymaga przeprowadzenia diagnostyki i konsultacji lekarskiej. Stan poszkodowanego może się nagle pogorszyć.

Pamiętaj!

- Nie staraj się wylać wody z płuc poszkodowanego.
- Nie przerywaj czynności ratowniczych, nawet jeśli poszkodowany nie daje oznak życia.
- Woda wychładza organizm, więc osobie, która tonęła, grozi hipotermia. Dlatego okryj poszkodowanego.

Hipotermia – obniżenie temperatury wewnętrznej ciała poniżej 35°C pod wpływem działania na organizm niskiej temperatury, przebywania w wodzie, urazu, wstrząsu, niedożywienia.

W organizmie, który nadmiernie się wychładza, uruchamiają się mechanizmy chroniące ciało przed dalszą utratą ciepła. Kurczą się naczynia krwionośne skóry i mięśni, aby krew mogła podtrzymywać pracę narządów znajdujących się wewnątrz organizmu, np. mózgu. Hipotermia spowalnia metabolizm, dzięki czemu zapotrzebowanie na tlen jest mniejsze.

Do objawów hipotermii należą:

- utrata przytomności,
- płytki, zwolniony oddech lub jego brak,

- tętno zwolnione, słabo wyczuwalne lub niewyczuwalne,
- chłodna skóra.

Wypadkom nad wodą można zapobiegać, przestrzegając poniższych zasad:

- Nie kąp się w miejscach niedozwolonych i niestrzeżonych przez ratowników.
- Nie skacz do płytkiej wody lub w nieznanym miejscu.
- Zabawy w wodzie mogą być niebezpieczne, więc zachowuj ostrożność.
- Gdy wpadniesz do wody, natychmiast zatkaj ręką usta i nos, dzięki temu nie zakrztusisz się wodą.

Łańcuch przeżycia w tonięciu

Ryc. 5. Łańcuch przeżycia w tonięciu

PYTANIA I POLECENIA

1. Podaj przykłady sytuacji, w których może dojść do tonięcia.
2. Czym się różni podtopienie od utonięcia?
3. Omów etapy udzielania pomocy w podtopieniach.
4. Przedstaw kolejność działań po wyciągnięciu poszkodowanego z wody.
5. Jak dochodzi do hipotermii? Wyjaśnij, na czym ona polega.
6. Dowiedz się, jakie kolory flag obowiązują na strzeżonych plażach i kąpieliskach oraz co one oznaczają.

EDUKACJA OBRONNA

1. Sposoby przetrwania

Edukacja obronna ma na celu ochronę naszego życia w sytuacjach zagrożenia. Pozwala zdobyć wiedzę oraz umiejętności niezbędne do przetrwania w różnych warunkach. Wiąże się ponadto z naszą inwencją, niezależnością i samowystarczalnością w decydowaniu o sobie.

Kiedys każdy człowiek musiał walczyć o większość takich rzeczy, jak jedzenie, woda czy ciepło. Dzięki rozwojowi cywilizacyjnemu przyzwyczailiśmy się do wygodnego życia. Obecnie nie musimy walczyć jak ludzie dawniej: jedzenie mamy w lodówce, wodę w kranie i elektryczność w domowych instalacjach. Nie lubimy niedogodności i niewygody. Mało kto zastanawia się nad tym, co by się stało, gdyby nagle zabrakło prądu na dłuższy czas, nie wspominając o wodzie czy pożywieniu. Jednak konflikty zbrojne i działania wojenne mogą spowodować, że będziemy musieli odnaleźć się w ekstremalnych sytuacjach, bez dachu nad głową i bez pożywienia, czy radzić sobie z działaniem różnych czynników zewnętrznych.

Wpływ czynników zewnętrznych na organizm człowieka

Czynnik	Objawy
brak snu	Potęguje stres, drażliwość, nasila niepokój, powoduje problemy z podejmowaniem decyzji oraz trudności z koncentracją, spowalnia myślenie, osłabia pamięć.
niedobór wody	Jest przyczyną zaburzenia pamięci, obniżenia zdolności koncentracji, zaburzenia koordynacji oraz bólów głowy.
brak pożywienia	Powoduje osłabienie, bóle głowy, męczliwość, uczucie zimna.
stres	Długotrwały stres może skutkować przyspieszonym oddechem, nadmierną potliwością, przyspieszonym biciem serca, drżeniem rąk, pogorszeniem pamięci, uderzeniami gorąca, lękiem itp.
czynniki atmosferyczne	
■ upały	Mogą spowodować odwodnienie lub udar słoneczny, a także śmierć.
	
■ mrozy	Mogą być przyczyną odmrożeń lub wyziębienia organizmu, a nawet śmierci.
	

Czynnik	Objawy
opady atmosferyczne (np. śnieg, deszcz, grad) 	Powodują przemoczenie odzieży; pod ich wpływem rozpoczyna się proces wyziębiania organizmu, co może stać się przyczyną zachorowania.

Panika

Nie ulegajcie panice, nawet jeśli znajdziecie się w trudnej sytuacji.

Panika – nagły wybuch silnego i szybko rozprzestrzeniającego się zbiorowego strachu.

Powstaniu paniki sprzyjają niespodziewane zagrożenia bezpieczeństwa większej grupy ludzi, znajdujących się w zamkniętych pomieszczeniach, jak kino, teatr czy środki transportu zbiorowego. Taka sytuacja może nastąpić również wtedy, gdy droga ucieczki jest utrudniona, a wiele osób chce z niej skorzystać. Przyczyną paniki mogą być na przykład pożary, katastrofy naturalne, zamachy terrorystyczne, działania wojenne, a także nieprawdziwe informacje, poczucie zagrożenia, brak pożywienia czy wody.

Wśród sposobów przeciwdziałania panice można wymienić:

- pomoc osobom poszkodowanym,
- informowanie o drogach ewakuacji,
- zorganizowane działania ratownicze,
- przedstawienie informacji dotyczących zasad postępowania w sytuacji zagrożenia,
- wyznaczanie zadań,
- angażowanie ludzi do udziału w wyznaczonych czynnościach,
- oddziaływanie na ludzi przejawiających skrajne postawy.

W sytuacji ekstremalnej, kiedy możemy liczyć wyłącznie na siebie, warto pamiętać o ważnych zasadach.

Doświadczenie i wiedza zdobyta na lekcjach, treningach czy szkoleniach mogą wpłynąć pozytywnie na wolę przetrwania i utrzymania przy życiu. Upór oraz odmowa poddania się napotkanym problemom i przeszkodom dają psychiczną i fizyczną siłę do przetrwania.

Jak zwiększyć szanse na przetrwanie?

Jeśli znajdziecie się w niespodziewanej sytuacji ekstremalnej, wymagającej przetrwania, w pierwszej kolejności poszukajcie miejsca, w którym można się ukryć.

Ukrycie powinno zapewniać ochronę przed chłodem, opadami atmosferycznymi, owadami, wiatrem czy też nadmiernym słońcem. Na schronienie warto wybrać miejsce niezagrożone zalaniem.

Następnie wykorzystajcie wszystkie swoje zmysły, aby zorientować się w zagrożeniu oraz ustalić, czy jest ono aktualne. Warto rozważyć, jak może rozwinąć się sytuacja, i ustalić plan działania. **Zorientujcie się w terenie** – rozejrzyjcie się i posłuchajcie, co dzieje się dookoła.

Orientacja w terenie pomaga w ocenie sytuacji.

Stres związany z zaistniałą niebezpieczną sytuacją, a wraz z nim wzrost poziomu adrenaliny, mogą spowodować, że człowiek nie czuje bólu i nie zauważa ran. Strach i panika prowadzą do utraty energii, a tym samym wywołują negatywne emocje. W tym przypadku trzeba dokonać samokontroli i sprawdzić swoje ciało. W razie jakichkolwiek urazów należy udzielić sobie pierwszej pomocy. Ważne, aby zachować ostrożność i zapobiec dalszej utracie zdrowia.

Kolejną rzeczą, którą warto zrobić w sytuacji zagrożenia, jest sprawdzenie, co mamy do dyspozycji. Gdy już zorientujemy się w sytuacji, otoczeniu, kondycji fizycznej oraz sprzęcie, jesteśmy gotowi, aby wprowadzić pewne rozwiązania pozwalające przetrwać. Pamiętajmy, by nie reagować zbyt szybko, gdyż nieprzemyślane zachowanie czy brak planu mogą spowodować kolejne trudności. Przed podjęciem decyzji należy rozważyć wszystkie aspekty danego działania.

Pamiętaj!

- Zmieniaj miejsce bez narażania siebie na niebezpieczeństwo.
- Wykorzystaj wszystkie swoje zmysły, aby ocenić sytuację.
- Bądź wrażliwy/wrażliwa na zmiany temperatury.

Ognisko

Przygotowanie ogniska wymaga dobrej organizacji. Wielkość ogniska dobierz do potrzeb w danej chwili. Rozpalanie ognia może się wydawać proste, ale warto pamiętać, że wszelkie drzewa iglaste palą się lepiej od liściastych. W przypadku świeżych drzew do palenia najlepiej nadaje się brzoza.

Miejsce na ognisko musi być odpowiednio zabezpieczone, osłonięte od wiatru i opadów atmosferycznych oraz odizolowane od materiałów łatwopalnych. Iskry z ogniska unoszone przez gorące powietrze i wiatr mogą wzniecić pożar. W czasie suchej i wietrznej pogody jest to szczególnie niebezpieczne. Ognisko najlepiej palić na gołej ziemi lub piasku. Aby nie zostać zauważonym, można zastosować palenisko typu „dakota”, czyli wykopane w ziemi.

Pamiętaj, że po zakończeniu palenia ognia ognisko musi być bezwzględnie dokładnie zagaszone, zalane wodą i przysypane piaskiem (ziemią).

Ognisko jest niezbędne do ogrzania się oraz przygotowania posiłków.

Palenisko typu „dakota”. Aby je przygotować, należy wydrążyć (np. kijami) dwa otwory w ziemi, połączone wąskim tunelem. W jednym z otworów trzeba umieścić gałązki i patyki, które przez ciąg powietrza szybko się wypalają, dając w ten sposób ciepło.

Woda i wpływ warunków atmosferycznych

Każdą, choćby krystalicznie czystą, wodę uzdatniaj przed spożyciem przez gotowanie lub zastosowanie tabletek do odkażania wody. Nie da się określić z pomocą zmysłów (smaku czy węchu) przydatności do picia. Bez odpowiednich narzędzi nie można ocenić ewentualnego skażenia biologicznego lub chemicznego.

Picie wody opadowej z dużych liści

Wodę można pozyskać:

- ze zbiorników wodnych (jezior, rzek);
- z deszczówki, na przykład wydrążyć otwór w ziemi i wyłożyć go folią, płachtą lub dużymi liśćmi itp.;
- dzięki rozpuszczeniu śniegu lub lodu;
- z soku z brzozy;
- z porannej rosy, w tym celu należy rozłożyć na trawie chłonne materiały (np. koszulki, ręczniki, prześcieradła, które zbiorą rosę), a następnie wycisnąć wodę do przygotowanego pojemnika.

Brak wody może prowadzić do odwodnienia. To stan, w którym zawartość wody w organizmie spada poniżej ilości potrzebnej do jego prawidłowego funkcjonowania. Bez wody człowiek może przeżyć od 3 do maksymalnie 4 dni. Długotrwałe odwodnienie skutkuje utratą siły, osłabieniem odporności organizmu, utratą świadomości oraz uszkodzeniem organów wewnętrznych, a nawet śmiercią.

Najczęstsze przyczyny odwodnienia organizmu to: biegunka, wymioty, picie zbyt małej ilości płynów podczas choroby przebiegającej z podwyższoną temperaturą ciała, a także brak uzupełnienia strat wody powstałych w czasie intensywnego wysiłku. Leczenie odwodnienia polega na podawaniu choremu dodatkowej ilości wody w celu uzupełnienia strat.

Organizm narażony na działanie niskiej temperatury może ulec hipotermii.

Jest ona stanem, w którym temperatura ciała człowieka spada poniżej 35°C, a gdy osiągnie 28°C, zagraża życiu. Organizm jest zdolny do utrzymywania stałej temperatury dzięki zdolnościom termoregulacyjnym. Pod wpływem działania wody, która przewodzi ciepło znacznie lepiej, dochodzi do ochłodzenia organizmu 20 razy szybciej niż w przypadku działania powietrza. Organizm nie jest w stanie wyrównać takiej utraty ciepła. Trudno jednak dokładnie oszacować czas przeżycia w zimnej wodzie. Niska temperatura powietrza, szczególnie w połączeniu z silnym wiatrem, również skutkuje wychłodzeniem organizmu. W leczeniu hipotermii najważniejsze jest to, żeby stopniowo podnosić temperaturę ciała chorego. Zbyt szybkie ogrzanie może doprowadzić do szoku termicznego lub pogłębić objawy hipotermii.

Z kolei wysoka temperatura może spowodować odwodnienie oraz udar słoneczny.

Pożywienie

Jeśli mamy możliwość zjedzenia ryb, możemy je upiec w ognisku. Do upolowania zwierzyny potrzeba odpowiedniego sprzętu. Jeśli go nie mamy, możemy wykorzystać rośliny dziko rosnące, na przykład:

- owoce leśne: jagody, maliny, poziomki, borówki i jeżyny;
- grzyby jadalne – po ugotowaniu lub usmażeniu;
- pokrzywa – liście trzeba sparzyć wrzątkiem, a sokiem z pokrzywy wyleczymy też rany;
- żółędzie – należy je obrać z łupinki, pokroić i gotować około 15 minut, a następnie wysuszyć i zmielić – otrzymamy pożywną mąkę;
- orzechy;
- trzcina pospolita – jej młode pędy są jadalne, nawet na surowo;
- mniszek lekarski – jest jadalny w całości;
- kłacza tataraku zwyczajnego – są jadalne po ugotowaniu lub upieczeniu w popiele;
- lebioda – jej liście są jadalne od kwietnia do października, przyrządza się ją jak szpinak.

Wykorzystanie roślin dziko rosnących jako źródła pożywienia

Higiena

W każdej sytuacji **czystość** i dbałość o siebie są ważnymi czynnikami w zapobieganiu infekcjom i chorobom. Miej paznokcie krótko przycięte i czyste, gdyż za paznokciami u rąk zbiera się największa ilość bakterii, które mogą spowodować infekcję. Jeśli nie masz szczoteczki do zębów, znajdź patyk z wierzby lub brzozy (długości ok. 20 cm i 1 cm szerokości). Zgryź zębami jeden koniec patyka w celu oddzielenia włókien, a następnie czyść zęby pędzelkiem wykonanym z patyka.

Innym sposobem czyszczenia zębów w trudnych warunkach jest owinięcie kawałka czystej ściereczki wokół palców i pocieranie zębów w taki sposób, aby usunąć resztki jedzenia. Ponadto można nitkować zęby sznurkiem lub włóknami roślin.

Sen

Śpij w ciepłym śpiworze lub ciepłym ubraniu, w suchych skarpetach i bieliźnie. To bardzo ważne, aby móc odpocząć.

Komfortowa temperatura podczas snu jest kluczem do udanego odpoczynku.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wyjaśnij, czym jest panika.
2. Wymień i omów sposoby przeciwdziałania panice.
3. Wskaż jadalne rośliny dziko rosnące.
4. Omów, jaki wpływ na organizm człowieka ma brak wody, snu i pożywienia.
5. Wymień trzy sposoby pozyskiwania wody w trudnych warunkach.

2. Cyberbezpieczeństwo

Współcześnie aktywność w świecie wirtualnym jest dla nas równie ważna, jak ta w wymiarze rzeczywistym. Skokowy wzrost aktywności człowieka w cyberprzestrzeni, oprócz oczywistych, wymiernych korzyści społecznych, gospodarczych, naukowych czy kulturalnych, przyniósł także negatywne efekty w postaci zagrożeń. W Polsce każdego roku odnotowuje się mało chlubny rekord zgłoszeń i incydentów w cyberprzestrzeni.

Zagrożenie cyberbezpieczeństwa – potencjalna przyczyna wystąpienia **incydentu** – zdarzenia, które ma lub może mieć niekorzystny wpływ na **cyberbezpieczeństwo**, rozumiane jako „odporność systemów informacyjnych na działania naruszające poufność, integralność, dostępność i autentyczność przetwarzanych danych lub związanych z nimi usług oferowanych przez te systemy” (Ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa).

Cyberzagrożenia naruszają bezpieczeństwo użytkowników i zasobów zgromadzonych w przestrzeni wirtualnej, co odbywa się za pomocą środków technicznych i nietechnicznych, w tym urządzeń, oprogramowania oraz informacji bądź danych.

Warto mieć na uwadze, że obserwowane zagrożenia mogą zaszkodzić zarówno społeczeństwu, instytucjom, grupom czy organizacji, jak i osobom fizycznym.

Ważne!

Instytucją powołaną do reagowania na incydenty w przestrzeni cybernetycznej na obszarze naszego kraju i we współpracy z podobnymi jednostkami na całym świecie jest Zespół CERT Polska (Computer Emergency Response Team), funkcjonujący w ramach Naukowej i Akademickiej Sieci Komputerowej – Państwowego Instytutu Badawczego. Zespół realizuje wiele zadań w zakresie cyberbezpieczeństwa, między innymi obsługuje krajowy rejestr domen, koordynuje obsługę incydentów zgłaszanych przez jednostki budżetowe, sektor finansowy, a także analizuje trendy cyberzagrożeń.

Jak zgłosić cyberzagrożenie?

- e-mailowo na adres cert@cert.pl
- w formularzu na stronie incydent.cert.pl
- w formularzu na stronie incydent.cert.pl/domena
- telefonicznie +48 22 380 82 74
- listownie – w formularzu dostępnym na stronie bip.nask.pl

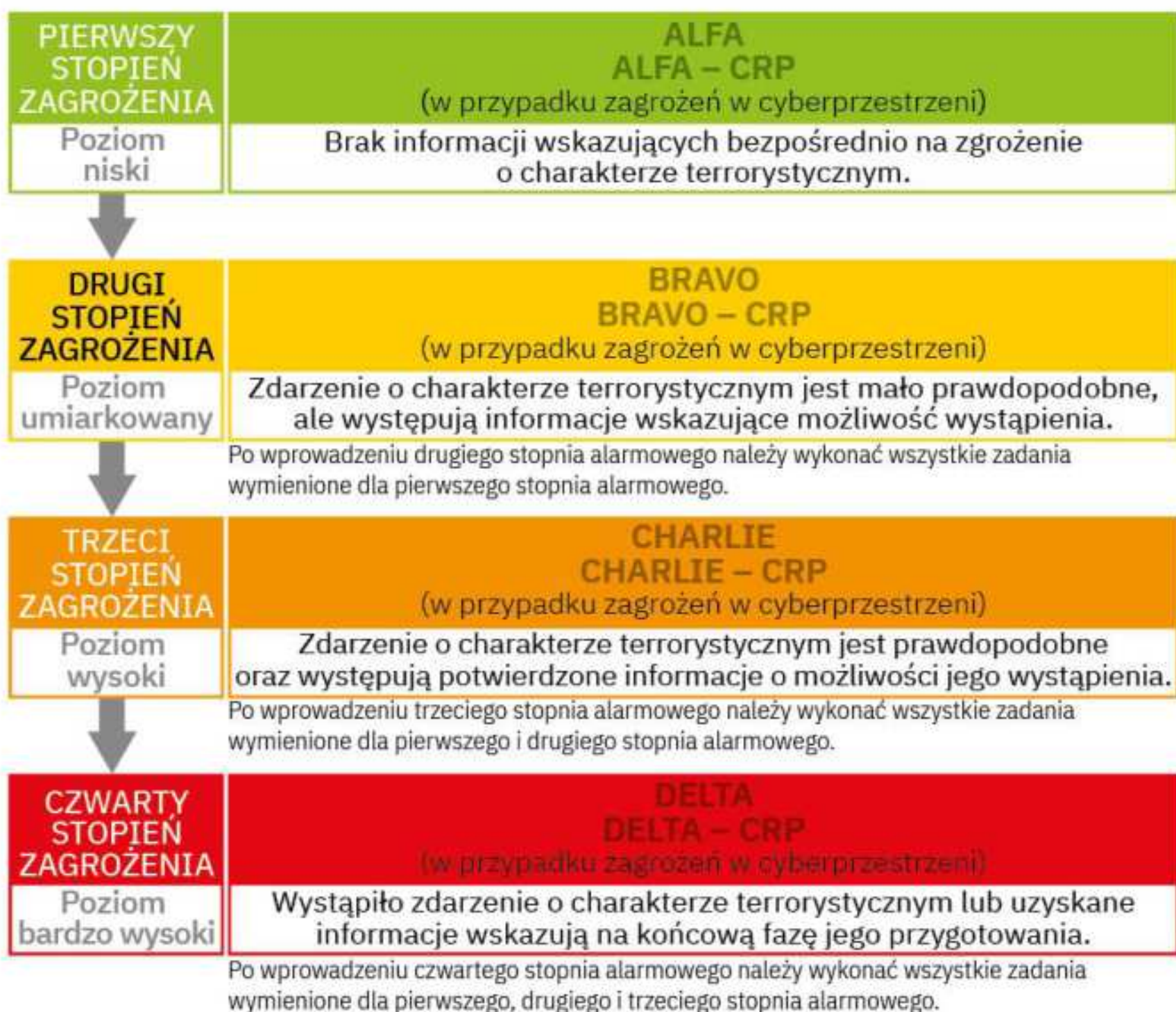
Zgodnie z Ustawą z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa powołano na poziomie krajowym eksperckie zespoły ds. bezpieczeństwa informatycznego. Ich głównym zadaniem jest reagowanie na incydenty z zakresu bezpieczeństwa komputerowego CSIRT (z ang. Computer Security Incident Response Team):

- CSIRT GOV – Zespół Reagowania na Incydenty Bezpieczeństwa Komputerowego, działający na poziomie krajowym, prowadzony przez szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
- CSIRT MON – Zespół Reagowania na Incydenty Bezpieczeństwa Komputerowego, działający na poziomie krajowym, prowadzony przez Ministra Obrony Narodowej;
- CSIRT NASK – Zespół Reagowania na Incydenty Bezpieczeństwa Komputerowego, działający na poziomie krajowym, prowadzony przez Naukową i Akademicką Sieć Komputerową – Państwowy Instytut Badawczy.

Krajowy system cyberbezpieczeństwa (KSC) odpowiada za obsługę incydentu, czyli czynności umożliwiające wykrywanie, rejestrowanie, analizowanie, klasyfikowanie, a także podejmowanie działań naprawczych i ograniczenie skutków incydentu.

Stopnie alarmowe CRP

W przypadku zagrożenia bądź wystąpienia zdarzenia o charakterze terrorystycznym dotyczącego systemów teleinformatycznych organów administracji publicznej lub systemów teleinformatycznych wchodzących w skład infrastruktury krytycznej Prezes Rady Ministrów wprowadza stopień alarmowy CRP.

W sytuacji szczególnego zagrożenia konstytucyjnego ustroju państwa, bezpieczeństwa obywateli lub porządku publicznego, w tym spowodowanego działaniami o charakterze terrorystycznym lub działaniami w cyberprzestrzeni, które nie może być usunięte przez użycie zwykłych środków konstytucyjnych, Rada Ministrów może podjąć uchwałę o skierowaniu do Prezydenta RP wniosku o wprowadzenie stanu wyjątkowego.

Ważne! Wojska Obrony Cyberprzestrzeni jako specjalistyczny komponent Sił Zbrojnych powołano do realizacji działań w cyberprzestrzeni, w szczególności w zakresie ochrony oraz aktywnej obrony elementów i zasobów cyberprzestrzeni kluczowych z punktu widzenia Sił Zbrojnych.

PYTANIA I POLECENIA

1. Wyjaśnij, czym jest cyberbezpieczeństwo.
2. Podaj przykłady zagrożeń cyberbezpieczeństwa.
3. Wyjaśnij, czym zajmuje się Zespół CERT Polska.
4. Omów sposób zgłoszenia cyberzagrożenia.
5. Wskaż, w jakim celu powołano Wojska Obrony Cyberprzestrzeni.

3. Strzelectwo

Szkolenie strzeleckie

Broń palna – urządzenie, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, jest zdolne do wystrzelenia pocisku (lub substancji) z lufy, a przez to – do rażenia celów na odległość.

Strzał – wyrzucenie pocisku z lufy broni palnej, spowodowane ciśnieniem gazów powstających podczas spalania się ładunku prochowego. Ładunek prochowy znajdujący się w naboju, spalając się, wytwarza gazy prochowe o bardzo dużym ciśnieniu i wysokiej temperaturze. Strzałowi towarzyszy charakterystyczny odgłos. W momencie strzału pocisk opuszcza przewód lufy z dużą prędkością początkową (dla pistoletów i rewolwerów wynosi ona 200–400 m/s, dla karabinków i karabinów wynosi ona 800–1000 m/s).

Proces strzelania z broni palnej wiąże się z pojęciem balistyki, czyli z dziedziną nauki zajmującą się ruchem pocisków.

Ruch pocisków dzielimy na dwa etapy:

- ruch pocisku w przewodzie lufy pod wpływem działania gazów prochowych powstających podczas palenia się ładunku prochowego;
- ruch pocisku w powietrzu, od chwili jego wylotu z przewodu lufy do spotkania z celem (ziemią, przeszkodą).

Tor lotu pocisku

Przyrządy celownicze

Istotnym elementem każdej broni palnej są przyrządy celownicze. Umożliwiają one naprowadzenie lufy broni palnej w płaszczyźnie pionowej i poziomej w takie położenie, przy którym tor pocisku przechodzi przez cel.

Przyrządy celownicze dzielimy na:

- **mechaniczne** (muszka znajdująca się na końcu przewodu lufy oraz szczerbinka umocowana na lufie broni), które stanowią podstawowe wyposażenie każdej broni;
- **optyczne**, obejmujące lunety, używane w większości przypadków w broni myśliwskiej, sportowej lub w karabinach wyborowych;
- **optoelektroniczne**, do których zaliczamy celowniki kolimatorowe, celowniki laserowe, holowizyjne, noktowizyjne, termowizyjne; są to zaawansowane rodzaje celowników używane zarówno do broni krótkiej, jak i do broni długiej.

Przyrządy celownicze w pistolecie Glock 17

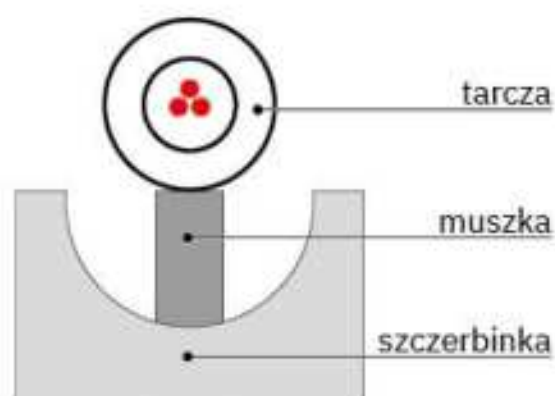
Luneta celownicza

Celownik kolimatorowy

Pistolet maszynowy z celownikiem kolimatorowym

Celność strzału zależy między innymi od właściwego „zgrania” przyrządów celowniczych.

Prawidłowe ustawienie mechanicznych przyrządów celowniczych

Linia celownicza

Strzelnice

Strzelanie z broni bojowej i pneumatycznej powinno odbywać się na przystosowanych do tego celu strzelnicach.

Strzelnica wirtualna

Dzięki ćwiczeniom na strzelnicy wirtualnej można zdobywać i doskonalić umiejętności obejmujące:

- bezpieczne posługiwanie się bronią, także obsługę manualną;
- celowanie z wykorzystaniem różnych rodzajów celowników mechanicznych i kolimatorowych o małych powiększeniach;
- ćwiczenia w obserwacji – wykrywania, rozpoznania i identyfikacji celów;
- trening prowadzenia celnego ognia z różnych postaw strzeleckich, na różnych odległościach, w tym do celów ruchomych, ukazujących się przy zmiennych warunkach oświetlenia i ograniczonej widoczności;
- wykonywanie zadań strzeleckich o różnym stopniu skomplikowania.

Na wirtualnej strzelnicy można prowadzić trening strzelecki:

- indywidualny z udziałem 1–4 osób jednocześnie;
- zespołowy z udziałem 1–4 osób jednocześnie;
- zespołowy z wykorzystaniem strzelań sytuacyjnych;
- z możliwością ćwiczeń za pomocą edytora, podczas których można określić przestrzeń, liczbę stanowisk, porę dnia, cele i ich parametry oraz kolejność.

Postawy strzeleckie

Możemy wyróżnić trzy podstawowe postawy strzeleckie:

- postawa stojąca,
- postawa klęcząca,
- postawa leżąca.

Postawa stojąca – najbardziej klasyczna postawa strzelecka. Przyjęcie tej postawy zależy od rodzaju wykorzystywanej broni i strzelania, które chcemy wykonać.

Postawa klęcząca – postawa mieszana, wykorzystywana niezależnie od rodzaju broni. Podczas przechodzenia do klęku z postawy stojącej należy pamiętać, by nie przemieszczać stóp. Aby przyjąć tę postawę, siadamy, kierując się prosto w dół, na podgiętych palcach nogi zakrocznej. Ciężar ciała przenosimy jak najniżej i do przodu, by zniwelować odrzut broni.

Postawa leżąca – ułatwia prowadzenie celnego ognia, najmniej naraża żołnierza na ogień przeciwnika. W przypadku, gdy obsługujemy broń cięższą, należy użyć łokci w celu zapewnienia stabilnej podstawy dla karabinka. Ułożenie nóg powinno być jak najbardziej płaskie i tylko nieznacznie szersze od ciała. Minimalizujemy powierzchnię trafienia.

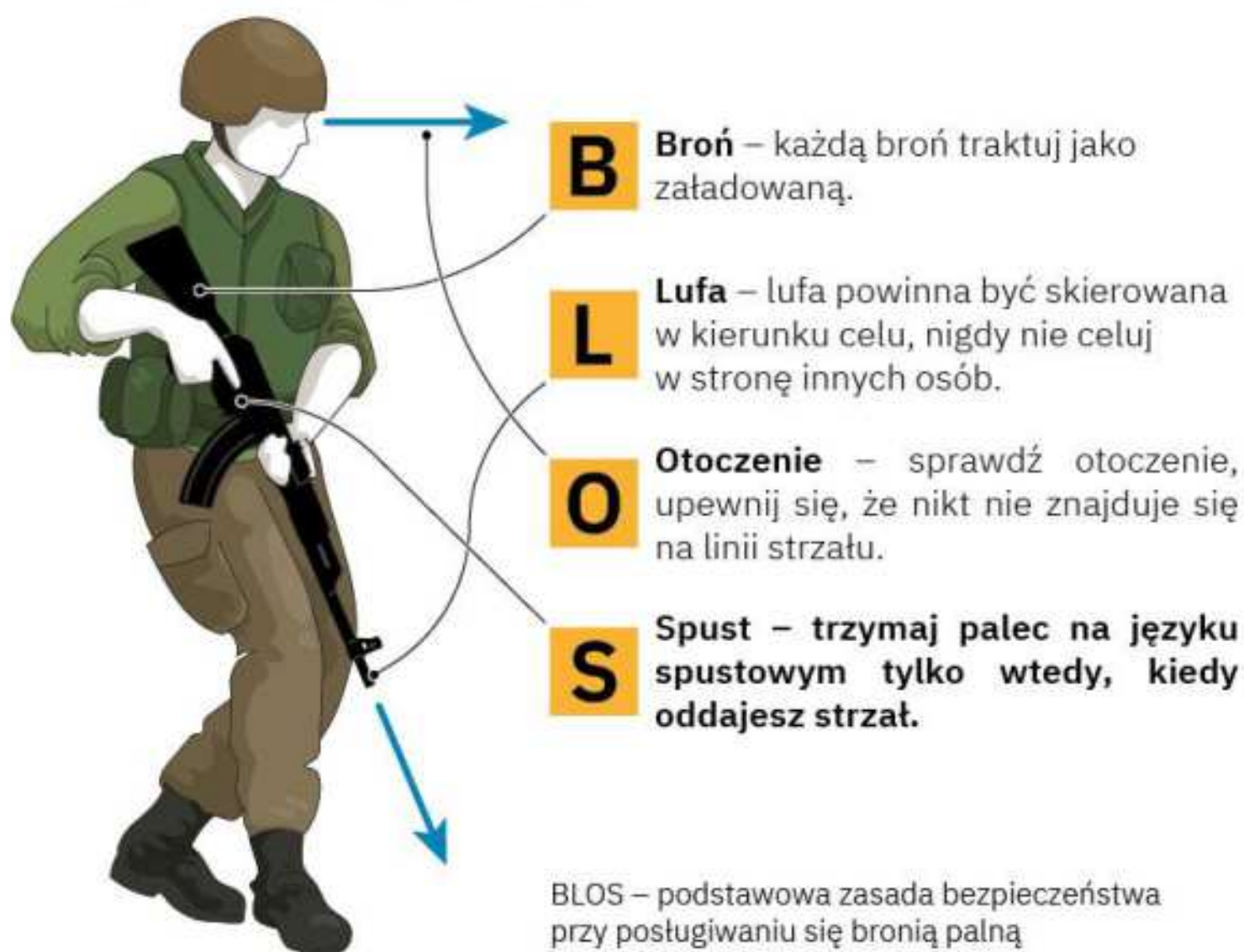

Pięć zasad dobrego strzelania

- 1 Prawidłowy chwyt broni. Chwyc broń w sposób pewny i tak, aby nie było przestrzeni wolnych między dłońmi a rękojeścią.
- 2 Przyjęcie prawidłowej postawy strzeleckiej.
- 3 Prawidłowe zgranie przyrządów celowniczych.
- 4 Prawidłowe oddychanie.
- 5 Prawidłowa praca na języku spustowym.

Pamiętaj! W czasie korzystania ze strzelnicy musisz stosować się do zasad bezpieczeństwa oraz do regulaminu obiektu.

Zasadę, którą należy zapamiętać, ujęto w akronim BLOS.

Do broni palnej zalicza się:

- broń bojową,
- broń myśliwską,
- broń sportową,
- broń alarmową i sygnałową,
- broń pneumatyczną,
- broń gazową.

Broń palną można podzielić na:

- krótką (pistolety, rewolwery),
- długą (karabiny, strzelby).

Za pośrednie uznaje się karabinki oraz pistolety maszynowe.

Rodzaje broni

Pistolety

Pistolet Glock 17

Rewolwery

Rewolwer GNB

Karabiny

Karabin wyborowy Barrett

Strzelby

Strzelba Mossberg

Pistolety maszynowe

Pistolet maszynowy UZI

Karabinki

Karabinek szturmowy Beryl wz. 96

Broń strzelecką dzieli się na broń automatyczną i nieautomatyczną.

Broń automatyczna – rodzaj broni palnej, w której kolejne cykle pracy broni nie wymagają udziału strzelającego (strzelający wprowadza tylko pierwszy nabój do komory naboowej i uruchamia mechanizm spustowy).

Broń nieautomatyczna (powtarzalna) – rodzaj broni palnej, w której oddanie kolejnego strzału wymaga działania strzelającego (np. ponownego przeładowania broni – wprowadzenia naboju do komory naboowej). Przykładem broni nieautomatycznej jest strzelba gładkolufowa Mossberg.

Istotnymi częściami broni są:

- zamek,
- lufa,
- szkielet,
- komora zamkowa,
- bęben naboowy rewolweru,
- bezpiecznik,
- baskila (część charakterystyczna dla strzelb łamanych).

Budowa karabinu AK-47

Budowa karabinu AK-47

Budowa pistoletu P99 RAD

Rozłożony pistolet Walther P99

Budowa pistoletu Glock 17

Budowa pistoletu Glock 17

Oddanie strzału

W celu oddania strzału z broni krótkiej i długiej należy do broni podpiąć magazynek (nie dotyczy to rewolwerów i strzelb), a następnie wprowadzić nabój znajdujący się w magazynku do komory nabojoyej broni. Wykonujemy to poprzez odciągnięcie zamka broni w tylne położenie, by w wyniku tego zamek został swobodnie zwolniony. W tym momencie nabój trafia do komory nabojoyej i możemy mierzyć do wybranego celu. Musimy pamiętać o tym, że broń w każdej chwili jest gotowa do użycia. Wymierzając broń do celu, „zgrywamy” mechaniczne przyrządy celownicze (muszka i szczerbinka), a następnie powoli ściągamy palcem wskazującym spust broni – oddajemy strzał. Jeśli zakończyliśmy strzelanie po oddaniu jednego strzału lub większej liczby strzałów albo została wyczerpana amunicja w magazynku (w tym przypadku zamek pozostanie w tylnym położeniu), odłączamy magazynek od broni, używając do tego przycisku do zwolnienia magazynka. Po odłączeniu magazynka od broni ponownie odciągamy zamek broni i wówczas nabój zostaje wyrzucony z komory nabojoyej na zewnątrz. Kierujemy broń w bezpieczne miejsce, oddajemy „strzał kontrolny” i podpinamy ponownie magazynek do broni.

W przypadku wyczerpania amunicji w magazynku zamek broni pozostanie w tylnym położeniu. Odłączamy magazynek od broni i wizualnie sprawdzamy, czy w komorze nabojoyej nie pozostał nabój. Następnie postępujemy jak w przypadku zakończenia strzelania.

Składanie i rozkładanie broni

Karabinek AK-47 kal. 7,62 mm

W celu częściowego rozłożenia karabinka należy:

1 Odłączyć magazynek

Należy trzymać karabinek lewą ręką za szyjkę kolby lub łożę, a prawą uchwycić magazynek i – naciskając kciukiem tej ręki zatrzask magazynka – wysunąć magazynek do przodu i go odłączyć.

Odłączanie magazynka

Sprawdź, czy w komorze naboowej nie ma naboju. W tym celu przesun ramię bezpiecznika do dołu, odciągnij suwadło do tyłu i sprawdź komorę naboową. Następnie puść suwadło i naciśnij język spustowy.

Przełącznik bezpiecznika

2 Odłączyć wycior

Odegnij koniec wycioru, tak aby jego główka wyszła z wyżłobienia podstawy muszki, wyciągnij wycior do góry. Do wyciągania wycioru można użyć wybijaka.

Odłączanie wycioru

3 Odłączyć pokrywę komory zamkowej

Chwyć lewą ręką za szyjkę kolby, nacisnij kciukiem tej ręki występ stopy prowadnika tylnego mechanizmu powrotnego. Podnieś prawą ręką tylną część pokrywy komory zamkowej do góry i odłącz pokrywę.

Odłączanie komory zamkowej

4 Odłączyć mechanizm powrotny

Trzymaj karabinek lewą ręką za szyjkę kolby, przesun prawą ręką prowadnicę mechanizmu powrotnego do przodu, tak aby jej stopa wyszła z wycięcia wzdłużnego komory zamkowej.

Unieś tylny koniec prowadnicy sprężyny powrotnej i wyjmij mechanizm powrotny z przewodu suwadła.

Odłączanie mechanizmu powrotnego

5 Odłączyć suwadło z zamkiem

Trzymaj karabinek lewą ręką, prawą odciągnij suwadło do tyłu do oporu, unieś je wraz z zamkiem i odłącz od komory zamkowej.

Odłączanie suwadła

6 Odłączyć zamek od suwadła

Trzymaj suwadło lewą ręką (zamkiem do góry), odciągnij zamek do tyłu i – obracając w prawo – wyjmij jego występ prowadzący z wycięcia suwadła. Odłącz zamek od suwadła, przesuwając go do przodu.

Odłączanie zamka od suwadła

7 Odłączyć rurę gazową z nakładką

Trzymaj karabinek lewą ręką za przednią część komory zamkowej, a prawą załóż kadłub przybornika wycięciem prostokątnym na skrzydełko łącznika rury gazowej.

Obróć skrzydełko do góry i zdejmij rurę gazową z występu pierścieniowego komory gazowej.

Odłączanie rury gazowej

Zdejmowanie rury gazowej

Aby złożyć karabinek, należy wykonać powyższe czynności w odwrotnej kolejności.

Pistolet Walther P99 kal. 9 mm

Pistolet Walther P99

Rozłożony pistolet Walther P99

Aby rozłożyć broń, trzeba:

- wyciągnąć magazynek;
- sprawdzić komorę nabojową;
- oddać strzał kontrolny;
- cofnąć zamek na odległość około 2–3 mm i dociągnąć rygle zamka w dół;
- przesunąć zamek do przodu i odłączyć od szkieletu;
- wyjąć sprężynę powrotną z żerdzia;
- wyjąć lufę z zamka.

Składanie broni odbywa się w odwrotnej kolejności.

Pistolet Glock 17 kal. 9 mm

Pistolet Glock 17

Rozłożony pistolet Glock 17

Aby rozłożyć broń, należy:

- wyciągnąć magazynek;
- sprawdzić komorę nabożową;
- oddać strzał kontrolny;
- cofnąć zamek na odległość około 2–3 mm i dociągnąć rygle zamka w dół;
- przesunąć zamek do przodu i odłączyć od szkieletu;
- wyjąć sprężynę powrotną z żerdzią;
- wyjąć lufę z zamka.

Składanie broni odbywa się w odwrotnej kolejności.

Ważne

Każda broń posiada urządzenie zwane bezpiecznikiem, które sprawia, że nie-
możliwe jest zadziałanie mechanizmów broni w niepożądanym momencie. Bez-
piecznik stosowany w broni palnej zabezpiecza przed przedwczesnym wystrza-
łem, przypadkowym wystrzałem, podwójnym załadowaniem oraz zanieczysz-
czeniami i uszkodzeniami. W broni długiej bezpiecznik jest najczęściej elemen-
tem przełącznika rodzaju ognia (z ognia pojedynczego na ogień ciągły).

PYTANIA I POLECENIA

1. Wymień rodzaje przyrządów celowniczych.
2. Omów postawy strzeleckie.
3. Dokonaj podziału broni palnej.
4. Przedstaw budowę karabinu AK-47.
5. Omów budowę pistoletu Glock 17.
6. Przedstaw sposób rozkładania karabinka AK-47.
7. Wyjaśnij akronim BLOS.
8. Wymień pięć zasad dobrego strzelania.

Słowniczek pojęć

Akty normatywne – przepisy, normy prawne.

Alarm powodziowy – ogłaszany, gdy poziom wody zbliża się do stanu alarmowego.

Alarmowanie i ostrzeganie – powiadamianie ludności o zagrożeniach za pomocą ściśle określonych sygnałów dźwiękowych.

Automatyczny Defibrylator Zewnętrzny (AED – Automated External Defibrillator) – urządzenie udzielające wskazówek głosowych i wizualnych, dzięki któremu każda osoba może udzielić pomocy poszkodowanemu, u którego nastąpiło zatrzymanie krążenia.

Awaria elektrowni jądrowej – zdarzenie, w wyniku którego dochodzi do rozprzestrzenienia się substancji promieniotwórczych.

BLOS – podstawowa zasada bezpieczeństwa przy posługiwaniu się bronią palną.

Burza – zjawisko polegające na wyładowaniach elektrycznych w atmosferze.

CEFTA – Środkowoeuropejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu Inicjatywy Środkowoeuropejskiej.

Centrum Powiadamiania Ratunkowego (CPR) – obsługuje numer alarmowy 112.

Chwyt Rauteka – chwyt stosowany do szybkiej ewakuacji poszkodowanego z pojazdu.

Cukrzycowa choroba nerek (nefropatia cukrzycowa) – uszkodzenie nerek rozwijające się w wyniku przewlekłej hiperglikemii.

Cyberprzemoc (cyberbullying, cyberstalking) – rodzaj przemocy stosowanej przy wykorzystaniu współczesnych środków komunikacji elektronicznej, m.in. telefonów komórkowych.

Deratyzacja (odszczurzenie) – zwalczanie za pomocą środków chemicznych, fizycznych lub biologicznych szkodliwych gryzoni, najczęściej szczurów i myszy. Przeważnie stosuje się w tym celu trutki lub pułapki.

Dezaktywacja – usuwanie substancji powodujących promieniotwórcze skażenie, np. wody, jedzenia, sprzętu. Metody dezaktywacji (fizyczne, biologiczne, chemiczne) polegają np. na mechanicznym usunięciu substancji radioaktywnych.

Dezynfekcja – działanie zmniejszające liczbę drobnoustrojów w odkażanym materiale – przedmiotach i powierzchniach użytkowych.

Europejska Rada Resuscytacji (ERC) – organizacja zajmująca się opracowywaniem zasad udzielania pierwszej pomocy oraz prowadzenia resuscytacji krążeniowo-oddechowej. Polskim przedstawicielem ERC jest Polska Rada Resuscytacji.

Ewakuacja – przemieszczenie ludności, zwierząt i mienia ze strefy zagrożonej w bezpieczne miejsce.

Ewakuacja I stopnia (nazywana doraźną) – natychmiastowe przemieszczenie się poza strefę nagłego zagrożenia.

Ewakuacja II stopnia – planowe przemieszczanie ludności, zwierząt i mienia z rejonów zagrożonych.

Ewakuacja III stopnia – przemieszczenie w sposób zaplanowany podczas podwyższania stanu gotowości obronnej państwa.

GOPR – Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe.

HBV – wirus wywołujący WZW typu B (wirusowe zapalenie wątroby typu B), na które można się szczepić (dzieci mają te szczepienia w kalendarzu szczepień).

HCV – wirus wywołujący WZW typu C (wirusowe zapalenie wątroby typu C).

Hiperglikemia – wysoki poziom glukozy we krwi.

Hipoglikemia – obniżenie poziomu cukru wynikające z niedostatecznej ilości cukru (glukozy) we krwi.

Hipotermia – obniżenie temperatury wewnętrznej ciała poniżej 35°C pod wpływem działania na organizm niskiej temperatury, przebywania w wodzie, urazu, wstrząsu, niedożywienia.

HIV – wirus prowadzący do rozwoju AIDS, czyli zespołu nabytego niedoboru (upośledzenia) odporności.

Infrastruktura krytyczna – systemy oraz wchodzące w ich skład powiązane ze sobą funkcjonalne obiekty, takie jak: obiekty budowlane, urządzenia, instalacje, usługi kluczowe dla bezpieczeństwa państwa i jego obywateli oraz służące zapewnieniu sprawnego funkcjonowania organów administracji publicznej, a także instytucji i przedsiębiorców.

Interakcja leku – zdolność leku do wpływania na aktywność innego leku równocześnie podawanego. Najczęściej prowadzi do niepożądanych skutków. Dochodzi również do interakcji leków z pożywieniem, napojami czy innymi substancjami.

Katastrofa antropogeniczna – zdarzenie spowodowane poprzez nieumyślne działanie człowieka, błąd lub awarię techniczną.

Katastrofa budowlana – gwałtowne zniszczenie obiektu budowlanego lub jego części.

Katastrofa drogowa – zdarzenie w ruchu, które spowodowało znaczne zniszczenia, dużą liczbę poszkodowanych i ofiar (np. wypadek autokaru).

Kłeska żywiołowa – katastrofa naturalna lub awaria techniczna o skutkach zagrażających życiu lub zdrowiu dużej liczby osób, mieniu w wielkich rozmiarach albo środowisku na znacznych obszarach, wymagająca pomocy i ochrony przy zastosowaniu nadzwyczajnych środków we współdziałaniu różnych organów i instytucji oraz specjalistycznych służb i formacji działających pod jednolitym kierownictwem.

Kolizja – zdarzenie na drodze, w którym nie ma osób poszkodowanych, są wyłącznie straty materialne (kierowcy mają wówczas obowiązek usunięcia pojazdów z miejsca kolizji).

Kombatant – członek sił zbrojnych prowadzących konflikt, z wyłączeniem personelu medycznego i duchownych.

Kompulsywny – wykonywany pod wpływem niedającego się opanować wewnętrznego przymusu.

KSRG – Krajowy System Ratowniczo-Gaśniczy.

Lawina – masa śniegu lub lodu, obsuwająca się gwałtownie oraz z ogromną prędkością po zboczu górskim.

Lek (produkt leczniczy) – substancja lub mieszanina substancji mająca właściwości zapobiegania chorobom lub przeznaczona do leczenia chorób.

Liga Obrony Kraju (LOK) – patriotyczne stowarzyszenie, skupiające obywateli dążących do umacniania obronności Rzeczypospolitej Polskiej oraz gotowych do jej obrony.

LPR – Lotnicze Pogotowie Ratunkowe.

Mapa ryzyka – mapa lub opis przedstawiający potencjalnie negatywne skutki oddziaływania zagrożenia na ludzi, środowisko, mienie i infrastrukturę.

Mapa zagrożenia – mapa przedstawiająca obszar geograficzny objęty zasięgiem zagrożenia z uwzględnieniem różnych scenariuszy zdarzeń.

Międzynarodowe prawo humanitarne (MPH) – dotyczące konfliktów zbrojnych normy międzynarodowe zebrane w umowach międzynarodowych lub zwyczaje międzynarodowe, których zadaniem jest rozwiązywanie problemów humanitarnych wynikających bezpośrednio z międzynarodowych lub niemiędzynarodowych konfliktów zbrojnych i które z przyczyn humanitarnych ograniczają prawo stron konfliktu zbrojnego do swobodnego wyboru metod i środków prowadzenia działań zbrojnych lub chronią osoby i dobra, którym grożą skutki konfliktu zbrojnego.

Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża (MKCK) – *International Committee of the Red Cross (ICRC)* – niezależna organizacja międzynarodowa, założona w 1863 r. w Genewie z inicjatywy Henry'ego Dunanta. Czuwa nad przestrzeganiem norm międzynarodowego prawa humanitarnego, służy pomocą ofiarom konfliktów zbrojnych, klęsk żywiołowych, wypadków, epidemii. Prowadzi działalność charytatywną i prozdrowotną.

Niewybuch – pocisk, który po uderzeniu w cel nie eksplodował. Za niewybuchy uważa się również środki wybuchowe pozbawione właściwego nadzoru i kontroli, np. gdzieś ukryte, niewiadomego pochodzenia, uszkodzone, przeterminowane.

Niewypał – nabój, który nie został odpalony wskutek zacięcia się broni, wadliwej lub uszkodzonej amunicji.

NZK – nagłe zatrzymanie krążenia.

Obiekty kulturalne objęte ochroną specjalną (rys. 1) – obiekty o szczególnej wartości, np. schrony do przechowywania obiektów kulturalnych, transport dóbr kulturalnych ruchomych, nieruchome dobra kulturalne o dużym znaczeniu.

Obiekty kulturalne objęte ogólną ochroną (rys. 2) – obiekty o poważnym znaczeniu dla dziedzictwa każdego narodu, np. zabytki architektury, sztuki.

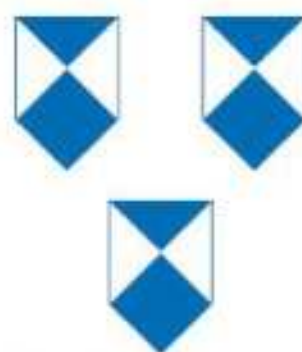
Obrona cywilna (OC) – system, którego celem jest ochrona ludności, zakładów pracy i urzędzeń, dóbr kultury, ratowanie i udzielanie pomocy poszkodowanym w czasie wojny oraz współdziałanie w zwalczaniu skutków klęsk żywiołowych i katastrof.

OBWE – Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

Odkazanie – niszczenie i usuwanie drobnoustrojów powodujących choroby, zakażenia. Polega na usunięciu chemicznymi środkami zakażeń wywołanych np. pleśnią, grzybami, bakteriami. Przeprowadza się je poprzez zmywanie środków trujących odkażnikami, takimi jak: nadmanganian potasu, wapno chlorowane, chloramina lub specjalnie przeznaczone do tego preparaty.

OECD – Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju.

ONZ – Organizacja Narodów Zjednoczonych.

Rys. 1.

Rys. 2.

Organizacja proobronna – organizacja pozarządowa, realizująca działania z zakresu promocji aktywności problematyki obronnej.

OSP – Ochotnicza Straż Pożarna.

PAD – program powszechnego dostępu do defibrylacji. Zakłada on, że umieszczenie dużej liczby AED w miejscach publicznych i prywatnych może przyspieszyć czas i poprawić skuteczność pierwszej pomocy, a także zwiększyć przeżywalność. Wiele miast w Polsce przystąpiło do tej idei i przygotowało plan rozmieszczenia tych urządzeń oraz zadbało o ich oznakowanie.

PCK – Polski Czerwony Krzyż.

Pierwsza pomoc – zespół czynności wykonywanych w razie urazu lub nagłego ataku choroby w celu zminimalizowania niekorzystnych następstw, zanim możliwe będzie udzielenie specjalistycznej pomocy medycznej.

Planowanie cywilne – przedsięwzięcia planistyczne i organizacyjne oraz przygotowania rzeczowe, realizowane poprzez formułowanie planów i programów w zakresie zapobiegania, przygotowania, reagowania i odbudowy, zapewniające osiągnięcie właściwego stanu gotowości cywilnej i zarządzania kryzysowego na każdym stopniu podziału terytorialnego państwa.

Podtopienia – wszystkie przypadki przeżycia po zanurzeniu się w wodzie.

Polski Czerwony Krzyż (PCK) – organizacja pozarządowa udzielająca pomocy ofiarom konfliktów zbrojnych, cudzoziemcom, prowadząca działalność opiekuńczo-socjalną, propagująca zdrowie oraz prawo humanitarne.

Powódź – wezbranie wody, podczas którego woda przekracza stan brzegowy lub poziom korony wału przeciwpowodziowego i zalewa dolinę rzeczną, powodując straty gospodarcze, zagrożenie zdrowia i życia ludzi oraz dezorganizację ich normalnego bytowania, a także straty materialne w postaci zniszczenia domów, dróg, upraw, skażenia wody i terenu.

Pożar – niekontrolowany proces spalania w miejscu do tego nieprzeznaczonym.

PRM – Państwowe Ratownictwo Medyczne.

Proces spalania – następuje, gdy na ciało palne w warunkach sprzyjających paleniu się (np. tlen z powietrza) zadziała źródło ciepła o odpowiednio wysokiej temperaturze. Tlen, ciało palne i wysoka temperatura to trzy czynniki, które nazywamy trójkątem spalania (pożaru).

PSP – Państwowa Straż Pożarna.

Ratyfikacja – zatwierdzenie umowy międzynarodowej przez uprawniony do tego organ państwowy.

RCB – Rządowe Centrum Bezpieczeństwa.

Reanimacja – przywrócenie za pomocą metod ratunkowych oddechu, krążenia i świadomości.

Reguła Potta – polega na unieruchomieniu uszkodzonej kości oraz dwóch sąsiadujących z nią stawów, a w przypadku uszkodzenia stawu – dwóch sąsiadujących kości.

Resuscytacja krążeniowo-oddechowa (RKO) – czynności ratunkowe mające na celu przywrócenie krążenia i oddechu.

Retinopatia cukrzycowa – uszkodzenie naczyń krwionośnych znajdujących się w siatkówce oka, które jest jednym z powikłań cukrzycy. Dotyczy większości cukrzyków.

Samoewakuacja – samodzielne przemieszczenie się ludności z rejonów niebezpiecznych lub potencjalnie niebezpiecznych dla życia i zdrowia poza strefę zagrożenia, przy wykorzystaniu własnych środków transportu.

Siatka bezpieczeństwa – zestawienie potencjalnych zagrożeń ze wskazaniem podmiotu wiodącego przy ich usuwaniu oraz podmiotów współpracujących.

Siecioholizm – uzależnienie od sieci internetowej i komputera polegające na niekontrolowanym korzystaniu z komputera bądź z internetu w sposób, który powoduje szkody w sferze fizycznej, psychicznej, społecznej czy ekonomicznej u osoby korzystającej z tych urządzeń oraz u jej otoczenia.

SOR – Szpitalny Oddział Ratunkowy.

Stan ostrzegawczy – stan wody, który w zbiornikach wodnych wzrósł do poziomu ostrzegawczego i nadal ma tendencję wzrostową. Wówczas jest ogłaszane pogotowie przeciwpowodziowe (stawiające wszystkie potrzebne służby w stan pełnej gotowości).

Suplement diety – produkt złożony z substancji odżywczych i traktowany jako uzupełnienie normalnej żywności. Zawiera witaminy, minerały lub inne substancje w formie umożliwiającej dawkowanie (w tabletkach, kapsułkach, proszku czy płynie).

System obronny państwa – skoordynowany zbiór elementów kierowania i elementów wykonawczych, a także realizowanych przez nie funkcji i procesów oraz zachodzących między nimi relacji. Tworzą go siły i środki przeznaczone do realizacji zadań obronnych, odpowiednio do nich zorganizowane, przygotowane oraz utrzymywane.

Sytuacja kryzysowa – zgodnie z ustawą o zarządzaniu kryzysowym taka sytuacja, która:

- wpływa negatywnie na poziom bezpieczeństwa ludzi,
- wpływa negatywnie na mienie w znacznych rozmiarach lub środowisko,
- wywołuje znaczne ograniczenia w działaniu właściwych organów administracji publicznej ze względu na brak wystarczających sił i środków.

Śnieżyca – gwałtowny, obfity opad śniegu, który może w znaczącym stopniu ograniczać widoczność, a tworzące się zasypy mogą paraliżować normalne funkcjonowanie miasta i wsi (utrudniać komunikację, łączność, zaopatrzenie).

Termoizolacja poszkodowanego – zapewnienie ciepła, np. przez okrycie poszkodowanego kocem, własną odzieżą.

Tlenek węgla (czad) – gaz bezbarwny, bezwonny i pozbawiony smaku; powoduje zatrucia, które mogą prowadzić do śmierci.

Tonięcie – stan, w którym człowiek broni się przed zalewaniem wodą dróg oddechowych, a tym samym przed utonięciem.

TOPR – Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe.

Trucizna – każda substancja, która po przedostaniu się do organizmu zaburza jego funkcje.

Udar mózgu – szybko rozwijające się zaburzenia czynności mózgu, które są wywołane uszkodzeniem naczyniowym.

Umowa międzynarodowa – porozumienie pomiędzy dwoma lub więcej podmiotami prawa międzynarodowego regulowane przez prawo międzynarodowe. Może mieć różne nazwy, np. konwencja, porozumienie, karta, traktat.

Utonięcie – gwałtowne uduszenie na skutek zablokowania dróg oddechowych płynem, najczęściej wodą. Trwa ok. 3–6 minut.

WOPR – Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe.

Weteran – weteranem „działań poza granicami państwa może być osoba, która brała udział, na podstawie skierowania, w działaniach poza granicami państwa w ramach misji pokojowej lub stabilizacyjnej (...): a) nieprzerwanie przez okres, na jaki została skierowana, jednak nie krócej niż przez okres 60 dni albo b) łącznie przez okres nie krótszy niż 90 dni” (Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa – DzU 2022, poz. 2205)

Wychłodzenie (hipotermia) – stan, gdy temperatura wewnętrzna ciała spada poniżej 35°C. Objawami wychłodzenia są: zaburzenia świadomości, śpiączka, powolna i zaburzona mowa, poczucie wyczerpania, senność.

Wypadek – zdarzenie w ruchu drogowym, w wyniku którego jego uczestnicy zostają ranni lub tracą życie.

Zabiegi sanitarne – zespół czynności mających na celu usunięcie środków skażających, zakażających i promieniotwórczych z powierzchni ciała człowieka.

Zabiegi specjalne – czynności wykonywane, aby w maksymalny możliwy sposób ograniczyć wpływ szkodliwych substancji chemicznych, niebezpiecznych mikroorganizmów oraz pyłu promieniotwórczego na organizm człowieka i jego otoczenie.

Zagrożenie chemiczne – uwolnienie niebezpiecznych dla ludzi i środowiska pierwiastków chemicznych oraz ich związków, mieszanin lub roztworów występujących w środowisku lub powstałych w wyniku działalności człowieka.

Zagrożenie techniczne – gwałtowne, nieprzewidziane uszkodzenie lub zniszczenie obiektów budowlanych, urządzeń technicznych lub systemu urządzeń technicznych powodujące przerwę w ich używaniu, a nawet utratę ich właściwości.

Zawał serca – martwica mięśnia sercowego powstała w następstwie jego niedokrwienia. Martwica oznacza nieodwracalne obumarcie części tkanek żywego narządu.

ZRM – Zespoły Ratownictwa Medycznego.

Związek Strzelecki „Strzelec” – organizacja patriotyczna skupiająca młodzież i dorosłych przygotowująca swoich członków do służby obywatelskiej zgodnie z wartościami chrześcijańskimi, tradycją walk niepodległościowych i tradycją strzelecką.

TABLICA 1 – STOPNIE WOJSKOWE – WOJSKA LĄDOWE I SIŁY POWIETRZNE

szeregowy	starszy szeregowy	korpus szeregowych			
kapral	starszy kapral	plutonowy	korpus podoficerów		
	sierżant	starszy sierżant			
młodszy chorąży	chorąży	starszy chorąży			
	starszy chorąży sztabowy				
podporucznik	porucznik	kapitan	korpus oficerów		
major	podpułkownik	pułkownik			
generał brygady	generał dywizji	generał broni		generał	marszałek Polski

TABLICA 2 – STOPNIE WOJSKOWE – MARYNARKA WOJENNA

korpus szeregowych	marynarz starszy marynarz
korpus podoficerów	mat starszy mat bosmanmat bosman starszy bosman młodszy chorąży marynarki chorąży marynarki starszy chorąży marynarki starszy chorąży sztabowy marynarki
korpus oficerów	podporucznik marynarki porucznik marynarki kapitan marynarki komandor komandor porucznik komandor podporucznik kontradmiral wiceadmiral admiral floty admiral

TABLICA 3 – STOPNIE SŁUŻB MUNDUROWYCH – POLICJA

 posturkowy	 starszy posturkowy	korpus szeregowych				
 sierżant	 starszy sierżant	 sierżant sztabowy	korpus podoficerów			
 młodszy aspirant	 aspirant	 starszy aspirant	 aspirant sztabowy	korpus aspirantów		
 podkomisarz	 komisarz	 nadkomisarz	 podinspektor	 młodszy inspektor	 inspektor	korpus oficerów
 nadinspektor	 inspektor generalny					

TABLICA 4 – STOPNIE SŁUŻB MUNDUROWYCH – STRAŻ POŻARNA

korpus szeregowych			
korpus podoficerów			
			
korpus aspirantów			
			
korpus oficerów			
			
			

TABLICA 5 – WZORY DYSTYNKCJI STRAŻY MIEJSKIEJ

aplikant

młodszy strażnik

strażnik

starszy strażnik

młodszy specjalista

specjalista

starszy specjalista

młodszy inspektor

inspektor

starszy inspektor

zastępca kierownika

kierownik

zastępca naczelnika

naczelnik

zastępca komendanta

komendant

TABLICA 6 – ROŚLINY JADALNE

Jagody

Poziomki

Jeżyny

Borówki czerwone

Maliny

Orzechy laskowe

Grzyby jadalne

Gotujemy lub smażymy.

Mniszek pospolity

Jadalny jest w całości.

Pokrzywa

Listki parzymy wrzątkiem.

**Kłącza tataraku
zwyczajnego**

Jadalne po ugotowaniu
lub upieczeniu w popiele

Rośliny jadalne

Komosa biała

Pałka wodna

Żołędzie

Należy je obrać z łupinki,
pokroić i gotować
ok. 15 min. Ugotowane
żołędzie suszymy
i mielimy – otrzymamy
pożywną mąkę.

Lebioda

Jej liście są jadalne
od kwietnia
do października,
przyrządza się ją jak
szpinak.

**Młode
liście buka**

**Babka
szerokolistna**

**Młode
pędy świerkowe**

